

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08158031 2

Weischer

JÁVOR ORVOS

ÉS

SZOLGÁJA BAKATOR AMBRUS.

SZERZÉLYES IRÓT

FÁY ANDRÁSTÓL.

ELSŐ KÖTET.

PEST, 1855.

KIADJA HECKENAST GUSZTÁV.

1/10/10

17012. E. C. 17012.
U

JÁVOR ORVOS ÉS SZOLGÁJA.

ELSŐ KÖTET.

Jávor orvos. I.

1

Digitized by Google

C-1
451

JÁVOR ORVOS

ÉS SZOLGÁJA,

BAKATOR AMBRUS.

12775

SZESZÉLYES REGÉNY

FÁY ANDRÁSTÓL.

ELSŐ KÖTET.

PESTEN.

—
KIADJA HECKENAST GUSZTÁV.

1855.

12

ELŐSZÓ OLVASÓIMHOZ.

A könyvek előszavait rendszeren olvasatlanul szokta átforgatni az olvasó, s ha nem csalatkozom: rendszeren igaza is van ebben. Ritkán nem kiméresi czégérek azok. A szerző szerénytelenül szerénykedik azokban, gyöngé erejét, de literaturánknak erős hiányát s maga hazafiúi ihletét emlegeti; a kiadó pedig, ugyan veri fejéhez a közönségnek, pártfogott szerzője javára, a tömjén-füstölőt! Gyakran olly lényegtelen a könyv tartalmához az előszó, mint robogó hintó előtt a kengyelfutó; sőt prózaiságával sokszor ollyformán paralyzálja a legszemlembb könyv költőiségét, mint kiss fekvésű falunak minden regényességét, bíró háza előtt a — kaloda!

Én egész tisztelettel esedezem, előszavamat a kivételek sorába számíttatni: mert az sáfárkodásomról számadásomat foglalja magában; pedig úgy hiszem, nyomoru vagy igen nagy ur-gazdának kell annak lenni, ki még a neki beadott számadásokat sem tekinti át.

Nem egy szónokunk, irónk allegóriázott már azzal, hogy a világ egy szinpad, mellyen mindnyájunknak jutott egy-egy szerepecske, kisebb vagy nagyobb, fényesebb vagy homályosabb, hálásabb vagy hálátlanabb, vig vagy somorus; mindegy! a függöny legördültével, egyik egy megérdemli a maga tapsát, mint a másik, hogyha jól vitte szerepét.

A szerep-osztásnál jutott egy kinteljes az irónak is; nem, mintha hálátlan és tapsban meledős volna szerepe, hanem mert nehéz és költés felfogása az — pedig a felfogástól függ a szerep jó vagy hibás kivitele — s szerepé-ask tévesztései nem csak fűtytyel, de némi compunctióval is járók. A silány író időt lop, gyomrot rent, epét mozdit, eszet, képzeletet ficzamít, s jöhet, hogy álom-kórt is segít elő;

azon korcsmároshoz hasonlít ő, ki zamatos ó bor helyébe, ólomcukrost tesz fel vendége elébe. A jobb író tapogatódzik mint farkas-sötétes, s nem bír a közönségnek, vagy nem akar az időszerinti irodalmi divatnak izlésére akadni, erőt veszteget s jó Sisyphussal görgeti a sziklát! — És különösebben a regény-író, nyomott embere ezen kétélű szereplésnek. Midőn ez pályájára lép, derült mosolylyal és nyájas integetéssel áll előtte, rakott virágágy közepében, egy deli leányka; előző szivességgel szólítja fel őt, hogy szines és illatos virágiból, kény és kék szerint szaggasson, s kössön tetező füzérek azokból. Szaggat is a regényíró szines és illatos virágot, kezdi belőle kötözni füzéreit; de a virágra s mindig csak virágra, miként véli, ráún közönsége — mert változatosság az emberi kebel frisztő ventilje — s hogy hozzája alkalmazkodjék, vegyít virágfüzére közé, azok számára, kik a nehéz szagnak baráti: rutát, az émelyt kedvelőkére, csodafát és belindeket, a bűzt óhaj-tókéra bürköt, és prüszkölni kívánókéra csa-

lánt; miből gyakran az következik, hogy arányt tévesztve füzérében, a rossz szag jóval fölözi a kedves illatot, mi ismét a jobb szaglásaakkal fíntorittat orrot. Ezt sejtve a jóakaratos regényíró, hogy a praedomináló rossz szagot előzze, s az elfíntorodott közönségi orrot is ismét visszafíntorítsa, jó bőkezűséggel inti meg füzérét — pézsmával, mellynek ideg-rázó ereje elhat szinte a velőkig. Így jut csepegés alól csorgás alá!

És mégis, a regényíró marad az én emberem! s pályája azon kegyencz-ösvényem, mellyen kedvtelve és kedvtöltve lejtegetni óhajtnék. A Ding-an-sichnak rovására rovjam-e, ha némelyek vele visszaélnék vagy nem akadnak a nyitjára? Maga a pálya dicső! Ez az élet, miként én fogom fel a dolgot, egy mindegyikünk bölcső- és sir-közi utjára terített vászondarab, mellyet a sors, fényes és gyászszegekkel vegyesen, körülményeinkhez szegezget. A jó akaratos regényíró fölfeszegeti a foglyozó szegeket, vásznunkat lobogó vitorlákul használja fel, phantazi-

ájának könnyű szellőkkel repülő hajójára, vagy Mongolfier léghajóját vonja be vele, s bekalandoz szárazat, vizet és léget, hogy életutunkra valami jobbácskát, szebbécskét bírasson összeteremtetni, mint a mivel a valónak rögei, kátyui sértik lábainkat; vagy legalább egy nyájasabb panorámát, kaleidoscopot tarthasson sovár szemeink elébe, mellyben jobb és szebb valamit lássunk, mint a mivel birunk, vagy tán becses magunk is vagyunk. A lelket zsugorítva tartó valóból; átrepített bennünket, a sejtelmek és óhajítások szabad világába. Nem gyönyörű, ennivaló egy fi az illy regényíró?

Egyedül ültem íróasztalomnál géniusommal — mert géniusa van mindenkinek, olyan a micsodás — s miután írói vajadás segélytel körmömet már nem rághattam, az idő kegyelmesen fölmentvén aggkoromat e műtétől és minden fogfájástól — gond-terjes főmet kezembe támasztám s fontolgatám: mi legyen iránya regényemnek? — mert hogy regényíró legyek; tisztán állt előttem, már

csak a szegezett vászondarab szorítása miatt is. Felvonám phantáziám hajójára lobogó vitorlákul vásznamat; sorban lejtettek kalandutam körül: a pisztolyok, török, bitófák ki- és vérpadok, Socrates mérég-kelyhe, az emberi nyomorok egész legiója, s a halálnak extra-gyors fuvarjai; közéket összefogva lejtettek előttem a rablók, gyilkosok, mérégkeverők, árvákat fosztogatók, özvegyeket nyomorgatók, tartományokat pusztító, sántáni adjunctusok — egyszóval emberiség salkjainak és szörnyetegeinek, minden valódi és koholt representánsai — én végtől végig borzadoztam, mintha láz környékezne s kiesett kezemből a toll. Kinéztem domb-tetőn álló szobám ablakán s bus-komolyan kalandoztak szemeim a láthatárban. Aranynyal szegélyezte a kelő nap a hegyek ormait, tüzzikrékkal hinté meg a völgy esergedező patakját, magasztaló dalt zengett légben a pacsirta, s alatta enyelgő munkások kezdék napi munkáikat. — Nem; így kiáltók fel; ez a világ és élet nem lehet olly rossz, hogy abból csak el-

vetemültség példányaival bírasson kedveskedni a regényíró phantáziájának; mi szükség hát regényét bűzös, mérges növények herbarium vivumává alkotnia? Ha deríteni vágyunk a viharos életet, mi szükség azt korom-sötétté borítani előbb, hogy végre lélekzet-könnyítésül egy derüfoltocskát vagy bárány felhőcskét csillogtathassunk elő? nem kívánatosabb-e megfordítva, egészen derültséket állitnunk elő; s csak közbe-közbe, monotonia-kerülésül egy-egy kis borulatocskát, vagy bárány felhőcskét hajtogatnunk egünk azurjára? A phantázia, gondolnám, alkosson hidat ég és föld, ne pedig föld és pokol között; szépítse az életet nyájas sejtelmek és vágyak által, és ne keserítse, undokítsa el azt irtózatokkal és embergyülöletekkel. Lázás és nem alkotó phantáziának kell tekintnem azt, melly az emberi szívből, a pokolnak mártásos csészét csinál! Ha létezik nyomor embertársaink közt — mint létezik is elég! segítsem-e még képzeletem lancetájával is scarificálni a vérző sebeket? ha felebarátaim között találkozik elve-

temfíltség — mit tagadnunk alig lehet! — ne vessek-e inkább fátyolt az emberiség e rákfenéjére — mellyben annyi része lehet csak a nevelés elmulasztott vagy tévesztett correcturájának is! — mint közvetett szeretetlen szemrehányás gyanánt, némi irói kéjjel legelészsek rajta? Az ember, szeretem hinni, téved és tévesztetik, de nem typosos undok; miért bélyegeztem tehát őt? hiszen ha a művész, legmagasztosabb ihletéseiben, istent, isten-embert, angyalt alakít, még csak emberalakot vesz fel; mi mutatja, hogy az ember mégis legnemesebb lény az ember gondolatában, képzetében. S feledjem-e, hogy a régi plasticai művészet, melly mindenkor arra munkált, hogy nemes és magasztos érzelmeket ébreszsen, megvetette az undokokat?

Patenier Joachim híres tájfestészt, a 16. század elejéből legtöbben kárhoztatják, hogy majd minden, nem utolsó jelességű festményeinél, egy természetes ugyan, de kissé illedelmetlen positurájú mütétet végző parasztot csempészett be az utótájba. S úgy vélem,

méltán is kárhoztatják őt; noha Patenier festész természet-hűn adá a naponként előforduló műtétet. Nem hibásabb-e nálamnál azon regényíró, ki csaknem természetellenes fokig halmozza fel az emberi, gyakran némi kedvteléssel és hirtelenséggel üzött elvetemültségeket, hogy felcsigázott várást, borzadályt, iszonyatot idézhessen elő, s végre egy igazságkiszolgáltató justice de lit-tel és kivajudott házasságkötéssel, ismét egyensúlyba hozhassa, az olvasónak lázas rohamokban keresztül zaklatott vérét? Ezen eljárás igen ollyforma, gondolám, mintha Jávör orvosom, előbb decoctumokkal, elixirekkel, assa foetida-lapdacsokkal s tán pézma-adagokkal is megrontaná szám izét s gyomromat, hogy végre egy pohárka tokajival helyrehozhassa mindkettőt. Megköszönném neki!

Azonban holla! sejtek valamit! Ezek az írók, s köztök regényírók is, ármányos ficzkók! Hátha ők a contrario működnek, miként elásott ital fölébe tüzet rakunk, hogy meghűtsük amazt? Tudniüllik gonósznak, bün

barlangjának, siralom-völgyének festegetik a világot, és mephistophelesi elfajult adeptusoknak, s már itt a földön lángoló máglyára érdemes söprédéknek az emberiséget, hogy mi olvasók, elriasztatva a képzelet világtól, annál nyájasabban simuljunk a valódihoz, melly sajátunk, s ekként kénytelenítettünk meredő hajszálakkal felkiáltani: csak mégis jobb nekünk itt temperizálni in diebus nostris, a noha sokhiányu s nem csekély elhanyagoltatásu világban; de a hol még is nem garzdálkodik olly esze veszett gazdálkodás, mint a képzelet világaiban! — Eh bien! ám lássák ragényiróink! Ezen modor a contrario kissé csiklandósnak tetszik nekem. Az ördögöt nem tanácsos még falra festeni is, annál kevésbbé papírra!

Én már gyöngé idegzetemnél fogva is, nem merem ki magamat ezen térre a contrario. Nem, kedves barátim a közszeretben! jámbor olvasóim! Én embertársamat ugyszeretem tekinteni, mint kedvelt étkezem, a rúdon sültet. Tudom, hogy tiszta vaját, nem

dohos finom lisztet, friss tojást, tejet, mandulát vettek hozzá, és mégis olykor van eset, hogy a sütemény nem izlik számnak; mert szakácsném vagy keletlen hagyta vagy megégette. És a jó anyagokból alkotott, mennyei szikrákkal elektrizált ember körül, mennyit nem kotyfol a legindiscretebb szakácsné a világon — a nevelés! mennyit nem zsarnokoskodik nála, sors és körülmények! Miért ne kiméljem s óvjam czégéritéstől közte azt, ki boldogtalanul megbotlott, vagy tán el is esett? S nincs-e szintugy okom kimélni olvasóimat is? kik kegyesek nekem szánni néhány órákat, reménylve, hogy enyhét, éz- és szívéléményt lelendnek soraimban? Nincs-e elég sors- és önmagunk-okozta nyomor és ínség az életben, nincs-e elég unalom, kedvetlenség, panasz és egyenetlenség a háznál, hogy még magam is képzeletiekkel neveljem, mulattatás örve alatt ezeket? Nincs-e másfelől világunkban uton útfélen elhintve, az örömnök és gyönyörnek magva? nem szép-e a természet szinte az elbájolásig? nincs-e az emberi ke-

balbe oltva, a szépnek, jónak, nagynak, nemesnek érzete, s a tulvilági örök harmoniának elősejteménye? nem alapérzeményünk-e a szeretet? mik mind, visszahangoztatva a phantázia világaiban, képesek kiemelni a halandót a föld rögeiből, s nemesb szárnyokat fűzve rája égfelé segíteni őt, honnan jobb magát vevé?

Ezeket szólám és gondolám, egyedül ülve geniusommal, s szikla-erős lőn regényírói határozatom. Nem! ez lőn eltökélésem; én nem czáfolgom, ha bár közvetve is, szép világunk optimismusát! azon regényíró collegáimnak hagyom ezt, kiknek kedélyébe, természet vagy sors, kelletnél több kovászt vagy oltót vetett; ajánlom nekik olvasóul Maximinus császárt, kiről azt regéli a historia, hogy mosolyt, kaczajt nem ismert soha! Hiszen a régi görögök és rómaiak, még haragos isteneiket is vigszággal, tánczokkal, játékokkal engesztelgették. Enyhet találjon nálam az olvasó, vigaszt és öröm-sympathiát. Maga az élet adjon nekem rámákat, mikbe

jellemfestményeimet illeszszem, és ne magát az életet törjem, erőszakoljam önkénytesen alkotott arabesk rámákba. Fölkeresem embertársaimban — csak csekély machineriával, nem halmozott szereplőkkel, — mert hiszen a világhistóriát is csak néhány ember alkotja, a többi csak statista — az isteni szikrát, azon földi vegyületekkel, mikkel azt gyöngéi és bohóságai burkolják; s így míg olvasóm ama szikrát méltatja, szívesen megmosolyogja ezeket, egyszersmind szerencsés leend alkalmat nyerni, saját maga gyöngéit és bohóságait is megmosolyoghatni! Se méltányos kölcsönöség, ha nem csalatkozom, nyájasabb fűszere az életnek, mint az örökös pézsmázás és assafoetidázás. Mert a mint Lessing bölcs Náthánjában szól:

Der Wunder höchstes ist,
 Daß uns die wahren echten Wunder so
 Alltäglich werden können, werden sollen.

És ekként született e jelen szeszélyes regényi kísérlet.

I. FEJEZET.

Kakasd topographiája.

Tisztos agg szüz Európa egyik czombján, a nagy és kis trochanterek szomszédságában, fekszik szép magyar hazánk, gazdagon rengő kalászföldjeivel és gyakran szűk kenyerével, kövér rétjeivel és sovány-hus-fontjaival, classicus szőlő-hegyeivel és kegyeletlen kezek műtétein, áthajtott silány boraival. E paradoxon haza, mint a „kis tükörben“ tanultuk, felsőre osztatik, hová gyáarak, és alsóra, hová gépek kellenének, és mindkettőre, hová sok kellene! Az alsónak, ugymint gépkialtónak egyik megyéjében, alig félórányira Bekevár-tól, a megye székvárosától, fekszik kies hal-mocskán, az országos hirü Kakasd helység

buja kövér dülőivel, de annál renyhébb lakosival; mert nyirfa és szorgalom nem szeretik a kövér földet.

Kakasd — némellyek szerint Kákásdnak lenne nevezendő — azon alatta tárkozó mocsárfenékről, mely elég tág háborítatlan collegátust ismer még Magyarország határai között, és vizi tökkel, béka-nyállal, jelesül pedig bőséges kákával benőtten terül el; mely utóbbtól vette omenes nomenét, és mellynek évenkinti áldásos vágatása, átalkodottan gátlá mind e mai napig a mocsár lecsapolását és körülbelől ötven zsiros holdnak, a pignoratarius békáktól és pióczáktól lehető visszaváltását. Az a betűfölkötti ékezeséket a Kákásd névben, miként honi oklevél- és codex-buváraink állitják, nyomdáinkban, az álmos könyvek, szerencse-kerekek, Argyrus király és tündér Ilona szép historiáinak sűrű nyomatásai koptatták le, így veszett a falun a Kakasd név. — Mások ellenben a Kakasd név mellett harczolva, azt egy régi, még a huszsziták korából fenmaradt és egyfelül a

fogadó, másfelől egy puszta malom közelében, már némi ferdüléssel álló haranglábtól származtatják, mellynek tetejében egy ércz kakas áll, hirnevére nézve nem csekélyebb Mahumed dicső kakasánál, mellynek feje áthattott mind a hét egen. Ugyanis a helybeli fogadós, Adut Jakab, még a kinpadon sem valana mást, minthogy a harangláb kakasa, minden nagy-pénteken éjféli tizenkét óraker megszólal; miként azt nem csak maga, saját két nem csekély fülével, hanem többivói is épületesen hallották. A fogadós, hű apostola a jövedelmes csodának — mert nagy-pénteken egész éjjel hemzsegett nála, várva a kakas-szót, a nép — hálából rendszeren több kakast tartott udvarán, mint tyukot, s minthogy azokat a harangláb közelében álló szin padlására szoktatá hálásra, mindenkor megújult nagy-pénteken a falu csodája, segítvén azt a fogadós borának exaltációi is, mikben szivesen látjuk a csodákat. Hogy a kakasdi kakas, többi collegáitól eltérve, éjfélkor és nem hajnalban kukorikolt, hihető onnan ered, hogy ő okulva

Péter kakasa szomorú példáján, nehogy csodatagadásra nyujtson alkalmat, jobbnak látta akkor szólalni meg, mikor a világ mélyen alszik és senki sem ügyel szavára, ha bár Kakasdon nem érte is célját; melly dicséretes szerénység, ujabbkori csodatevőinknek nem épen tulajdona, noha kakas-szavaik elhangzásai napi renden vannak.

Egyébiránt Kakasdnak igen egy a pólmagassága a budaival; miért is híres *Bánomhegyén* jó bort terem, mielőtt az tudniillik Adut Jakab kezelése alá jutna. Kik avatottabbak ennek háza körül, állítják, hogy Jakab gazda ollyforma óvatossággal él borai körül, millyennel esős időben a szüretelő palócz, ki keresztül tett csomoszló fájával fedi be kádját, az omló eső ellen. Tudniillik történetem korában, Kakasd falujában, több városink példájára, annak földesurai, szintolly baráti lévén a colonialis purismusnak, mint neologusaink, philológjaink, és terminológistáink a nyelvbelinek — nem telepítették meg egyént Izrael élelmes fiai közül — ki Szetényi

Ignácznak és Adut Jakabnak még nagyobb élelmességük miatt, nem is egy könnyen juthatott volna Kakasdon zöld ágra. Minek az lón a következménye, hogy Adut fogadós, egy maga szedi be és égeti ki saját katlanán az egész falu törkölyét, maga birja egyedül és concurrentiátlanul az urasági és urbéri bor- és pálinka-mérést; e szerint ezen regálét, cum adnexus cunctis rectis et curvis, egymaga monopolizálván, s határtalan irányítúje lévén a falu ugy mértékletességi erényének mint egészségi állapotának, sőt miután a gyulasztó italok valódi taplói, vagy — mint-hogy kiment már divatból a tapló — valódi gyufái a vétkeknek, kormány-lapátja lévén erkölcsiségének is — nem tulajdonithatni részéről egyébnek, mint nemes öntagadásnak azt, hogy borát, pálinkáját csak három anynyiért mérte, mint mennyibe magának került; mert ebbeli nyermérséklését még korán sem kárpótolta azon negyedecske, melylyel itczéjét kisebbre szabta; valamint azt sem róhatni egyébre mint aggodalmas ember-szeretete

rovására, hogy italaikat, ivóinak képessége és mámoraik fokozata szerint, tán némi homoeopathiai sejtelemből, annyira diluálgatta, hogy elvégre borában, pálinkájában, gyógytani műtéttel is alig lehet a bort és pálinkát fölfedezni. Felebaráti szeretetre mutatott nála, azon szép bizalom is lakos társai iránt, minél fogva új bor, buza, tengeri vagy munka fejében, hitelre is mérte italaikat, a várást, miként méltányos, részint kréta kelet és fogásával, részint önkénytes árszabásokkal egyenlítően ki, harmad és negyed-iziglen.

A halom közepén uralmilag kitünve áll a Szetényi Ignác, újabb birtokos kastélya, két végén tornyos bástyákkal a közepén olly ebédlői három nagy ablakkal, hogy félni lehet, miként a szoba kiugrik rajtok, a mint-hogy azokon a vagyonosság szép könnyen ki, és eladósulás még könnyebben beszélhetett. E sétacsere meg is történt a törzs-birtokos, kakasdi báró Hettyey Jónás idejében; és az eladósulás sétája helyet csinált Szetényi Ignác urnak, ki is legszűkebb markúságával —

minthogy óvatosan, marokkal szedett be és ujjai közt adott ki — szerencsésen egyet fordított a sétacszerén, úgy hogy a vagyonosság tévé be- és eladásulás ki-sétáját. A három ablak feletti pompázik, aranyzott réz czimere a Hetey nemzetségnek, egy gólya, melly patkót tart a szájában. Miként jutott a jó gólya a patkóhoz? vagy patkó a gólyához? mind e mai napig rejtély és polémiai tárgy a heraldicusok között. Leghívebb azoknak véleményük, kik traditio nyomán azt állítják, hogy Hetey, II. Lajos Csele patakjába fuladt lovának patkóját találta meg, melly érdemeért kapta adományul Kakasdot, s ennek tavaról czimerül a patkós gólyát: tanuságul arra, hogy hajdan is relativa idea volt az érdem!

A kastély uralgó és alkalmas helyzete mutatja, miként Kakasdon a Hetey-udvar az ősi eredeti lak, mellynek kiválasztását még szabad kéz eszközölte. Kastély mögött tágas kert nyult el, történetemkori izlés szerint alakokra nyírett fákkal és néhány homokkői faun-szoborral, miket az eső cseppjei saepe

cadendo annyira megviselének már, hogy bizonyos körülmények közt, nőnek nem vala tanácsos rájuk pillantani. A mostani birtokos meghagyá ugyan ezen eső által himlőhelyezett szobrokat; de mint hasznosnak barátja, konyha-kertet alakíta a czifrából, csupán egy emberre számított utacskákkal. Kert mögött tág csűr, ugy látszik, még az egész határ al-lodiaturás és dézsmás termésére számítva.

A kastély mostani birtokosa Szetényi Ignác ur, mint hajdani könyvnyomtatónak idősbik fia, a mult század közepe táján még nem született uraságra — azóta kissé változott a világ s a betük hálásabbak lettek — miért is szatócosságot úze mindaddig, mig nem egy nagybátyai végrendelet, őt a kis boltból meglehetősen nagy uraságra szólítá. Azonban a kalmári előszeretet, nem hagyá el őt uraságában is. Az a naponkénti pénzcsepegés jól esett csorgás mellett is szivének; ennélfogva uri laka egyik utczai szögletében most sem nélkülözheté a nyitott boltot, mellyben egy nyereség-izékes szolga által, maga kezére

árulgata sót, dohányt, szalonnát, pipát, bicskát, lapátot, villát, tűt, czérnát, galandok minden nemeit és czín-mosó karikákat. — Folyosóját és ebédlőjét annyira megszükiték a tele zsákok, véka és subalternusai, ugymint fél-, negyed-vékák s csapófa, a fenekes és feneketlen hordók s más gazdasági szerek, hogy a folyosón kissé megáldott testű embernek, az ebédlő-terem ajtajáig behatolni nem vala könnyebb feladat, mint restaurációk és installációk alkalmával a megye tereméig. A tág ebédlőben minden vala inkább található mint vendég és vendégség. Mert Szetényi Ignác ur nem tractált, és a vendég-szeretetet magyar betegségnek nevezgeté, már chronologice is, közvetlenül a csömör előtt. Saját szobájában, a szögletekben, hosszabb rövidebb rovasok, öl, rőf, font, mázsa s a t. állanak, vas horgu fogason kamra-, pincze-, hambár-kulcsok függenek, kopott zöld posztóju, még kalmári maradványu asztalán jegyzékes naptár, felütve annak kamat-táblájára, jegyzőkönyvek és számokkal tele irt papir-szeletek fekszenek.

De van a Szetényi udvarban egy szobácska, egyszerű kevés bútorral csinos és tiszta, benne a falu felőli ablakban csinos kötő-asztalka, az asztalkán kötő-kosárka, zöld bársonnyal bevont varró-vánkoska, és egy izmosabb türe akasztott ezüst gyűszű, egy női arczképpel és falon függő néhány festményvel együtt, mindnyája anyai örökségek; mert Ignác ur nem vala barátja a butorozás kiadásainak. Ezen szobácska, a Szetényi udvar szentek szentje, s a kis szent benne Mária, Szetényi Ignácznak leánya, fájától kissé messze esett almácska.

A falu halma egyik élén, egy domus nemonis et omnium áll, tudniillik egy megyei quártélyház. Az illy nemü házak rendszerint lebegnek szükség és kényelem, épség és rozantság között; mert ideiglenes használóik azt az elvet szokták követni: ki utól marad, zárja be az ajtót, s csak reparálgatnak ideiglenesen, mignem végre a mállott posztó nem állja többé a varrást. Jóformán megviselve vette által e nemonis házat elődjétől, annak

mostani lakosa, Jávör Elek megyei orvos ur is; de a rendszerető férfiú épített, javított, kerített, s olly állapotba helyezé azt, minővel emberek emlékezete óta nem dicsekedhetett.

A halom homlokával átellenben, Avar Máté, kakasdi kisebb birtokos és megyei mezei biztos háza áll; nagy teremnek mondható szoba mellett, jobbra balra egy-egy kis szobával, kamrával, vizjárásos pinczével, melly száraz intervallumaiban tisztos börtönül, a nedvesekben pedig pro judicio aquae frigidae, makacsabb delinquensek vallatására használtatik; egy öblös cselédszobával, a jövő menő mezei hadnagyok számára. Az udvar kertje, és annak örökös belföldinövényei: a bogács, paraj, lapu és belindek, a ház mentében diszelegnek.

A balfelőli kis szoba, rendes kőköpenye Avar urnak. Annak egyik szögletében, néhány izmos és ószerü tajték- és cserep pipa, miskolczi szárakkal és rimaszombati csutorákkal fölkészítve, a másokban fokos és karabély, harmadikban fekete bárány bőrös nyeregszerszám, és negyedikben egy kandalló áll, mellyben

csak úgy nevezett criminális hidegekben pislogott egy kis fogpiritó tüzecke; mert Avar ur sokat tartott, hideget, meleget kiálló katonás természetére. S meg is kell vallanunk, hogy a már ötvenet jóval meghaladt férfiú, kívül belül kemény egy levante vala, kit korunkban ifjaink, a mértékletességi eredmény ritka példányaul tán csodálni is sziveskednének, mert fegyvertelen szemeivel annyira meglátta most is a fekvő nyulat, mennyiről ők a csinos nőcskét is csak sejtik, czukrász-mivét nem ismert hiánytalan fogzatával, diót, mogyorót, sőt mandulát is roppantgatott; ha benevolizálása közben megrivalgott, szépek körüli selypegéshez nem szokott hangja holmi kósza mennydörgéskével fölért, és ha kissé gerjedelmesebben lépdelt, ritka szoba padozat nem recsegett lépteit alatt. Őt ugyan nem minden szinpadi tragikai jelenet fakasztá könnyre, sem minden hitvány légvónatka ajándékozá meg csúzzal; a minthogy a betegséget mindeddig csak azon egyetlen csömörke után szerencsés ismerni, mellyet egyik nagy ur la-

lakomájában a teknősbéka okozta neki, mit csirke-becsinált helyett vőn magához.

A nagy teremben, mellyben áll Avar urnak hivatalos zöld, s egyszersmind délre fejéren terített nagy asztala — e kettős rendeltetés hajdan, mint tudjuk, némi compatibilitásban állt egymással — chronologiai renddel lógnak a falakon, a raboktól elvett delicti corpusok, emlékjegyek, apró zsákmányok, kulcsok, kötél-hágcsók, hosszú és kurta vaskeztyűk, békók, guzsak, szijak, kötelek; szögletekben pedig botok, furkók, bunkósok, gerundiumok, csákányok, fokosok, törővasak, vésők, balták, s más efféle butorzatai az elferdült emberiségnek, szép egyetértésben heverték, noha egykor majd mindegyike, házsártban koponyákat szaggatott be. Az ajtóval átellenben psychológiai tekintetből Idvezitőnk feszülete áll, intó a belépő gonosztevőt, hogy ne feledje drága áron megváltott emberi méltóságát, és hogy az isten szeme belát a sziv legelrejtettebb redőibe is, ezért a tagadás csak nyomoru és ideiglenes palliativum.

És Avar biztos urnak vallatási szigora, különben is meglehetősen értett a makacsabb tagadások megtöréséhez.

A jobb felőli kis szoba, egykor női lakvala, most, mióta üres, folyvást zárva áll, és maga Avar is, kerülve a kedvetlen emlékeztetéseket, kerül lépni be ajtaján, s így belső falait évek óta nem látta már.

Biztos ur kertje alatt a kákás tó terül el; miért is nyárban, az egyiptomi tiz csapás másodikában szép része van; mert a brekeke-toax-tuu-concertet, fölemelt ár nélkül ugyan, de cselédei feleleteit is alig érthetve, hallja regtől estig, a mikor aztán a rendes dijt, a pénztárnokoskodó szunyogok szedik be vére bőségéből. Őszi szelekben szinte a tóruul olly zúgást okoz éjjel a hajlongó nádas káka, hogy ollykor egy egész nyulszivűbb sereget megszalaszthatna. Azonban minden kellemetlenségnek akad kárpótló oldala is. A biztos lepuffant néha kertje garádjából, egy-egy vad ruczát, szárcsát, vagy vizi snepfet, kiapportiroztatja azokat kedves vizslájával, garçonnal,

sőt megtörténik az is, hogy ülepes hálójával néhány kárászt és cigány-halat vonat ki vascsorájára. — Jávor orvos szintén utilizálja a tavat olly vérszopó pióczákkal látván el belőle magát, mellyek bár melly uzsorással versenyezhetnének.

Biztos ur lakától balra a fogadó áll, Adut Jakab fogadós szobáján kívül, egy nagy ivó- és egy vendég-szobával. Minthogy Kakasd országutba nem esik s a székváros is közelében fekszik, vendégkiáltó fogadóját biztosan nevezhetnök korcsmának, ha ezen szót tőlünk magyaroktól Leschka nem reclamálná, és a fogadó udvarán csakugyan nem állna sárfelekben egy nyilt kocsi-fészker, melly csalhatatlanul nem kisebb jelensége a fogadói qualificationának, mint összegalyabitott értekezés a tudósságnak. Vendég ritkán téved be a kakasdi fogadóba; miért is Adutné igen ollyformán bánik a vendég-szobával, mint még éltünkben elkészített kryptánkkal szoktunk bánni, tudniillik más interimalis szükségekre használjuk azt. Termett és hitel-törlesztésü

tengerijét, tilolt kenderét rakja beléje, vagy kotlós tyukjait, ludjait ülteti benne, mikre a négy falon függő festmények: tavasz, nyár, ősz és télasszonyosságok, védszellemek gyanánt pillognak alá; a tükör szegére vörös és fokhagyma-fentőket, paprika- és mák-füzérek raggat; egyik szögletben az ugorkás-tonna érleli a maga tartalmát, másokban az akózóvas hever, már trepanált és még trepanálandó lopó-tökök társaságában. — Ezen intermalitásnak az a következménye, hogy ha még is be talál tévelyedni a kakasdi fogadóba a szobás vendég, Adut, Adutné és szolgálója, nemkülönbön kapkodnak, mint egykor a régi Róma „Hannibal ad portas!“ rikoltásra. Ekkor Adutné fél édes és fél savanyu, tehát édes-savanyu mosolylyal erőteti be a vendéget a maga szobájába, hol ablakok és lócza fölött, tarka mázas tányérok, kancsók, bögrék, tükör felett múlt aratási kalász-koszoru, egy padlásig vetett mennyezetes nyoszolya s ajtó és négyszegű zöld kályha közt monotonicen biczegő tokos fal-óra a butorok; s hol a ven-

dég várakozási unalmát, ha nem restel felnyulni a mester-gerendára, nem csak az ebben az esztendőben nyomtatott „Álmos könyv“ hanem az annyira képzelet-ragadó „Hármas história“ is enyhítheti addig, míg az aduti háznép, a vendég-szoba gálába-tételével elkészülhet. Ez nem épen egy pillanatnak mive; miért is nem vehetni rossz néven Adutnak és élte felének, hogy ők napkeleties kényelmi hajlamuknál fogva, fekvőjük a betévedt vendég erszényére, az alkalmatlanságot is, mellyet okoz, és azon csukor-adatokat is, mik a vendég-szoba többszöri kifüstölésére — mert egyszerivel nem igen lehet beérni — elvesztegettetik.

Oldalt a fogadó mellett, mint tudjuk, a kakasos harangláb áll, és e mellett Szetényi Ignác ur juhakla. Tul ezea a magyar falvak rendes punctum fináléi, Kakasdnak is záradékaul, cigánykunyhók görnyedeznek, miknek lakói iszonyatos mazzikát és szegkovácsságot üznek, és kiknek élelmükre, a kenyérből és isten igéjéből — minthogy Kakasd csak filiája

Máxfalvának — szük kevés jut ugyan; de
annál több esik — a vizből és levegőből!

E szerint meghordozván olvasómat, Ka-
kasdnak, hol kerek-tapasztó sáru, hol szemet,
tüdőt ostromló poru utczáin, sőt bebukkanni
is hagyván őt egy pár udvarba, lássuk: mi
történt e hir-neves magyar faluban?

II. FEJEZET.

Jávor a nők szobájában.

A mult század beszakadásánál a jelenbe, azon fagy- és hó-gazdag télen, mellyen a farkasok olly bizodalmasan fraternizáltak juhaklainkkal, december-hónak 25-dik napján, estveli hét óraker tizenkét perczkor történt, hogy Jávor Elek, megyei főorvos, Avar Máttával, a megye mezei biztosával, kivel az utban találkozték, a maga pitvarán belépett. A nők szobájából fül- és sziv-szagató gyermek-sírás hangzott elébe. — Ez napam asszony paedagogiájának gyönyörű zenéje, komám, mondá Avarnak Jávor, s komájával beszóla a nőkhöz. A kis Juliska vala az, ki torka szakadtával zengedezett, s kit Lucza asszony,

Jávornak napája, és Katinka neje, pép- és nedv-tömögetéssel sietének megnyugasztalni. Bakator Ambrus, a szolga, gyapot-dugdósással tiltogatá, a kontár asztalos-kiigazításu ablakok nyiladozásain be-beaudientiázgató téli szelet. Szives köszönés után rálegyinte elefánt-csontos nád-pálczájával, Ambrus vállára a biztos.

Miben fáradozol pohos? kérdi.

Gyapottal beeszkábálom az ablakok hiányos lyukait, tens uram; mert a sok idő miatt már régiek; felelt Ambrus, s olly állásba tévé magát, hogy több legyintéstől féltett háta fal felé essék; mert biztos ur kissé vaskos tréfáit jól ismeré.

Bár ne tennéd szolgál! mond Jávor; vinnéd inkább ama pár illatozó virág-cserepet a cselédszobába által. Óhajtnám, nőink egy izlésűek volnának, újabb Róma nőivel, kik nem barátnei a virág-illatnak. Ládd szolgáló folytatá szavait Ambrushoz — hihető, hogy a nők is értsenek azokról — a csecsemők csontjai lágyabbak, a cerebellum nálok érzékenyebb,

s a szagló-ideg gyöngébb, mikre erős illat és romlott lég, veszélyesen hathatnak. És itt a szobában a kábitó gőz és hőség szinte az elszédítésig! És te gyapottal tiltogatod el a gyermek-szobától, melly különben is alig részesül szellőztetésben a fris léget! hermetice spontolod be ártatlan gyermekemet, miként aequator alá menendő szeszt!

Ambrusnak, ha magasabb fogalmat vagy megbizást adának elébe, szokása volt felvonni szemöldjét, sűrűn pislogni, jeléül annak, hogy miként gőzhajó ventilje sűrűbben füstöl a keményebb tüzelésre, az ő feje is vajudóban működik a fogasabb eszmék fűtésire. Ambrus most is kulcsolt kezekkel, homlokán magasra felvont szemölddel, sűrűn pislogatva, mint nyári száraz villámlások, s így munkás eszme-vajudásban, hallgatta Jávor szavait; mikből azokat, miket nem értett, helyeiken hagyta, a virág-cserepeket pedig hónaljai alá szoritván, nem épen kísérete nélkül Lucza savanyus tekintetének, kivitte a szobából.

Juliska folyvást zengedezett, s közel volt már a rekedéshez.

Én nem tudom: mi leli, ma olyan rossz ez a gyermek! szöla Lucza asszony, fogyatékán türelmének.

Protestál, édes napácskám, csaknem bizonyossággal merném állítani, protestál az örökös pép és édes nyalat ellen; mond Jávor. Mert Máté komám! a protestatio nem csak azért szokott mérges lenni, hogy sérelem esett rajtunk, hanem azért is, hogy semmit sem tehetünk egyebet ennek elhárítására.

A biztos mosolygva javallást intett.

Ez a szegény férgecske is rabbá van téve, ártatlan kis kacsói prés közé szorítva, mint valami egyiptomi múmiának! folytatá szavait Jávor, mellyek alatt okdozgatá fölfelé a kisedd pólyáit. Tevését a napa egy kis fejosóválással, Katinka nyájas mosolylyal szemlélgette. — Már korán hozzá szoktatjuk a gyermeket a tétlenséghez!

Ebben igazad lehet, Élek komá! megjegyze gordon-hangjával a biztos; a gyermek

korán hozzá szokik, hogy csak szája legyen szabad s csak ennek vegye hasznát, lepólyázott kezei pedig elszoknak a cselekvésről. Gyanitom: számos szónokolgató, de tétlen hőseinknek csecsemő koraikban lepólyázták volt kezeiket!

Nincs különben! buzgott Jávor; nézd, milly kedvtelve viczkand a kis nő-miniature, hogy feloldoztam! milly hálásan mosolyg rám! Tegyük félre azt az átkozott pépet és nyalatot! egész áldott nap azzal gyötirik szegénykét!

Uram fia! sápita Lucza asszony; ha sir a gyermek. —

Hadd sirjon, édes napácskám! az emberi bajoknak nem legutóbbika ugyan az éhség, de nem is egyedül valója! Sirva nő a gyermek. Ez tüdejének, sőt egész test-alkotmányának minden commotiója. Pedig mozgás az egész mindenség egyik törvénye, eleme. A föld és minden planéták forognak, a lég mozog, a tengernek hármass mozgása van, folyóink folynak, a pára felszáll és leesik, az

egész természet működik és körzik; egyedül Juliskánk vesztegeljen-e mint egy mola? A sirás erőt és akaratot fejteget a gyermeknél, mi szükség azt egyre-másra dühös étvágy-nak venni? Vegye inkább napácskám, az illy jeles torkot mint Juliskánké, nyájas jelenségül, hogy idővel tetsző hymnusokkal fogja magasztalni az ég urát, ki neki lételt ada, és kegyelettel áldást kérni azokra, kik őt gyámoltalan korában hiven ápolák!

És kezességül arra, megjegyze Avar, hogy ha egykor férjhez menend, csengő hangja leend végszó a háznál.

Lucza asszonyra, ki elég recsegő hanggal ugyan, de annál több szenvedélylyel écnkelgette zsoltárait, s különösen a CII-iknek, noha ápolt teste a másfél mázsát meghaladta, ezen szavait; „Bőröm csontaimhoz ragadt, keserves siralom miatt“ nem kellemetlenül hatottak Jávor végszavai. Képzelete nyájasan szárnyalt azon időig előre, mellyben kedves unokája, templomokban és azokon kívül, szép csengésű szavát megeresztendi, s lelki épü-

lésre buzduland és buzdítand. Épen egy nyájas mosoly lebegett ajkai körül: de csakhamar elfojtotta azt vejének újabb gáncsa, melylyel a forró kályhájú szobában, a dunna közé takarást kárhoztatta, és ebben Juliskát párlított mártásos tehén-sültnek nevezé.

Lucza asszonynak, két szóváltási stratégiája volt a háznál. Egyike az, hogy, mint idősebb, tapasztalataira hivatkozott; másika pedig, hogy ürügyet keresett szóváltó ellenfelére háritni a bajnak okát. Követé ezuttal is stratégiáit.

Ahhoz kedves fiam uram, nem értenek a férfiak; szóla lángoló arcczal; nekik lehet eszök tudós dolgokra: honnan merre tart a szél járása? miért süt a nap nyárban forrón, és télben hidegen? vagy mit kell beadni a betegnek? de magát az élet tudományát, a nő, kivált a tapasztalt nő, biztosabban tapintja, mint a férfi kiokoskodja. A gyermek-ápolás egészen más! Nekem hat gyermekem volt fiam uram! —

Mellyből öt, korán is elbucsúztaték ez

árnyék világtól, édes napácskám, a hatodik pedig, az én kedves Katinkám, ki jóságaért, a patriarchák hosszú életére és egészségére volna érdemes, alig erősebb egy árnyékban kelt növénynél!

Az Isten mindnyájunkkal szabad! felele élesen Lucza, és ha fiam uram nem kötné magát arra, hogy leányom maga szoptasson —

Mondja meg, jó asszonyám, kérde az enyhület és jóakarát hangjával a vő, miért adá a bölcs természet az emlőt párosával a nőnek? Csupán idomért-e, miként két réz gombot urilakok tetőin? És ha dajka lopja el anyától az első gyöngéd ápolást, dajka éteti a gyermeket teste tejével, vagy idegen péppel, később még idegenszerűbb táplálékok adják a gyermek chylusát, véréjét, nedvét, még később idegen kezek, idegen éghajlatok alá jut, s végre világ és annak folyása, sors, pálya, körülmények igénylik a gyermeket, s ezeknek mindegyike kölcsönöz, vesz, told átalakítgat körülte többet kevesebbet — mi marad végre érdemül, hála-igényül, és kegyelet-ápolóul a

szülék számára? Tehát Juliskám csak annyit köszönjön-e egykor nekem — itt lágyultan emelé, az az alatt teljesen kipólyázott gyermeket az ég felé — csak annyit köszönjön-e szeretett Katinkámnak, hogy egy kétes jövőjü lételt adánk neki? Hátha az élet, a lét, mellyet adánk neki, nyomasztva nehézkedik egykor rája, s tán épen az elhanyagolt ápolás és nevelés miatt nehézkedik rája, s megátkozza a szülék léti ajándékát? — Nem nem, szeretett magzatom, mi szüleid, jótevőid óhajunk lenni, a dolog teljes értelmében! A természetben minden emlős állat, maga tejével táplálja magzatát; mi sem leendünk pártosok a természet szent törvénye ellen. Ne légy szeretett leánykám, szakadt láncz-szeme a mindenségnek, mellyhez tartozol, szülei gyöngédség kössön téged ahhoz, mitől emberi fonáság olly sokakat elszakaszt! Szerencse, hogy tág a világ és kerek; különben sok bohó bezúzná badar szökdelése közben szögleteiben a maga oldal-bordáit! Szerencse, hogy sok ember ferdeségét kiegyenliti a jótevő

természet pót-ereje, s az emberi oktalanságok distóniáit, szelid harmoniává olvasztgatja az isteni kegyelem. Különben száműzetnie kellene a földről azon legbájosabb kegyeletnek, melly az emberiség szeretet-lánczának első szeme. Isten ne vegye bünül, napácskám, Katinkám! én hajló vagyok kétkedni, hogy az olly anya, ki idegent ereszt anyai gondjaiba és jogaiba, igazán szereti férjét; különben el nem hanyagolná kölcsönös szeretetük édes zálogát! És vélitek-e kedvesim, folytató az orvos hevülettel szavait, hogy a csecsemő a maga zsenge érzékeivel, nem eszmél korán ápolónéjára? Nem érez szivecskéjében korán vonzalmat ahhoz, ki őt vérével, gondjával az első életbe beavatja? Nézzétek kedvesim, nem mered-e már is szelid mosolylyal rám kis Juliskánk szeme, hogy őt rabság alól feloldozám? Nem nyilatkoztatja-e gyöngye háláját. —

Itt egyszerre félbe szakasztá szív-ömlédezéseit az orvos; mert a kis Juliska, használva feloldoztatása által nyert szabadságát, hálájá-

val végig önté vala zöld bekecsét szabadítójának.

Az az átkozott sok pép és nyalat! kiálta Jávor, átadva a gyermeket édesdeden nevető nejének, ki azt mintegy áthatva férje szavaitól, gyöngédséggel szorítá emlőihez, míg a napa, ki hahotában adá ki kárörömét, hogy ekként lakolt férfi-beavatkozás a női dolgokba, Ambrussal, a hála-teljes bekecs tisztogatásának esének.

A hála, Elek barátom, megjegyzé Avar, nem először fizet így a világban! Jöhet, Juliskád egykor nő korában, al grosso üzeni, férje irányában az efféle hálát!

Kopogtattak az ajtón, s egy sovány, duodez-kiadásu termet, moly-izékes posztócsurapében, melly mintegy vád-irat vala sorsa ellen, lépett be azon. Jávor orvos ur után tudakozódván, egy levelkét nyujta ennek által. Bakator Ambrus, sajátos ujság-vágyával, majd előlrül, majd hátulról czirkálgatá az idegent, Avar pedig, biztos állásával járónak véelve a politiai felügyelést, szemügyre vette

alakját s azt vetette magában s ha nem egyezik-e az valamelyik személy-leirással a megye-currenseiben?

Hová való kigyelmed? kérdé az alatt, mig Jávor a levelet átfutotta.

Egész Magyarországra, tens uram! mint a fa-kilincs! most legközelebb Szegedről jövek.

Mi járatban van?

Expressus vagyok.

Diák szó szerint, látom; mert olyan, mint egy kifacsart citrom! Ha gyöngy-buvár volna, sok nehezék kellene testéhez, hogy tenger-fenekre szállhasson!

Mióta megégtem, beteges vagyok, s egészen kiszáradtam; mond petitio-szerű alázatossággal az embercse.

Megégett? tán házas?

Nem, tens uram, nőtlen vagyok.

Ugy hát csak megperzselődött, de nem égett meg!

Jávor kivivé magával az expressust, s maga szobájába, s Ambrus is utánok kulloga.

Ej ej komám uram! még mindig a régi ellenszenves a nők irányában?

Számban az ízök! felelt a biztos. Fájdalom, lakódalom után, nem előtte szoktunk fontolgatni!

De olly hosszú idő alatt, csak feled valamit az ember? megjegyzé Katinka.

Embertől és feledni — valótól függ. Én már valóban megégtem, fenekig égtem komácskám! mond gúnyos mosolylyal Avar; nem mint az iménti keszeg embercse!

Tévedni, emberi dolog, megbocsátni, isteni! mond engesztelő szivélyességgel simogatva a biztos vállait Katinka.

Nem, nem soha! felelt borúsán rázva meg nádipálczáját Avar. Azóta, isten bocsássa bűnömet a rab-vallatásnál is kérlelhetlenebb vagyok. El is szoktam már én a vászon-cselédtől. Velem egy fődél alatt nem lakik az ármányos faj! Csatlós hadnagyom kiséper, megkotyfol; ha nő-rabom nincs, Vetésyné mos rám. Ugy vágyok a nőekkel, mint a tojással. Mióta egyszer Bugyiban, a bíbicz-to-

jás-rátotta megfeküdte gyomromat, azóta a tyuk-tojásét sem eszem. A feleség, különben is ritkán nem fölösség; csábos portéka! megengedem; de nem egyéb mint szépen candirozott keserü gentiana-gyökér!

A nők megszokták már a biztosnak efféle kikeléseit, s beérek most is philippicáira a nők ellen, mosolylyal és fejcsóválással.

Bakator tért vissza. Neki télben a háznál nem vala kényelem a dolga. Jávornak csak egy cseléd-szobája volt, melyet a nő-cselédség foglalt el; ez pedig több nyilvánított és begyben megtartott ürügyek alatt, nem igen kapott Ambrus vizitjein. Amazokhoz tartozott az, hogy Ambrus a szenvedélyes pipás, nem vala épen ámbra-szagu; ezekhez az, hogy a jámbor nem igen ajánlatos alakjával nem vala vadra-való. Ugyan is a kalmuk-fő, kétannyi homlok mint arcz, superlativ száj és diminutiv szemek, behorpadt orr, miként földünk golyója a pólusoknál, dobosi nyomott, inkább szélességben mint magasságban terjedő termet- és sár-tapaszos kerék forgásu

nehéz nyelv, nem igen ajánlák őt nők körüli udvarlásra. E mellett Ambrus ignorálni látszott minden hódolást, vagy, mint a nők vélek, természeti apathiájánál fogva, vagy, mint Ambrus véle, mert az ő zsákja sem akadt a nő-cselédség szobájában a maga foltjára. A vendégszoba rendesen nem fült, a mellette állott kis kamrazug pedig, mellynek szerencséje vala Ambrust éjjeli nyugvásra elfogadni, kályhátlan vala, mellyben a hideget, rendesen, száraztul egy bicskanyél-hosszuságu égő pipája füstjével — hogy legalább orrnak és homloknak legyen jó dolguk — s egy emeritus juhász-bundával szokta enyhítgetni. E szerint Ambrus kénytelen volt nappal, örök zsidóként, szobáról szobára vándorolgatni, dolgot vagy ürtügyet keresve és temporizálva, miként egyikében vagy másikában ideiglenesen megszenvedtetett, hogy egy kis meleget szedhessen magába, mellyel beérje mig jókora adagu pipáját, a folyosón, vagy kályhalyukaknál — miknél, miként a kenyér-karajt piritják, testének hol elő- hol utótáját pirit-

gatta — kiszivá. Ambrus majd kérdezni jött be valamit, majd a tisztítandó pár csizmának egyik felét feledé benn, majd ismét a kályhát tapintá körül oldalról oldalra, négyszegről négyszegre, halkkal és fontolgatva: ha valljon férne-e még több meleg beléje? Melly szemlét ha a három szoba utolsójában bevégzé, ismét az elsőre tére vissza. Minélfogva őt a biztos, kemenczék körutazó inspectorának nevezé. Az orvos szobájának leggyakrabban és leghuzamosabban vala szerencséje Ambrus személyéhez, minthogy azt a nők, nappal kissé erős pipa-parfumeje, alkonyat után pedig egy koponyás embercsontváz miatt, melly egy szekrény szomszédságában állott, s mellytől a nők borzadoztak, csak gyéren s csak rövid időre látogatók. Egyebütt Lucza asszony, mihelyt sejté, hogy Ambrus magát némileg nyugvó helyzetbe illeszté, őt azonnal egygyel mással bizományozgatta; ellenben Jávör elmélyedve dolgozó-asztalánál, rendszeren keveset tudott Bakator Ambrus szobai existenciájáról.

Ambrus hajdan szabó-inas volt ; mesterénél egy évig gombokat vart fel, másik évben gomb-lyukakat vart ki, s a további szabóművészi haladásban megcsökönösödvén talentoma, bucsút vón mesterétől és mesterségétől. Innen az orvos és barátai, némi kezeséget birtak Bakator Ambrus egyéniségében, hogy jelenlétében is biztosan társaloghatnak ; mert noha ő épen nem vala agyára esett, s megvolt neki is a maga hétköznapi philosophiája, de mégis legtöbbnyire azok, mik az öt érzék körén kívül esének, majdnem fölérhetlen magasságok valának neki, mik után gibuszkeszteni volna ugyan kedve — mert ujságvágya kimerithetlen, s azon büszkesége hogy olvasni és nagyszerű sabon-betüket, ha bár kissé hieroglyphice is karczolni tud, több mint önérzet nála, s ez okból Jávor honn nem létében szivesen syllabizált könyveiből, s nem egy receptnek szánt papir-szeletkéjét hieroglyphizálta be, — de az eszmék világában nem igen bira eligazodni. Ez a nőknél nem vala így. Ők mint sajátos bogarkái az életnek,

repteikben sem igen szokták messze hagyni a földet, s társalgásaikban az öt érzéket; e mellett erkélykéik, miként Avar állitgatja, ritkán állanak apróbb-nagyobb titkok pecsétes zárai nélkül. Nálok tehát a szemfűl, bár nem talány-oldozó Ambrus, inkább fölösleges, sőt körülményekhez képest veszélyes tanu is lehet. Annyi bizonyos hogy Jávör házánál, uri büszkeség nem hajhászta Ambrust; mert Jávör, Avar ellenében, ki azt vélé, hogy csak jog és kötelesség tarthatják fenn a világot, ur és cseléd közt kölcsönös kegyeletnek volt barátja, s azt tartá, hogy magában a kötelesség, kegyelet nélkül, csak konczot oszt s háttár-hancsikokat hány a felebaráti szeretet birtokaiban; ur és cseléd közt pedig annál inkább, minél rendesebben a gazda részén áll az erőnek és többet követelésnek joga. Legyen a gazda, ugymond, patriárhája háznépének, s számitsa ahhoz családját is! Különben is a társasági osztályok különző egyenetlenségei ugy nem sértik az emberiség egyetemes ro-

konságát, miként földünk gömbölységének nem ártanak hegyeink, halmaink!

Ambrus mint említém, belépett a nők szobájába. Most nem kályha-óri körútját tevé, hanem összeszedett arcán némi hivatalosság terült el. — Tekintetes orvos ur azt mondta, szóla komoly méltósággal, hogy az esperestus hozzánk fog tartózkodni vacsorára.

Jól van Ambrus, mond Lucza, hát éjjelre?

Arra is. Tens orvos ur meghagyta, hogy a vendégszoba kályháját tegyem alhatóvá.

Lucza asszony, Ambrusnak egy pár szemöld-rándításán sejtette, hogy nem egészen kész még referádájával.

Mi ujság még Ambrus? kérdé.

Sok, Tens asszony! holnap, mihelyt fölvilágosodik a sötétség, indulásnak eredünk a városba; pedig igen nedvesen esik a hó, és erősen légvonalzik a szél!

Ugy-e? tehát jer közelébb, kösd fel az eszedet és hallgass!

Illy előzményü szavak után, elővette Ambrus, felvont szemöldü eszme-vajudasait, s

egészen szemfűl és fontoló állást von Lueza asszony előtt.

Nagysás Martiál gróf ur nekem egy stíriai kappant ígért. Elfogsz hozzája menni — hiszem tudod lakását — tiszteled nevünkkel és mondod, hogy a megígért stíriai kappan átvételével vagy megbizva. Átveszed a kappant és becsülettel elhozod.

Értem! mond Ambrus; majd összekötöm a lábát.

Nem szükség; koppasztva lesz: majd kosarat kapsz.

Nekem meg egy font riskását fog hozni Ambrus, mond Katinka; s pénzt ada neki rája.

Hozz hát pohos, nekem is egy pár török puska-kovát! s pár garast nyujta Ambrusnak által.

Ambrus ismerve a maga kurta pórászn mnemonicáját, hármass csomót köte zsebken-dőjére s kifordula bizomány-terhelten a szobából.

Rongyszedő zsidó legyek! mond kaczag-

va a biztos, ha ez a lángész antiposa a három bizományból legalább kettőt, csomós kendőjével együtt zsebre nem rak!

Igaz; mondják, hogy a nagy emlékezőtehetségűeknek nagy szemeik szoktak lenni, monda Lucza; e szerint magam sem sokat várok Ambrustól. Csak a stiriai kappant ne hagyná ki. Ha megérkezik, együtt költsük el, kedves komám uram.

A biztos, ki mint Nimród apródja, szintén gyakran érinté vadjával az orvos asztalát, mellynek gyakori vendége vala, szives meghajtással fogadá el a föltételes meghívást.

Az orvos Ambrus szemhunyorpatásáról és szájsucsorításáról sejteni kezdé, hogy a kopott öltönyü és vén szárcsa-húsu expressus egész miségéről, kissé nyomasztott képzete van; nehogy rejtélyes vendégét elhanyagolni találja, ekként szóla Bakatorhoz: Szolgám! az a kis keszeg ember, nagyobb sok más kut-ágasnak termettnél. Ő a szellemiség egyik munkás csatornája, forrásától egész az élvező közönségig. Szavával egész társaságo-

kat igazgat, kik ellene nem szegülhetnek; s mind ezt egy olly szerény zugocskából eszközli, mellybe te, potrohoddal csak csikorogva foglalhatnál helyet!

Ambrus, kinek ura nagy tudományáról és lelki felsőbbbségéről, a legmagasbra hangozott fogalma volt, nyitva felejté e szavakra, nem csekély circumferentiájú száját, s mit azoknak magasságaiból és rejtélyeiből, eszmehorizonjára fölszedhete, az vala; hogy az esperestus nem potom ember, mint eleinte vélelé; minélfogva telhetően szolgálatos vala körülte, s éjjelre ugy ráfüté a vendégszoba kályháját, hogy másnapra kelve a vendégnek majd kétfelé szakadt a feje.

III. FEJEZET.

Az ördög völgye.

Másnap az orvos, az expressussal és Ambrussal, korán szánra ültek s hajtattak a város felé, Keményre fordult az idő. Az egész természet hóval volt candirozva, mint valami házi torta: házi, mondom, mert czukrászaink ovatosabbak, mintsem illy vastagon candiroznának. Menett az utasokon semmi sem történt, mit historiograph följegyezhetne; mert hogy Bakator Ambrus, kit uton Jávor kocsi- vagy szántartásra nem igen használt, azon egyszerü oknál fogva, hogy Ambrus rendesen azon oldal hágcsójára szokott felhágni kocsitartás végett, mellyre az dőlni akart — az egész ut alatt, orra és arcza ja-

vára, hideg-háritóul, itt is füstöt eregetve agyvelői működést elállító kapa-dohányából, a különben is hering-soványságu, s orvos mellett hátul ülő expressus tüdejét jó formán injuriázgatta, tollra sem érdemes, miután erre a gondolatokban merült orvos nem igen eszmélt, maga az injuriázott pedig szólni átalott; s mi Bakator indiscretióját illeti, azt jó lélekkel menthetjük azzal, hogy ő az expressus köhécseléseit, ennek asszuságával járó bajnak vélte, s távolról sem gyanithatá, hogy azon fű-faj, melly neki olly gyönyör élvezetét nyújtja, másnak sérelem lehessen.

A városba érve, Jávor eltűnt szállásáról az expressussal; Ambrus pedig egy darabig, a boltok csinos kirakó-szekrényeit nézeglé, tanakodva magában: mit nem venne meg azok tartalmaiból? azután Martial gróf lakának tartott a kosarával. Az előszoba ajtajánál leoldá zsebkendőjéről az első csomót, melly a stiriai kappant illeté; de belépve s előadva követségét, sehogy sem bira eszmélni a kappan praedicatorumára. Szerencsére még jókor kise-

gité őt, miként sok költőnket ha a rím akaratoskodik, az assonance. Tudniillik emlékek egykor falusi oskolai éveire, mikben Rector uram nem egyszer tőn említést a sinai hegyről, mellynek magasságát voltaképen valamint akkor nem, ugy most sem tudhatni, s alig kétkedék, hogy a kivánt kappan, szárnyas korában, nem ezen hires hegy oldalaiban bogarászott volna; különben mi szükség fogna lenni háttérbe szoritni kedveért, Kakasznak szintén nem megvetendő hizott kappanjait? Tehát a megigért *sinai* kappanra emlékezteté Ambrus Martiáét; ki is jóra értvén az emlékeztetést, azonnal meghozatá s kézbesité az *exoticus* sültnek valót. Szintolly szerencsésen oldá meg Ambrus, minden nagysándori kar nélkül, zsebkendője más két csomóját is, s elpakolván a rist és kovát, a következő nap reggelén, nyugodt lélekkel és felkészült szánnal várta a megyeház udvarán urát, kit az előzőtt napon alig láthata. Megjött Jávör s utána az *expressus*, egy fényzett ládikát és egy jókora kosarat hozván utána,

mellyet az orvos gondos vigyázattal tett maga mellé az ülésbe' fel. — Isten önnel édes Mikeym! köszöntse addig is, mig láthatom, a Tens asszonyt, mond Jávor kezét nyujtván az expressusnak, s a szán elcsuszott Kakasd felé.

Ambrus ölébe vette a maga kappanos kosarát, s nyugalmas gondolat-pauzában merengett tekinteteivel a téli vidékre, melly ma derültebb vala, mint tegnap, azonban mint-hogy hátra tekintgetve észrevette, hogy az orvos némi aggodalmassággal nézeget betakart kosarába, s gyakran gyöngédséggel takargatja annak takarója nyílásait: fölébredt, különben sem szunnyadozni szokott ujságvágya, s egy pipa bármi classicus dohányért nem adja vala megtudhatását annak: mi van az orvos kosarában? Azonban türelem volt dolga mind addig, mignem a szán, egy utra kinyult fa-gyökeren lefarolva, az átellenes hó-torlaszba ütődött, s az erős zökkenésre, az orvos kosarából, élénk gyermek-rikkanás ütötte meg Bakator Ambrus fül-dobját. Ré-mületnek és csodálkozásnak riadt vegyületé-

vel fordult meg ez olly hirtelen, hogy majdnem lovak közé ejté kappanos kosarát; az orvos pedig ölébe vette a maga kosarát, s nyugasztalgatta annak lelkes tartalmát. — U, hm! gondolá magában Ambrus, és azontul nem is gondola álméletában semmit.

Lám szolgál! szóla Jávor, sejtve annak földidegzett ujság-vágyát; egy kis családtagot adott nekünk az ég! Ennek gondját viseljük szolgál, mint saját gyermekünknek!

Ambrus szívélyesen inte fejjével; de a kis családtag adományozóját, a megmérhetlen eget, olly határozatlan, olly tágas adressü ajándékozónak véle, mellynek eszméje, különben sem sebes forgásu gondolat-kerekét egészen megállitá; majd később sejtemények és gyanítások szállongtak nála elő, miknek egy részét megfejtteni nem bírá, más részét pedig szinte megbáná, hogy gondolni meré. — U, hm! mondá végre magában, mintegy elvetve sejtemény-vajudásait, mik fárasztani kezdék; én nem törődöm az uj családtaggal, nekem nem teend kárt sem gombóczomban,

sem dohányomban — de tens orvosné asszony! — de tens Lucza asszony! — no az ég legyen irgalmas, ki nekünk a kis családtagot adni kegyeskedett!

Elértek az ördög völgyéhez. Ez két hegyközi olly szoros ut vala, közel Kakasdhoz, mellynek, noha jó hosszan tartta, csak egy pár kitérője volt, egyebütt pedig egy szekéرنél több nem fért el rajta; s gyakori volt az eset, hogy egyikét a szembe menő kocsiknak, nem kis vesződséggel hátra kellett vontatni. Elgondolhatni, hogy az efféle mütételek, nem igen szoktak templomi csenddel s felebaráti szeretet symbolumaival lefolyni; sőt szolgabírák és biztosok protocollumai bizonyítják, miként az ördög völgyénél az összezajdulások, hajmeresztő szitkok, káromlások, mint a felbőszült haragnak felnyitott léleklyukai és ventiljei, legtöbbnyire tangentiák, sőt vérengzések is napirenden vannak, s ezen infernalis napirendtől vette a maga nevezetét. Jelenleg a vastag rétegű hó és fuvatagok miatt, a két oldalra felhányt ut, mintegy falakat nyervén, még in-

kább megszorult. Jávor is nem egy vesződéséget ért már ezen a szoroson; de a mik csak csiklandások valának ahhoz képest, mellynek most mene elébe. Már távolról iszonyatos lárma zajlott feléje, millyet csak Kleist hallott álmában a pokolból felzajlani; egyszerű és kanyarított szitkok, káromlások, mikben nyelvünk olly botránnyosan gazdag, verdesték az eget, s furkósok, megfordított ostornyelek és vasvillák suhogtak, villogtak a légben, s az ordított, rikkantott szó-habartól, ugy nem vala kivehető az értelem, mint némelly összecsőditett túlnépes orchestrum hang-zavarából a harmonia!

Az orvos megállitván szánját, más két só-fuvaros szán mögött, mellyék szintén mint az övé, a partra fölfelé szándékoztak, leszállt pipájával kezében tudomást szerezni magának a species facti felől. Csakhamar tisztába jöve. A partról lefelé jövő nyolcz szán, bort fuvarozott volt, kakasdi fogadás Adut Jakob számára, s mostlerakván terhét — Adut bőkezűségéből-e vagy mi inkább valószínű, azon arany sza-

bálynál fogva, hogy nyomtató lónak nem szokták bekötni száját, maga saját önkényes megáldomásoztatásából? — olly széles jó kedvvel hajtott haza felé, hogy még a normális tiz öles országuton sem birt volna megférti a szembejövövel, annál kevésbé az ördög szorosán. A válogatott replicák, duplicák és triplicák annyira sulyosodának már, hogy minden perczen a döntő hátiratokra kerülendett a sor, a mint Jávor a színhelyre ére. A borosok nem tudván mijaratát, csak azt látván, hogy part-alulról jó feléjük, s így ellenfélnek tekintvén őt, sűrűen kezdék megérkezésekor, feje fölött suhogtatni a furkósokat. Ambrus, a hú szolga, látván a látványt, s urát életveszélyben forogni vélvén, megriadt, letevé szán mellé a hóra kosarát, s kezébe kapva Jávor csákányos botját, telhetően siette ura védelmére. S valóban el is érte célját, mert egyszerre villámhárító lón Ambrus a csatatéren. A borosok nem vélve egyebet, mint hogy Bakator csatázás végett nyujtja ellenök urának a fegyvert, egyenesen rajta

kezdék meg a hátírást, s ujjas mellényre öltött kabátját olly hangosan puffogtatták, hogy a két hegyoldal szinte echózott belé. Nem használtak Jávor békéltetései; s különösen egy a borosok közől, kit Ambrus homlokán ülő diónyi holtteteméről jól megjegyzett magának, kérlelhetlen vala s kifogyhatlan Ambrus kabátja kiporzásában. Ambrus illy veszélyben, hogy legföltöbb kincsét, fejét — mert a fejére mindenki tart valamit — megmenthesse, két kezét fejére borította, szabad tánczteremül engedvén széles hátát a diós homloku botjának.

Azonban a mint így megfordult, még nagyobb rémület fogta el őt. Ugyan is látta, miként a borosok egyik kutyája, mellynek otthon hihetőleg magas vala a konyhája, most, minthogy nem volt érdekelve urai marakodásánál, intermezzós őgyelegtében, alacsonyabb konyhára bukkant — az Ambrus hóralegett kappanos kosarában; a messziről utazott kappant, vagy mint elvesztett, vagy mint elhagyott, de minden esetre nem őrzött va-

gyont — vagy tán mint zár alá vett jószágot, melly egykor nem ritkán vala ügyes foglalásnak tárgya — sietve, nehogy ott érje az inventatio vagy revisio, birtokba vette és szájába fogva elügetett vele a hegyoldalának. Ambrus kétségbe esve és rivalgatva eredt a rabló után, ő utána pedig szitkozódva a diós homloku; melly utóbbi, a mint Ambrus egy hófuvatagban hasára bukott, még egy adag ütleggel vigasztalta meg a szolga kárvallását. Mikorra Ambrus felvaczkolódott, a lakomás eb jókora tért nyert már, s teljes biztosságban bonczolgatta a hegyoldalban prédáját. Ambrust még tovább is üzte volna utána fájdalma és boszuja; de Jávornak rákiáltott: hagyná abba a már ugysem használható jószág revindicatióját s magához inté őt.

A diadalmasan övéihez visszatért diós hős, épen abban fáradozott, hogy a bevégzett előörsi csatázást, nagyba en colonne vigye által, a mint Jávornak sikerüle szót nyerni mind a két félnél. — Barátim, kendtek borosak — borfuvárosok, akarám mondani — és kendtek

5*

sósok! ekként emelé szavát, mondják meg nekem: mit nyernének azzal, ha halálra vernék is itt egymást? hátra mozdulnának-e azzal a szekerek, szánok? Hát nincs-e már igazság, méltányosság a földön? nincs felebaráti szeretet, melly itt az ügyet eligazíthatná? Lám, kendtek tán sohasem látták egymást, tehát nincsenek haragban egymással, és annak, hogy most szembeakadtak kendtek, ugy nem oka az egyik fél, mint nem oka a másik. Mire való tehát a dühös egymás elleni agyarkodás? Lássuk: mit mond az igazság és méltányosság? A bor-fuvarosok üres szánakkal és szekerekkel jönnek, hegyről lefelé, a só-vivők teherrel fölfelé; nem józan igazság-e tehát, hogy az üres szának, szekerek mozdíttassanak hátra vagy félre, mikkel a bánás is könnyebb?

Maga malmára beszél, jó uram! dadogá a diós.

De mi többen vagyunk ám! rikoltá egy másik boros.

Tehát, ha kell, majd megmutatjuk: mi az

igazság? kiálta, furkóst suhogtatva, egy harmadik boros.

Erre felzajdulás és csatarendalaku mozgalmak következtek be a borosoknál. A sósok hadi ereje, noha számra csekélyebb, de egy szálas legény tüzes hevítéseit által, nem kevésbé csatavágyó vala. A veszély nőttön nőtt, s csak az első csattanástól függött. Ekkor Jávor valamit sugott Ambrus fülébe, maga pedig egy kis türtőztetést kére, csak addig, míg szolgálja, egy igen üdves és szükséges kísérettel ugymond megjövend. A két fél, noha nyugtalanul, s legnyugtalanabbul a diós; de feszült ujságvágyásban s e miatti határozatlanságában várva mi jövend? mind-egyik megadá a kívánt fegyvernyugvást. Ambrus megérkezett a szántól, hozván ölében az orvos sebészi ládáját, melly s kis uti gyógyszerháza, mindenkor együtt utazának a megyében vele. Letéteté Jávor a ládát egy dombosabb hófuvatra s felnyitá azt. A felek égő ujságvágygyal, nyitott szemmel és szájjal közeledének ahhoz, s kandikálának beléje.

Az orvos egymás után halkkal szedegeté ki a lábából a sebészi szerleteket, ezen rémületes citatoriáit a halálnak, mik a téli napnak a hó-tul visszavert sugaraiban még rémületesebben villogtak — s miknek akkoron nálunk még csak diák neveik valának — a nagyobb-kisebb, görbe, egyenes és kétélü scalpellusoknak különféle fajait, a serrulát, volsellát, trepanumot, lanceolákat, cultereket, egy csomó fasciával és tépettel együtt, egy szóval mindazon borzadalmas szereket, mik amputatiókhoz, trepanátiókhoz, scarificatiókhoz s más sebészi műtétekhez szükségesek; megvizsgál-gatá a szerszámok éleit, hegyeit, s megtöröl-getve, helyeikre visszaraká azokat. A harcz-felek rábáméskodának s nem tudák: mit véljenek?

No barátim! szóla végre Jávor, nyitva hagyott ládája fölébe állva, látszható megindulással; látom, vérző szivvel látom kendtek átkodott elhatározását arra, hogy egymást vérbe fagyba hagyják. Mikor gyilkos fegyverek működnek egymás ellenében, nincs ha-

talmunkban megállapítunk, hogy eddig vagy amaddig s ne tovább menjenek azok; akkor a véletlen határoz. Én föltehetem kendtekről, hogy mindnyájan becsületes földmivelő emberek lévén, egy sem kívánna közlök évekre vármegye tömlöczébe jutni, vérdíjt és gyógyítást fizetni, vagy épen akasztófán száradni; ennél fogva egyiknek sincs szándékában egymást meggyilkolni, egymásnak fejét beszakítani, vagy kezét, lábát törni — de miután a lesuhintott gyilkos fegyver öl, szakít, tör, ront, miként jó és nem miként mi akarjuk: én kedves barátim, mint a tekintetes nemes vármegyének főorvosa, im itten állok készen sebészi szerszámaimmal a végre, hogy ha már a csatázást meg nem gátolhatám, legalább a csatában bizonyosan bekövetkezendő sebesüléseket rögtön — mert a téli hidegben minden halasztási percz veszélyes — sebészi operatio alá vehessem, a tört lábakat, kezeket levághassam, vagy lefürészelhessem, a tört koponyák csontjait kiszedhessem, és az agyon ütötteket majdan bonczkés alá vehessem.

Ezt követeli tőlem, mind keresztyéni és felebaráti szent kötelességem, mind főorvosi hivatalom. Most már ha tetszik, kedves barátim, döngethetik kendtek egymást, miként bősziült fuvaros a maga elakadt ártatlan lovát szokta !

A nem várt különös fordulat, tán a rajzolt nem legörvendetesebb kilátások és következmények — miken a bősziült harag rohamai rendszeren átszökkelnek, — a villogó sebészi szerszámok látása, és a főorvos fájdalmas részvéte, tekintélye, józansága, megdöbbenették a harczvágó feleket, egymás szemébe néztek, s egymás után esének le fegyvert emelt karjaik.

Béke fiuk és jóakarát, azt megmondom ! felkiált egy kifordított juhász bundás a borosok közül, ki legbortalanabb vala, s némi tekintélylyel látszék birni köztök ; egy ros szót se többet ! toljuk vissza a szánokat köz-erővel !

Hunyászan és némán rakák le szánaikba, szekereikbe fegyvereiket mindnyájan, kivéve a legelázottabb és garázdább diós homlokut,

kit szánjába feküdni nyomának le, és lát-
szatos jóvá tenni-akarás hevével láttak
egyesülten a szának félrefordításaihoz. Jávor
legelőbb is a maga szánját, mint leghátulsót,
nem terheltet s partról letolandót ajánlotta e
végre, utána a két sós szán következett.

Csakhogy illy békésen ütött ki dolgunk!
szóla könnyült kebellem a juhászbundás.

Igy ütne az ki mindenkor, felelt Jávor,
ha csak annyi jóakaratos türelemmel is len-
nének egymás irányában, mennyit egy tányér
rák megevésénél bizonyitunk!

Egy rövid negyedóra multával, elhalad-
hatott mellettök a boros caraván, békesen,
sőt némi jóakaratos isten-áldjonokkal, mit
az orvos iránti hálán és jóakaraton kívül,
azon való elégtelenségök is szült, hogy végre is
nem az ő, hanem a sósok szánjainak kelle
mozdulniok. Az a „nekem volt igazam“ olly
kellemes és enyhes hájkenetje az emberi hiu-
ságnak! — A lakomáját végzett eb büntuda-
tosan oldalgott távolas körben a szának után,
kikerülve minden emberi találkozást, különö-

sen pedig azon szánét, melly olly dicső villátlan fröstököt nyujta neki.

A hadvészes catastropha után, Bakator Ambrus olly busan gubbasztott a szán elején, mint egy őszi légy a falon. — Mi bajod szolgálga? kérdé az orvos; kedved olly dermedt, mintha soha jó napod sem lett volna!

Az ármányos kutya gonoszsága sinai kappanunkkal, igen megviselt, tens uram! nem tudom: hogy állok meg a tens nagy asszony előtt; mert igen scrophulosa!

Tán scrupulosa, Ambrus?

Igen; aztán a diós homlokut a bába fujja fel! olly nagy érzékenységgel tapintgatott a vállaimra, hogy alig birom a jobb karomat! és valóságos orgyilkos is, mert az orromat betörte!

Fel se vedd szolgálga! vigasztalá az orvos; te büszke lehetsz elemelt ütlegeidre, mint bármelley hős a maga sebeire. Te mint példánya a szolgálai hűségnek, veszélyben vélvén forogni uradat, fegyverrel védésére siettél, s a hűség e dicséretes functiójában nyeréd há-

tadra az ütlegetek, orrodra a potencirozott fricskát. És oka vagy-e te annak, hogy e nemes functió alatt, a sátán egy vörös eb alakjában megrabolt? Az egész dologban csak az sajnálatos, hogy nem az ármányos eb, hanem te érdemléd vala meg, hogy a szép kövér kappant fellakomázd!

Ambrus a vigasznak e szavaira, mik nemes büszkeségét olly nyájasan csiklandák, kiegyenesíté ülésében magát, mennyire csak vállainak fájdalma engedé; de asszonyaira gondolva, minél inkább közeledének Kakasdhoz, szorongóbb lón kebele; igen ollyformán érzé magát, mint azon gyermek, ki eltörvén a korsót, remegtében azt ohajtotta sirva: oh bár csak már megverték volna!

IV. FEJEZET.

A fogadtatás.

Azonban Jávör sem vala ment minden szorongástól, tanakodván magában: miként assentálja a nőknél kisededét? — Nem badar dolog-e az a világban, ugy szóla magában, hogy gyakran még jó járatunkban is, remegnünk kell a színt? remegünk néha jobban magánál a bünnél; s e miatt, ha gyöngék vagyunk a kegyelemben, elszalasztjuk a jó tett alkalmát is? Mit fog a világ mondani? ez a göcs! mellynek gyakran nem legszerencsésb megoldója ez: mit sugall jobb magunk? De következék bár mi, mond határozottan Jávör, én, ártatlan jószágom, hű ápolód leszek, s hű őrije sorsod titkának! Ezzel ölébe vette lelkes

tartalmu kosarát, s csókját nyomá a szunynyadó csecsemő homlokára. Ambrusban, ezt látva, újabb zavart eszmék támadtak, millyenekkel különben is rakva vala koponyájának tárháza.

Haza érének. Az orvos, mintszokta, egyenesen a nőkhöz lépett be, megcsókolá hitvesét, napáját, s ez utóbbinak, mint tisztelő vő, szokás szerint kezét is. — Mit hozott fiam uram a városból? vala Lucza asszonynak csaknem első kérdése; mert az orvos ritkán szokott utjaiból üres kézzel jöni haza.

Hoztam — valóban hoztam — csakugyan hoztam — felelt zavart akadozással Jávor; ti, kedves Katinkám, Martial gróftól stíriai kappant vártatok! ez ízes pecsenye lehet; de mi egy koppasztott kappan, egy halhatatlan lélekkel bíró élő teremtményhez képest? Édes napácskám, szeretett Katinkám, minket az isteni kegyelem egy megbizással tisztelt meg —

Micsoda megbizással? kérde a napá kissé élesen, Jávor zavarából és praemissáiból, némi sejteményeket meritve.

Mindgyárt kedvesim! mond Jávor, s kifordula a kis vendégért a maga szobájába.

Itt, kedves Katinkám, szóla megtérve kosarával az orvos, egy uj kis családtagot mutatok be neked, kit kegyedbe ajánlok! s fölfedé a csendesen szunnyadó kisededet.

Mit? uj családtagot? kérdé a napa lángoló arczczal bepillantva a kosárba; ej ej fiam-uram — s itt hangnyomata élesült — hinném, hogy ebbe nejének is lett volna beszélője?

Kétségen kívül! mond Jávor; de az én nőm sohasem volt még megosztott akaraton velem, s legkevésbbé ott, hol keresztyéni kegyelet teljesítése forgott szóban.

Igaz — de — szóla vontatva Katinka.

Való, hogy nejének nem sok akaratja van a háznál, folytatá élességeit Lucza asszony; de mikor egy utczán szedett gyermek becsemzéséséről van szó —

Ne tovább, lélkem napácskám! kiálta megindulással Jávor; nem tudja mit szól? s milly tiszteletes érdekeket sért szavaival! Sejttem a bibét; de ezen kiseded sorsának tit-

komul szükség maradnia. Legyen elég megnyugtatójukra becsületemmel állnom jót a felől, hogy ezen kiseded, — nem testvére Juliskának!

Legalább anyával nem! ejté foga közt, alig hallhatólag Lucza.

Jávor szívélyes szavai, nyugasztalólag hatottak Katinkára. Ő teljes szívéből szerette férjét, és sokat tartott mind tudományára, mint feddetlen jellemére. Azonban maga, azon számos nőinknek egyike vala, kik jók, szerencsés kedély, de nem állapított elvek után, s az ilyenek gyakran fél chamaeleonok, sokat kölcsönözgetnek környezettől és körülményektől. Nevezetesen Katinka kegyeletes volt édes anyja irányában is; s ez, habár kerülte is a nyílt csatát vejével, kit mindenki tisztelt, s ki egyedüli gyámola volt a háznak; de ritkán vala apró házi plengirozások nélkül, miiket már egykori férje, a grófi kapus korában, mint csaknem korlátlan házvezetőné megszozott volt. Katinka szelid és szótlan kedélyére, nem igen hatottak ugyan anyja plengirozásai,

ha azok szeretett férje ellen intéztettek — ő tiszta derült ég vala házi élete folyama fölött, mellyre csak ritkán hajtott valami esemény apróbb felhőcskéket; azonban ezen felhőcskéket olykor még is kiseded boruvá veré össze nála, azon meg-megvillanó gondolat, hogy Jávornak őt nem szerelemből, hanem csak hálából vette nőül. Ezen gyöngye gyanakodást, melly olykor támadt s majd ismét eloszlott keblében, leginkább ápolta Jávornak egykedvű phlegmáján kívül — melly a nős szerelem apró de édes, és ifjuságnál sok varázssal bíró bohóságaira nem is eszméle — annak tudása, hogy Jávornak már az egybekelés előtt, volt egy szerelmi, ha nem kalandja is, de viszonya.

Jávornak harmadik évre járó orvostanuló korában, Pesten, Szetényi Vinczében egy barátja volt. A két ifjunak barátsága, mint mellékdarabja az egykori Dámon és Pythiasénak, mai barátságtalan világunkban, méltán helyet foglalhatna muzeumunkban, az archaeologiai tárgyak között. Vinczének egy

nagybátyja volt, Szetényi Tivadar, híres bor-kereskedő, ki borai kezelésében a najászokkal soha szövetségben nem állott, s nem kendőzött boraival lelkisméretesen látván el a bel- és külföldi torkokat, végtelen hitellel, s hitel után csaknem végtelen vagyonnal birt, s kinek Vincze, szemefénye vala. Miként a borházasítástól idegenkedett a jó férfit, úgy maga házasításáról is azt tartotta, hogy általa a vidor életkedv vagy megeczetesodnék, vagy legalább megpimpósodnék. Ezért nőtlen maradt, s Vinczének, a szemfénynek, nem épen alaptalan reménye lehetett Ignác bátyja fölött — kit Tivadar bátya nem igen szenvedhetett, és szatócsi kukacznak nevezett — egy nyilandó gazdag örökséghez. Vincze és Jávör, leczke-üres napjaikban, sokat időztek Tivadar budai majorjában, melly időzések Jávör lapos erszényének és nagybőjtös gyomrának, nyájas és óhajtott refrigeriumai valának. Tivadar urnak, voltak némi kifogásai Vincze urfi ellen, nevezetesen annak, mint nevezé, éretlen tüzét és ritka könyelműségét gyakran

megrovogatta; de az ifjunak szép tehetségei, emberkerető szíve, behizelgő modora, vidor kedélye és jovialitása, azon kegyeletes tisztelt, melylyel nagybátyja iránt viseltetett, sőt szerencsés barát-választása is — mert Jávert Tivadar kitüntetőleg becsülte — folyvást megtarták Vinczét a kengyelben.

Történt, hogy gróf Tavay, egy epochális lakomára, drága csemege-borokat vitete Tivadartól. Ez a tömörebb jellemű Jávert bizá meg a pénz átvételével. Jávor átvevé az árjegyzék járandóságát, s miként szegény legényszokott bánni a ritka találkozásu nagyobb pénzösszeggel, a lépesőkön még egyszer számba vette a fizetést, s úgy találta, hogy a gróf néhány forinttal fölösleg adott kezébe. Jávor visszatére azonnal s kézbesité a fölösleget. A szegény legény szerencserudját, rendesen apró véletlenségek igazítják utba. A gróf figyelmes lón a becsületes ifju iránt, s minthogy fiának Martiálnak nevelője, épen a nevelést vette legkisebb gondjául, s azt a testi növesztés és illedék szabályai által tel-

jesen kimerítettnek vélte, Jávort vette helyébe fia mellé, már inkább tanítónak és társalgónak, mint nevelőnek. Jávor a már fölserdült ifjat gondja alá fogva, ha bár a külföldi származásu büszke anya által elgyomosított, és nevelő által elparlagítottkertben, drágább növényeit nem fogantzathatá is meg már, de legalább szaggata ki abból némelly gyomokat; s az öreg gróf méltatta is ezen érdemét Jávornak, s hogy azt anyagilag is dúsabban nem jutalmazá, csak abban mult, hogy a gróf előbbi rang- és háztartása, a büszke grófné idejében, sűrű hitelező-vizitet idéze a házhoz, miket munkába került az ezüst bunkós botu és medvebőrös hű kapusnak, Árvay Jónásnak, szép módokkal és biztatásokkal elutasíthatnia. A fontos, és más több házainknál is megbecsülhetlen szerepü Árvay, fiatalabb éveiben kulcsár volt a grófi háznál, tizenhárom próbás hűségü cseléd, kit szintén a grófi munificencia házasított össze Luczával, egyik kis bérlője hajadon leányával: s öregségére lábaira szenvedvén, mint nyugalmas állást

vagyis inkább ülést, fogadta el a kapusságot. A gróf kiismerve Jávor feddhetlen jellemét, munkásságát, némelly számadások, árjegyzékek s a t. átvizsgálását bizta rája; ezek közlelbbi érintkezésbe s majd biztosabb társalgásba hozák őt a becsületes Árvayval, s apránként annak kecses Katinka leányával, miből végre is eljegyzés s majdan nősülés következett. Katinka nem titkolá maga előtt, hogy az öreg gróf pártfogásának, s tán mint gyanakodék, rábeszélésének, némi része lehet Jávor eltökélésében, s tán némileg a hálának is, minthogy Árvay váltá vala ki orvosi diplomáját, s a gróf tartá ki egybekelését, mik szegény legényre nézve nem épen megvetendő rovatok; s ezekhez járulván Jávornak régibb ismeretsége egy gyógyszeráros leányával — melly a lyánka kecseskedése miatt szakadt félbe, — vőlegényének jóakaratos, szelid és nyájas ugyan, de jegyesre nézve még is kissé phlegmás udvarlása, melly férjkorában inkább barátságos és bizodalmas mint szerelmes szint ölte magára; nem egy-

szer lépé meg a szelid nőt némi kétkedés forró és osztatlan szivhajlama iránt, általa teljes szivből szeretett férjének.

Katinka, mint említők, nyugosztaltatva férje nyilatkozata által, karjára vevé az idegen árvát, s némi gyöngédséggel nyujta emlőt annak. Jávor illetődés mosolyával csókolá meg neje homlokát. — Kit-kit saját keblével áld vagy ver meg az ég! mond Jávor; tégedet megáldott kedvesem!

Hát tán ezt is Katinka szoptassa, fiam? kérdé előbbi éles hangon Lucza.

Nem, napácskám! ennek kénytelen vagyok dajkát fogadni; bár nem örömet tesztem.

Másgyermeke inkább is megérdemli, mint saját magáé!

E részben nem érdemről, hanem csak arról lehet szó, megjegyzé Jávor: miként kerüljük ki az idegen vér becsempészését a családba. Ezen szerencsétlen árva most anyátlan, apátlan, és sorsa kényszeríti őt elfogadni az idegen ápolást!

Katinka még szívélyesebben szorítá a kisedet melléhez s Lucza asszony is elnémula karczolásaiival.

Ezen elnémulás azonban csak fegyverszünet vala, s csak Jávör jelenlétében. Lucza asszony hetekig szokta ápolgatni keblében nehezteleséit, noha azoknak lappangásaikat csak azon két nyilvánításból leheté gyanítani, hogy szokása ellenére, ha Jávör prüszszentett, nem kívánta kedves egészségére, és estveli gyertyagyujtáskor, nem mondott neki jó estvét. E két nyilvánítás beállá most is. A kised titka, mit a szivét nyelvén hordozó Jávör olly aggódmassan őrzött, fúrta Lucza asszony fejét. Az ostobaság, gondolá magában, csaknem annyi titkot fedett már fel a világban, mint megnyit a rossz akarat ; s beszélittatá Bakator Ambrust. Ez eloroztatott kappanja miatti szorongásában, nemkülönben oldalgott a nők szobájától, mint miként maga az orozó eb oldalog vala a szánoktól. Végre ismételt hivatás után, belépe, delinquensi előretolt arcz-

czal, összenyomott ajkakkal és zsebbe dugott kezekkel.

Ambrus, szavadra vigyázz, ne hazudj! eként kezdé vallatását Lucza; hol vettétek a gyermeket?

Az új kis családtagot? kérde Ambrus, Luczára meresztve szemét.

Azt, azt, bagoly!

Azt nekünk az ég adta! felelt biztos utasítással a szolga.

Füles! kiált nyugtalanul Lucza; azt kérdem; hol? mikor? honnan? ki által? kitől kaptátok a gyermeket?

Ennyi kérdés egyszerre, megviselé Ambrust. Legjobbna láta egy lélekzettel egyetemesen felelni azokra. — A sovány esperestustól kaptuk!

Ennyi vala és nem több, mit a vallatóné Ambrusból kivehete, azon egyszerű oknál fogva, hogy maga Ambrus sem tudta többet; noha Lucza hajlott, betanított átkodottságot sejtteni, a szolga butasági álarcza alatt.

Vége levén a benevolum első felvonásának, Ambrus illanni készült a szobából.

Megállj, még! kiáltá Lucza asszony; volt-e Martial ő nagyságánál?

Tegnap délelőtti tizenegy óraker.

És a kappan?

A sinai kappan? szép, kövér és sárga húsu volt, mint a kikirics; — de egy veres ebnek megbocsáthatatlan ármányos gonoszsága, eléméztette biz azt! rebegé Ambrus.

Elhallgatjuk a válogatott czimeket, mikkel az esemény zavart előadása után — mert Ambrus elbeszélési modorához tartozott; közepén kezdeni a történetet, és úgy baktatni hol elejére hol hátuljára annak — a jó szolga megtiszteltetétek, s mik nehezen lennének, bár eléggé számos levelező könyveinkben is megtalálhatók. Lucza asszony, ki előtt Ambrus már a titokburkolás gyanújával is terheltek, újabb kappan-veszteségi ingerültségében, elővette szokott poenitentiaszabását annak irányában; s minthogy Jávör által a háznál, az akkori pofok világában is, tiltva volt cse-

lédnek minden durva illette, Ambrus egy héti pipaszünetre — melly neki végtelenség vala — sententiáztaték, s öblös pipája végrehajtás utján elcsukaték. Ettől a szenvedélyes pipás Ambrus olly nehezen vált meg, mint az arab, híres leszármazásu paripájától. Efféle inhibitiók által a nők rendszeren két legyet czélozgattak ütni. Tudniillik az érzékeny büntetés mellett, kellemetlen parfüm-től is akarák, legalább ideiglenesen, óvni szobáikat; mert Ambrust annyira átjárta a szivogatott kapadohány illatja, hogy Lucza asszony őt, midőn utána czukorral vagy borovicskával füstölé a szobát, abaldo-görénynek nevezgeté. Azonban ez utóbbi bajon, nem sokat fordított ez uttal a pipatilalom. Ugyan is a diós homlokunak jól irányozgatott ütlegezése és megczibálása, mindenfelől, miként Ambrus kifejezé magát, lyukas hiányokkal boríták el, a szolga felső, egyetlen és szabókézből már nem imént kikerült kabátját, és azt haszonvehetlenné tevék. Jávör, kártalanítandó a hű szolgát, egyik félviselt kabátjával ajándékozá

őt meg, melly ellen nem igen leheté más kifogás, mint az, hogy egykor egy jó adag pézsmá ömölvén el rajta, olly türhetlen illatozással tölté el a szobát, hogy ahhoz képest Ambrus kapadohányá még kölni viz, mille fleurs és es-bouquet parfum-je vala. Minélfogva Ambrus most még örökkébb vándor zaidó lón a háznál, mint előbb is; mert sáakaként üldöztetéek szobáról szobára, s legfőlebb Jávoreban pihenhete meg mindaddig, mig nem, egy nem-örök zaidóval, ráfizetés mellett, cserét tön kabátjával egy mákszürke öltönyre.

Más két megbizásával több becsületet vallott Ambrus, mint a kappanival. Átadta Katinkának a megrendelt rist, és Avar biztos urnak a kovákat; még pedig nem kettőt, miként rendelve volt, hanem ugyanazon árért, több szép fejer petytyes és izmos kovákat, mik ellen ismét biztos urnak nem leheté egyéb kifogása, mint hogy azok nem török- és nem is puska- hanem aczél-izmos kovák valának, mikre tens biztos ur, gondolá ma-

gában Ambrus, csaholhat aczélával egy pár évig, mig elkoptatja. Biztos ur, ezen kifogását egy nyomatékos szitokkal tevé. — Igy Bakator Ambrus, a három megbizásból, még is egyet cum sufficienti végzett be.

V. FEJEZET.

A keresztelés.

A dajkát megfogadván Jávör, miután az expressus Mikey által értesítettett, hogy a kised még megkeresztelve nincs, rendelést tön a keresztelés iránt. — Reménylem mi leszünk keresztszüléi az árvának Katinkám? ekként szóla nejéhez. Ez nem felelt.

Tartsa keresztvizre a bába, vagy az új dajka a kis urficskát! mond lángolással Lucza; olly gyermekkel, kiről azt sem tudjuk: honnan pottyant le? kár sok ceremoniát csinálni!

Én gondolnám, édes napácskám, szóla mély hangon és ujját fölemelve az orvos; olly árva féreg iránt, ki már első bepillantásában

e nyomoru életbe, elég szerencsétlen nélkülözni a szüléi ápolást, gyöngéd anyai mosolyt és csókot, az emberiség iránti kegyelet, igen is igénybe veszi minden jámbor lélek pártfogását és segélyét. 1771-ben gyermek téteték ki az angol parlament terme ajtajába, sennek elnöke vállalta el a keresztatyaságot; másik évben a Lengyel király volt egy molnár gyermekének keresztatyja. Ugy szeretjük az emberiséget napácskám, ha az embereket szeretjük!

Elek barátomnak igaza van, mond Avar; a gyámoltalannak gyámollak tartozunk.

Ugy van kedvesim, szóla buzgalommal az orvos; rokonság, vonzalom és szeretet, a mindenség minden erőinek jelszavuk. Tenger öleli körül a száraz földet; ez viszont folyóival, tavaival és forrásaival látja el őt, a miért a tenger hálásán küld esőt, harmatot, nedves párát, növényeire a száraznak. A nagyobb testek szeretettel vonják magokhoz a kisebbeket, vonzalom tartja fenn az égi testeket függéseikben, szeretettel segíti a négy évszak

egymást ; s egyedül az emberiség tagadja-e mag, egyetemes szent törvényét a szeretetnek ? És jelentkezhetik-e a szeretet kegyeletének szebb alkalmá az életben, mint mikor új gyámoltalan embertársunkat szent frigyünk kebelébe fölveszszük ? Hiszen egyedül a kölcsönös szeretet kegyelelei, lehetnek a földi életnek és emberiségnek azon interpunctiói, mellyek mindkettőnek, s így magasabb rendeltetésünknek, értelmet adni képesek ; mikről azok nélkül, vaskos önzés fogná eltörlni az égi nyomatot ! És kérdi-e az isteni határtalan szeretet és kegyelem, a maga jótéteményéseiben : ki fia vagy ? honnan jöttél ? van-e okleveled ? Nem ismeri-e ő el saját boldogítandó teremtményének, az alamizsnás koldus rongyokba burkolt gyermekét szint-ugy, mint a bársony- és selyempólyájut ? Tehát minthogy szüléit nem ismerjük a kisdédnek, szánó szív se akadjon köztünk arra, hogy őt a keresztyén anyaszentegyházba bevezesse ? Mi lenne az emberi nemből, a maga sors- és önmunkálta ezernyi nyomoraival,

mellyet már a bölcs természet arra vezet, — első éveiben gyámoltalannak, a későbbiekben pedig számtalan, egyes erőt meghaladó szükséggel küszdőnek alkotván őt, — hogy egymás segélye nélkül el ne lehessen: ha még olly anyyali érzelmű lények is, mint Katinkám, szívet csuknak az emberiség és kereszténység legelvitázhatlanabb kötelessége előtt? Képzeljük szeretett Juliskánkat e kised helyébe —

Az más! vága közbe, neha lassudott hangon, Lucza.

Nem más, jó napácskám! legbiztosabban hozhatunk ítéletet más sorsának súlyairól, ha azokba önmagunkat gondoljuk belé. — De nem sürgötlek, kedves Katinkám! mit nyerne kisedem olly keresztanyával, ki beavattatásával sem hajol szívélyességgel feléje? Azonban Juliska leányom szívecskéje még tabularasa, melyre a világi szenvedelmek még nem véstek semmit; gyűlölet és szeretet szunnyadnak még abban! Ő legyen a keresztanya, a keresztapa én leszek!

Uj ellenvetések keltek csatára, ezen uj eszme ellen a nőknél, miket leginkább Katinka, megbánva előbbi idegenkedését, támaszta; de Jávor előtt mindinkább nyájasabb színben tünt fel kedves lyánkájának keresztanyasága; s végre olly föltétel alatt Katinka is megnyugodt abban, hogy Juliska nevében, maga Katinka, és ne a dajka, tartsa a gyermeket a keresztvizre.

Jávor gyakran felhozá Avar Máté barátja előtt, ha ez a nők ellen kikelt, miként egész orvosi praxisában tapasztalta legyen, hogy magyar nőket, a számos diaeteticai ellenszegülések és kijátszások miatt, legbajosabb curálnia, s leginkább veszik igénybe vas-türelmét azok. Most valamint más több alkalommal is, módja volt meggyőződnie a felől, hogy a vas-türelem és kitartás, magyar nők irányában, a házi élet körében is aranyat érő receptek!

A nők demontirozása után: te is koma leszesz, szolgál! szóla Jávor, a belépő Ambrusnak vállára ütve; te tanuja valál kisededünk

beléptének családunkba, légy tanuja egyhá-
zunkbai fölvetetésének is!

Itt újra megeredt az ostrom. A nőkben
kissé fészkelődni kezdett az aristocratiaꝝ de
tudva : hogy ezen oldalról Jávör, ki a kegye-
letes patriarchális viszony vitatója volt, hozzá-
férhetetlen, egyedül Ambrus pézsmás kabát-
jával álltak elő, melly a szertartás tartama
alatt, nagyokat és kicsinyeket, kiállhatlan
büzzel fenyegete. — Azon segítünk, mond
buzgón Jávör; és Ambrus e részben csakha-
mar megnyeré a segély kívánt alkalmát.

Volt Kakasdnak egy fontos embere, falu
inquiese, falu esze, Kakasd mivesi és művé-
si lángszellemének összes foglalatja, Pintes
Balázs, az ezmester. Ez egykor Tavay gróf-
hoz kínálkozott tanitónak, s megfogadtatott
kulcsárnak; honnan pár év mulva Kakasd
falujában, melly egyházzal nem birt, gyer-
mek-tanitónak állt be; s e nemben még más
tanítókhöz képest is olly jutányos acquisitio
vala, miként fizetéséből csak az által tengőd-
heték, hogy mint egykori asztalosmester-

czimet bitorlott legény, mellékes kereset-ágacskákkal is segíté magán. Pedig Pintes Balázs a tanítói hivatal mellett, a jegyzőit is szép incompatibilitásban egyesíté a maga személyében. Róttá az adót borura derüre, kihagyta a fractákat, mikben nem vala jártas; conscribált, ejectált, computizált, imputált és subducált, miként jött ad calamum et culinam, elkészité a birói számadást, kihagyva a kihagyandókat, s beillesztve a beillesztendőket. Egyszersmind tanított néhány pár gyermeket, szintén tudása vég-horizonjáig az olvasásig és betűmázolásig, sőt még ama horizonon felül is, megtanultatván velök szórul szóra azt, mit maga sem értett. Mert Pintes Balázs csak négy oskolát végzett volt, s azt is olly rosszul, miként csak gazdag urfiak tanulhatnak. Azokkal azonban nem vala egy szerencséjü. Mert míg amazok kitünő osztályzást nyerének az oskolában, ő rendesen a classificatio végén biggyent meg, váltogatva az utolsó és utolsó előtti helyeket; s míg amazok ősi földet kövéritgetni száguldának haza

az oskola végeztével — mihez különben nem szükséges a philosophia transcendentalis és sublimior mathesis — Baláznak nem vala földje, hová lehajtsa fejét, sem családi sperativuma, azon emberi virtualitáson kívül, miszerint a halál őt is hat lábnyi földbirtokosnak vala teendő egykor! E szerint Balázs nem győzvén a főiskolában tőrömfüvel a sovány semper-levest, és azon animalis magnetismust, melylyel a tanárok szorgalmát serkentették, lábai közé fogá a széles hosszú Magyarországot, és keletről nyugotra, északról délre bevándorlá azt, keresvén mit benyeljen; mig nem Kakasdon fennakada ama kettős hivatalnál, melly egyes szájba is alig nyujta valamit.

Minél gyöngébben forgatta Pintes a jegyzői tollat, annál erélyesebben kezelte a tanítói vesszőt, úgy hogy a birák nem épen ok nélkül kezdék a falu berkét vég elpusztulástól félteni, miután Avar biztos ur is, meglehetősen igénybe vette a mogyoróbokrokot; s csak azon eszmélés tartóztatta őket a berek tilalomba-vételétől vissza, hogy a vesszők és

pálczák, nem annyira idegenekre, mint saját falujok lakosira és gyermekeire használtatnak fel, és így mintegy házi szükséglet czikkei azok. Azonban a járásbeli szolgabíró nyomára jött Pintes ikres lidérczségeinek, s letétete vele tollat és vesszőt. De Balázs mind a mellett nyakán vezett Kakasdnak, mellynek helyiségéhez őt leginkább Adut Jakabnak a fogadósának italos barátsága kötötte. Élelmét meg lehetőszen biztosíták azon soknemű és oldalú ügyességek, miknél fogva mint asztalos fia és legénye, s molnár nagybátyjának öccse, már gyermekkorában furó, faragó volt s majd mindenhez értett, vagy érteni látszatott, mi kezét, lábat, eszet vagy legalább furfangságot igényelt. Ő butort fényzett, igazított, esztergályozott, lakatosságban dilettánskodott, hajat nyírt és beretvált; órát reparált, bölcsőt, koporsót csinált, marhát gyógyított és alkalmi verset készített, czopfot font, ser-tést ölt és — tanácsot osztogatott. Birt Pintes némelly heterogén ügyességekkel is, mik már némileg a művészi világba kacsingattak;

nevezetesen ő a repedezett pipát ügyesebben megtudta kötni, mint háromszor megbukott kereskedő a maga repedezett hitelét; lőszőrből csinos és jellemzetes gyűrűket kötögetett, mikkel névnapokra, új évekre, kegyeket és accidentiácskákat viva ki magának. De mind ezek fölött Balázs festegetett is, nem ugyan ad luxum, sed ad necessitatem, s e részben, elszámítva festményeitől a durva papírt és festéket, némi tehetséget nem lehet tőle megtagadni. Mert Pintes szorosán vigyázott, különösen az arczképeknél arra, hogy a kövért soványnak és soványt kövérnek nem festette; és miután ő csak a testet mázoló ecsetjével, tultett némelly academicus festészeinken is, kik gyakran a lelket is elmázolják. Így történt, hogy mióta Pintes a kakasdi tollat és veszsőt vivé, levevegeté az egész falu noblessének arczképeit, egyenként aláírva minden arczkép alá, a könnyen és méltán támadható kétkedések elhárítása végett, az arcz tulajdonosának nevét is. Adutnak tízéves fiacskája, szenvedélyes tanítványa volt.

Kakasd Raphaélének ; minek tanubizonyságát adá, nem csak atyjának minden megkaparítható papirdarabkáján és könyvtábláján, hanem még a fogadó falain is, mikén több lovas rekruta vágatott, mint mennyit Kakasd, a hét éves háboru alatt és óta állított. Adut és Adutné gyakran villogó szemekkel álltak a remeklő fiu fölött és csodálák a lángészsarjadékban önmagokat a törzsököket. Ezen művészetével vonta Pintes a legmélyebb barázdákat, a fogadós-pár nem épen meddő kegyében.

Munkássága körébe vágyott rántani Balázs a kuruzsolást is, vagy legalább a borbélyi műtéteket ; de egy pár tragicus esemény után, ezt Jávor neki megtiltotta ; miért is ez nem igen vala embere Balázsnak. Nem hiányzottak nála a mivesi fortélyok is , miket alkalmasint némelly miveseinktől lesett el ; tudniillik ugy igazította ki a hibás részt, hogy más hibának adjon rést, minélfogva csakhamar ismét rászoruljon a dolgoztató ; a munka árjegyzékét nem hozta rögtön nyakára ennek , hogy bizalmat és emberséget tanu-

sitson, azonban beszámítva, mint illik, a várás kamatját is.

Ezen mivesi és művészi polyhistorsága, Balázst minden uri, és nem uri házáinál Kakasznak bejáratossá tevő; mi őt egyszersmind mindnyájának bel- és külkörülményeibe sőt titkaiba avatá; mikkel aztán más házaknál, hol a hireket szivesen hallák, ujságok gyanánt sugva kedveskedék, melly tulajdonságában ő Kakasznak lábas hirlapja vala. Gondolhatni, hogy illy lényeges családi appendix számára, nem igen hiányzottak a pohár-borok, és pálinka-kortyok; a minthogy Pintes évek alatt sem ismerkedheték meg a kakasdi viz ízével; csak azon nedvek után nyere sejteményt arról, mikkel Adut komája a maga borát, pálinkáját asthenizálta.

Egyébiránt ezermesteri renomméjára általában eszére büszkébb volt Balázs, mint bármelley ujonczköltő, kivajúdott versecskéjére, s ugy meg is tudta azt a pórság előtt őrzeni, mint egy hindostáni fakir a maga szentségét. Ha mesterségesebb gép, vagy ma-

gasb mivesi körbe vágó munka iránt szólittaték fel: fontos képpel s jelentékeny arczmimicával jártatá meg kissé arczát, s végre azt felelé a várónak: megtudnám biz én csinálni *mással!* Itt okos Bálint azzal a mentalis reservátával élt, hogy azon *másnak*, értőbbnek kellene lenni nálánál. Tán olyan vala e részben Balázs, mint a köszén, melly jól ég ugyan, de más nemesebb anyaggal kell meggyújtatnia. Ezen fogás rendesen kisegité őt a hinárból, mert a kivánt „*más*“ a faluban nem találkozik. Ha egy tetemes, de minden idomtul meddő kaput tagola össze, néhány lépést hátrálva attól megáll, csipejére tevé két kezét: exegi monumentum — vagy eheu quantus artifex pereo-forma önelégüléssel kiálta fel: sok ez egy embertől! melly demonstrációjával, szájat-tató csodálkozásra ragadá a körülálló kakasdiakat is.

Különösen tanácsosztásban kiáradozó vala Balázs, miket kéretlenül nem ada ugyan ki magától soha, de kérelemre s illendő honoráriumért — mi leginkább boráldomásból álla —

meg nem tagada egyik pór lakosától is Kakasdnak. Az ollykori siker s azon ügyessége a tanácsadónak, melylyela vesztett siker okát, magától és jó tanácsától elhárítani érté, olly rendithetlen hitelre segíték Pintes eszét, hogy noha ő az érdemes birák közé, mint ugynevezett baltás és fél vagy negyed-honorátor, föl nem vétetett, még is azok által, nem ugyan a tanácsházban, hanem mindenkor Adut Jakab ivótermében — hol Balázs, vállalt munkáin kívül, mint törzsvendég, legbiztosabban vala található — a falu bonyolódottabb dolgaiban, rendesen megtudakoztatott bölcs véleménye felől; egyes lakos pedig alig-alig találkozott a faluban, kit tanácsával szárnyra nem segített, vagy — jégre ne vitt volna. Innen mondhatni: Pintes Balázs, c' est Kakasd! s ennek mintegy tizenöt év ótai chronológiájában, minden epochás és epochátlan eseményeinél, Pintes vivé a fő szerepet. A közvélemény illy hatalmas kifolyását, koránt sem hirlapi kürtölésnek, vagy összesugásoknak, mik némelly tekintély-szerzéseinknél divatozgatnak, ha-

nem fő részben Balázs egyéniségének tulajdonithatni; mert ő egyszersmind szónok is volt *comme il faut*, s medretlen stilje folyamában sok magas, sőt fölérhetlen szavaknak ura, mikkel Young éjszakáit is megirhatá vala, s ezekben olly gazdag, hogyha meg-ereszté szónoklata fonalát, ritkán akadt többé a végire és sujtásos szavaitól ritkán vala kivehető a posztó maga. Minélfogva Kobak Mátyás a kakasdi öreg bíró, őt fölébe helyezé még a mákfalvi lelkésznek is; mert ő tiszteletessége, ugymond, csak ugy beszél mint bármellyikünk, s ő kigyelmét a szószékről nejeink is megértik!

Igen emelé Pintes rudját a falubelielnél az is, hogy ő nem csak járatos vala a földes uraságok és tisztviselők házához, hanem miként szétsugdosa, biztos lábon is álla azokkal; s annyiban igaza is volt, hogy egy illy ő-fajtájú ezermester, faluhelyen nem megvetendő kincs lévén, ritka nap telt el, hogy Pintes, egyik vagy másik uri háznál, egy vagy más minőségben meg nem jelent volna; miknél

aztán, rendesen nemcsak nélkülözhetlenné bírta magát tenni, hanem mint szemes szétleső, ritkán nem ejtő birtokába a házak titkait is. E szerint Pintes némi amphibialis lény vala uraság és pórság között; miért is olykor apró intermediatív szerepekkel is tisztelték meg.

Mind ezen előnyök mellett is, csalatkoznék, ki azt hinné, hogy az ezermester vagyóban is gyarapodik; mert az ő támogatott sárfalu háza, kevéssel volt jobban butorozva, mint Diogenes hordója lehet; s azért maradt, mint mondogatá, nőtlen, hogy úgy is nősült már a szegénységgel s fél hogy gyermekül az inséget kapná! De annál jobban gyarapodott Adut Jakab hitel-rovásában, melly már hosszabb kezde lenni eszénél is, mellyet ő maga nem épen kurta réffel méregete. Azonban Adutnál sokat lerovogata munkákkal, fia leczkézéseivel, legkedvezőbbben pedig vendégei mulattatásával, kikhez igen ügyesen tudott simulni, s értésükre adni, hogy szomjas.

Bakator Ambrus künn ült a folyosó pad-

ján, s pipátlan unalmában bús volt, mint téltre itthon maradt gólya, és sűrűn ásitgatott, a mint Balázs a kis kapun belépe átvenni kijavítás végett egy fa-gyertyamártót. — Ne nyelj el te! kiálta a nagyot ásitó Ambrusnak, kit felsőbbbsége érzetében, a biztos példája után, szívesen szokott ingerkedése tárgyaul főgni. — Mit csinálsz hushegy? nem tudom: miként bűvsz egykor által a tú fokán?

Nem is akarok! felelt Ambrus egykedvű ásitással.

Ugyan mellyik harcsának loptad el a száját, jámbor?

Hát mit is ér az olyan csutoraszáj, mint a kigyelmedé? jó, hogy a szőlőmag fenn nem akad benne!

No, azt hallom megszapordtatok? kérdé kémlelve Balázs.

Meg ám, egy csecsemőnek ártatlan személyével.

Lesz kivel játszogatni a kis Juliskának.

Lesz, ha engedik.

Hát nem is engednék? hiszen tens orvos-

né asszony áldott egy teremtés! megjegyze
Balázs.

Az ám; de Lucza asszony —

Tán nem kap az új vendégen, ugy-e Ambruskám?

Ambrus vállat vonított: tudja kigyelmed, Lucza asszony minden minémüségnek töviről hegyére szeretne járni.

Ugy-e? mosolyga csalfán az ezermester, s meglehetősen sejté a bibét.

Szép-e a gyermek? kérdé.

Szép bizony és kövérke, mint egy pirosra sütött malacz.

Kihez hasonlít Ambruskám? mondják tens Jávor urhoz.

Kihez? azt kérdezi kigyelmed kihez? — itt megakadt Ambrus; mert átallá megvalani Balázs előtt, kinél örömet szeretett volna fontoskodni ujságaival, hogy még tulajdonképen nem is látta arczát a kisednek. — No gondolhatja kigyelmed, szóla vontatva, hogy leginkább hasonlít uramhoz, minthogy

a kis ártatlan, férfinemünknek gyöngé sarjadékihoz tartozik.

Tán fattyunövésihez, jó Ambrus! kaczaga Pintes.

Folyt még egy darabig a dialog a két férfi közt, s Ambrus szót ejte a bekövetkezendő keresztelőről, maga érdeemes komaságáról, de egyszersmind felöltő iránti szorult állapotáról is.

Se baj, Ambruskám! mondá Balázs; átengedem én a szertartásra neked, egy pár pohár borért, a megyszin haczukámat!

Ambrus örömmel fogadá el az alku, melly egyszerre feloldá minden aggodalmát.

Avar szintén komaságba hivatott, s minden készület megtétetett a szertartáshoz. Katinka, enyhitni vágyva első idegenkedését, egyforma tiszta, csinos, szalagos pólyába öltöztete keresztanyát és fiut, egyforma csipkézett fátyolkát borita mindkettőnek arczára, s egymás mellé helyezé az ágyra. Egy asztalka csipkés batisz kendővel vala beterítve, s arra porcellán ibrik nyugvék medenczéjé-

vel. Már csak a lelkészre vártak. Az alatt Ambrus, komai összeszedett arczczal motozott vagy állt a szobában, megyszin haczukájában, melly egykor német kabát lévén, átfordított magyar haczukává, szintolly ügyetlenül, mint legtöbb német-magyar könyvfordításaink szoktak kiütni. A szálasabb, de sugarabb Pintesköntöse, Ambrus nagyobb periphériájú testén, igen borsóváz-szerű alakot képeze, s kivált kézhajtogatásnál, a szűk varrás mindenütt engedni valakénytelen, sőt maga a posztó is veszélybe forogni látszatott. A várás intermezzója alatt, mig az urakat, asszonyokat beszéd foglalatoskodtatá, Ambrus nem állhata ellent már Balázs által is felcsiklándott ujságingerének, s látni ohajtván az ég-adott kis családtagot és meghatározhatni: kihez hasonlit a kis jószág? közelebb sompolyga az ágyhoz, nyakat nyujtogata előbb a kisdedek felé: majd észrevéve az uri társaság beszédbe-merültét, továbbá bizva nyerendő komasági privilégiumába, s a szertartás előtt eszközlött tiszta mosakodásába,

fölvevé karjára a keresztelendőt, s fölfedve fátyolkáját, egy pár perczig figyelmesen megtartá physiognómiai vizsgálatát, mellynél végre sem bírta elhatározni: urához hasonlít-e az voltaképen, vagy a chinai császárhoz? Azonban jött a mákfalvi lelkész, a társaság felszökdösött ültéből, s Ambrus is mintegy lepetten tán nem illető foglalkozásában, sebtében letévé, majdnem dobá a gyermeket, s ájtatosan helyére állt. Kezdődvén a szertartás, Katinka kezére vette a keresztelendő kisdedet, s majd később kifordítva hátulsó koponyácskáját, ájtatos szívélyességgel tartá a keresztviz alá, a Tivadar nevet kapott gyermeket. A langyos víz nem nyugtalanítá azt; de a mint a szertartás után, Katinka arczára visszafordítá a gyermeket, s főkötőcskéjét fejére visszailleszteni készüle, rémülettel, de az ünnepély tekintélye miatt nyomasztott hangon kiáltá el magát: nagy isten! milly tévesztés! kis Juliskánkat kereszteltük meg!

Tartott kiskorig a zavarodás, s főkép Luccza kifakadását csak az ünnepély kegyelete

tartóztatá vissza. Jávor nyugasztalá a nőket: kellemetlen, ugymond, de nem kárhozatos ezen véletlen tévesztés; emberi gyarlóság, s nem egyéb! mit isteni kegyelem megbocsát!

A lelkész intésére előhozák a keresztségi tulajdonképeni kis candidatust, s buzgó szertartással adák rá az illető Tivadar nevet.

Szertartás után folyt a tanakodás: miként történheték a kisdetek fölcserélése? — Én, ugymond Katinka, magam helyeztem el őket az ágyra, balról Juliskát, jobbról a kis Tivadart, és jól emlékezem, hogy jobbról is vettem fel a keresztelendőöt. Én meg nem foghatom! De Avar biztos ur, igen is megfoghatá a dolgot, s csak mosolyga magában. Az ő jó kedvének szives tárgya lévén Ambrus tevése, hatása, sőt már alakja is, nem kerülté volt ki figyelmét Ambrus a physiognomista, s féloldalt ügyelt rája. É szerint tisztán állt előtte, hogy Bakator Ambrus, jövén a lelkész, nem sokat ügyelt arra: jobbról teszi-e le a gyermeket vagy balról? megelégedék azzal, hogy észrevétlenül ismét az ágyra escamotirozhatá

azt; s így kétségen kívül balra helyezé Tivardarkát. Azonban Avar, mint jó akaratos kegyura Ambrusnak, hallgatott a nők előtt, tudván, hogy fölfedezésével igen meg fogná borsolni a szolgának, különben is difficultált uj komaságát.

A nőket minden esetre bántotta a tévesztés; mert Jávor gyakran, enyelgve, Tivadar-Juliskának nevezé leánykáját, Avar pedig azt jósolá felőle, hogy egykor nőkorára; joggal megilletendi őt, mint mind a két nem képviselőjét, a kalapviselés a háznál.

VI. FEJEZET.

A komapipa.

A mint a férfiak szobájokba vonultak, Ambrust kárvalottnak bús mogorvaságában lelték a folyosón. Neki nagybecsü fetise volt a pipája, bút, gondot oszlató talizmánja, munkásságának fő fő-tényezője, nélküle mogorva unalomban vesztegeltek órái. Még Avar tréfái is, csak savanyu mosolyt birtak most ajkára vonni.

Szánom az istenadtát, mond Avar, a mint a szobába értek, s Avar kedvencz játékához, ostáblán a hosszú puffhoz ültek; míg lejár poenitentiája pipavágyban hal el; miként honvágyban a svajczi!

Jávornak is megesett szive a böjtölön; de

a női kormányzást, nehogy rontson, szokása ellen volt parancsszavakkal gyöngítgetni, — azt tartván, hogy rendetlen lágyság többet ront a cseléden, mint rendes, bár tulmenő szigor is — s megelégedett azt oldalaslag, vagy alkalmas ürügy alatt, enyhítgetni szigorában. Most is egyszerre megvillant agyában egy illy ürügy.

Nem kárhuzatos-e az bennünk, szóla Avar barátjához, hogy isten házában és szent szertartásoknál, nagyobbára föl-fölvonogatjuk a rangtartás sarampóit, érezve hogy a mindenható előtt nincs rangkülönbség; de eltávozva a szent helyről, leeresztjük a sarampókat ismét, még pedig olykor oly robajjal, mintha felvonó hidat csörtetnénk le. A hiuság, úgy látszik, együtt hömpölyg ereinkben vércseppjeinkkel, még pedig proteiformiter komám, miként némelly makacs betegség symptomái szoktak. Ugy hiszem, legtöbbálarczos bált a világban a hiuság ad, s ő maga rendszeren csak a bál vég szünórájában, mikor már a mécsek kialusznak, teszi le álarczát. Szegény

Ambrus, a hű szolga, szinte jövevénynyé válik házamnál!

Barátom! mond Avar, ez a női kormány mutató vége! sajnállak; engem kegyelmesen megszabadított tőle a jóságos ég. Hidd el komám, a nőnem csak gyöngeségek foglalatja; créme-je a teremtésnek, megengedem; de éppen ezért csak csemegének, nem házi kosztanak való!

Legtöbbnyire a férjek józanságától függ barátom, mond Jávor, élet fűszerei gyanánt használni föl a női gyöngeségeket. Szólj: nem fogna-e némi hajnalpirt nyerni mostani rideg magányod, ha nőd vagy leányod ápolódnának körülted? s tán unokácskát is ringathatnál térdeden?

Hagyd el barátom Elek! inkább arábiai sáska lepje el házamat.

Kedves Mátém! mond szánalommal Jávor, olykor az iránytű is elhajlik s hűtlen lesz északhoz; megvessük-e ezért vonzalmi hatalmát? nem legbiztosabb kalauz marad-e ő, mind a mellett is, a végtelen tengereken? Ugy tudom: egykor igen szeretted nődöt —

Akkor volt az! felelt borusan Avar.

Az idő, Máté barátom, mindenkor ugyanaz; gyermeke a multnak és anyja a jövőnek!

Avar nem felelt, hanem ujjaival dobolt az asztalon, mi mindenkor tagadó végválasza vala.

Jávör beszólitá a folyosóról Ambrust s így szóla hozzá: szolgál, te hűségédért az asszonyságoktól pipabőjtöt kaptál; nem vagy első, kinél hűség és bőjt testvéresen találkoznak! Mondják a nők: ügyetlen vagy! de mi a te ügyetlenséged azokéhoz képest, kik tanítani akarnak, mielőtt tanultak volna? Mondják: kíváncsi, kandi vagy? de mi a te kandiságod azokéhoz képest, kik hajmeresztő veszélyek közt, erőszakkal tudni akarják: szárazra esik-e a két pólus, vagy jégre? Mondják végre: gondatlan vagy! mert hóra tevéd ki a kappanos kosarat; és ebben van valami igazuk; noha némileg elővigyázó gondosságra mutat azon bölcseséged, hogy a kappanos, és nem Tivadarkás kosarat tevéd ki a hóra. Az asszonyságok fegyelmi parancsa, megmarad a maga erejében.

Nehogy a rák a vetésre menjen! kaczaga közbe Máté.

Hanem te ma koma lettél a házhoz; ez felfüggeszti legalább mára, a büntetés szigorát. Pipád sequestráltatott; tehát fogj fel egyet pipáim közül, töltsd meg ama dögönből jó csetneki dohánynyal, és szívd ki velünk a komapipát!

Ambrus e szavakra főlegyenese dék büszke önérzetében, nem hagyá magának kétszer mondatni az engedélyi parancsot, kiválasztá az orvos cseréppipái közül a legöblösebbet, s megfontolva a már két nap ótai sanyaru nélkülözést és még ezentuli hosszú nélkülözendőséget, a nála különben is ritka élvezésü jó csetnekiből, olly nyomosan tömögeté azt, hogy a pipa falai nem birhatván meg többé a köztök járó jó husos ujjak erejét, Ambrus kínos csodájára, azok alatt búcsut venni s kétfelé válni kénytelenítettének egymástól.

A pipa, tens úram, szóló hunyászan Ambrus, egészen bomladozásnak indult, a dohánynak miatta!

Tán lábbal tapostad belé a dohányt? kaczagott Ávar.

Nem tesz semmit, Ambrus koma! mond Jávor; tölts mást!

Megtevé Ambrus, leüle a kályha mellé, s mintegy kárpótlásul a mulasztottért, kéjes élvezetében, csakhamar olly füstfellegbe borítá magát, hogy attól Lucza asszony, ki uzsonnára szólítani a férfiakat, nyitá be az ajtót, nem leheté szerencsés kivehetni a kályhamelletti alakot; de annál szerencsésebbnek tartá ez magát, hogy Lucza asszony nem leheté szerencsés.

Nem határozhatni meg tulajdonképen: intentus vagy csak obtentus finise vala-e, emberbaráti érzelme mellett, Jávornak az, hogy Ambrust a komaság és komapipa által, pártfogóul nyerje meg a kis Tivadarnak? Hihető, mindkettő. Jávor bejette azt, hogy a kisdédnek a nőknél, nem igen leendnek aranjúezi napjai, tudta maga nagy elfoglaltatását; s így természetes hogy egy lényt kívánt megnyerni a háznál számára, ki némi szívélyességgel for-

duljon feléje. — Az embernek, mint legtársaságosb állatnak, ugymond, szeretet az oxigénje; és miként növény, ha nélkülözi a napfényt, csak sorvad: akként dermed el amaz is, ha szeretet jótékony melege nem ápolja őt! — Annyi bizonyos, hogy Bakator Ambrust, már komai honorátionsága, jóformán hozzáhajlitá a kis Tivadarhoz; a komapipa pedig, ugy pártfogójává füstölé őt, miként a marhanyelvet izes assietté képezi a kémény füstje.

VII. FEJEZET.

Ambrus rossz fát tesz a tűzre.

A nőknek csakugyan folytonos szálka vala a kis Tivadar. Lucza asszony, ki előtt, volt férjének, a triangulumos, medvebőrös és ezüst gombos kapusnak, csak a kapu alatt volt önálló akarata, lakában pedig csak az nem történt meg, mit ő akart, miért is végre jobbnak látta nem akarni semmit — nehezen szívelte Tivadarkában, a gyermekszobai uralom megoszlását, és ápolási gond szaporodtát, s még kevésbé tűrhette az idegen gyermek létezési titkát, ő, ki ellensége vala minden titoknak, s annak, ha tudomására jött, — pedig alkalmasint birtokába tudta ejteni, négy mérföldnyi körben az egész vidék titkát — siet-

séges nyaktörője a társaságokban. Most ugyan ezekben, halmémasággal s boszus pironnággal vala kénytelen hallgatni a gúnyos kandiság kérdezősködéseit, célzásait, sejteni a kétélű mosolyokat, ha a kis vendég verificatiója került szóba; mert hiszen a kinevettetéstől inkább félünk, mint magától a büntől, és tömlöcztől, s az leginkább, ki örömet nevet mások rovására. Természetesen vejére esett ilyenkor a neheztelés súlya, s otthon eldobva halmémaságát, miként gátot tört folyam áradozott Katinka előtt kikeléseivel, előtárva alapos gyanakodásait, s azon méltatlanságokat, miket, a sohonnai gyermek miatt — e czimmel vala kegyes megtisztelni Tivadarkát — tűrni kénytelenek.

Katinka ezen anyai paroxismusok alatt, könnyel szemében hallgatott, sokáig nyomkodta le, miként fájó sebet, fészkelődni kezdő gyanuit; sőt keresztelés után, egész kegyelettel írta be, Juliska neve mellé, bibliája tiszta lapjára: „adott nekünk az ég egy kis Tivadar fiúcskát, kit isten neveljen maga dicsősé-

gére“; de végre a folytonos élesztés, az örökös anyai ostrom és apró, különben jelentéktelen házi eseménykék, megtörni kezdék keblének szép hitét. Nevelte a házi bajt Tivadar lomha dajkája is, párja azon szolgálónak, kit Correggio teknősbékán aluva festett le, esküdt ellensége minden munkának, azt tartván felőle, hogy erőt fogyaszt. Ez elvégezte ugyan Tivadarka körül, ugy-amugy, kikerülhetlen teendőit, de nem is többet; s ha Juliska körül adta magát teendő elő, boszontó laconismussal felelé, hogy ő csak egy és nem két gyermekhez szegődött. Lucza asszony, ki már abban is kárhozatos mellőzést látott, hogy az idegen gyermek dajkát nyert, míg a legitimitás, anyai terhes ápolásra szorittatik, gyakran megrohaná ezen rést Katinka hite bástyáin. Némi kevés olajjal szolgált a házi éledező tűzre, Pintes is, ki Ambrus szavaiból sejtni kezdé azt, s csakhamar igazoltnak találá sejteményét. Ő élő hirkelepe volt a vidéknek, ki nem hátára akasztva hordozá meg hirdeteményeit, hanem sugdosva szolgálta azok-

kal, hol szívesen fogadtatának. Lucza asszony, mint gondolhatni, egyike vala legjobb átvevőinek, s a pohár-borok és borraivalók, Pintes javára nem hiányzottak. Ő meghozá a nőknek, mint nem embere Jávornak, rejtett boszúból is, a falu varians lectióit Tivadarka eredete, házhozi állása és körülményei felől, mellyek nagyrészből megegyezének abban, hogy a kis vendég, több mint vendége az orvos házában!

A gyanu svajczhegyi hógúlya, melly kised leszakadt hópelyhen kezdődik, s majd hengeredtében növekedve, házakat romboló lavinán végződik. Még rohanóbbá lesz az, ha a háznál minden tekintélytelen eseménykét, maga táplaszereül használ fel. Sűrű apró tűszurások, jobban sebzenek gyakran, mint egyes tördöfések. Jávornak mintegy kötelezettnek érzi magát, kettőzött szívélyességgel pótolgatni Tivadarkának azon mostohaságot, mit irányában a nők nem titkolhatának; Ambrus pedig, még a dajka karjáról is leesengé a gyermeket, ha hozzá férhete, úgy hogy a nők,

már pólyáján is érezni vélék az ocsmány pipaszagot.

Azonban a gyanu legepochálisabb gyűanyagját, Jávornak egy, nem sokára a keresztelés után, Ambrussal tett hosszabb utja nyujtá, mellynek irányát, célját, szintén titok fátyla fedé. Az ürügy, melly a nők elébe adatott, egy régi barát látogatása volt, melly azonban kevesebb valószínűséggel birt, mintsem azoknak szemébe port hinthetett volna. A mint a férfiak megtértek, és tett utjokról alig említének mellesleg egy pár szót, Pintes bizaték meg azon fontos vállalattal, hogy Ambrust kémlelje ki.

Jó Ambrust, épen azon tájban, egy kis baleset aggasztá. Jávor alkonyatkor tért vissza utjából, s miként, szokása vala, egyenesen a nőkhöz szólott be. Az alatt Ambrus a podgyászt szállítá le a kocsiról s hordá Jávor szobájába. Az orvos egy jókora levelibé-kát tartott időjós-lóul — mert a jólsvai jós akkoron még nem merült fel — egy létrás széles üvegben a szekrényen. A béka, hihető

tiszta napot jósoltában, kimászott fogságából, szekrényről fel a csontváz oldalbordáin a lyukas koponyába, melyet mozgatva, épen akkor találta kopogni, midőn Ambrus, Jávornak uti puskáját és táskáját emelé be a szobába. Borzasztó rémületében eldobá mindkettőt és futásra riada, melyet az eldobott puska roppanása még rohanóbbá tőn. Ambrus eszmélet vesztében, egyenesen a cselédszobának rohant, hol Lucza asszony, a nőcselédséggel, épen gyertyamártás körül foglalatoskodott, miről Ambrus semmit sem tudott. Riadt behohantában, rátört a vesszőkön függő, s lecesepegés végett léczekre és teknőlábakra rakott fris mártásu gyertyákra, s vandalusi pusztitást tőn azokban; maga pedig súlyos teste egész terhével, a fa-gyertyamártó élére esvén, melyet olvadt fagygyústól felfordíta, sérelmes contusiót kapott oldalába, mi miatt félig eszméletlenül terült el a földön. Lucza és a többi nők, fölriasztatva a villámcsapásnál véletlenebb esemény által, elsikolták magokat; Pintes pedig, ki az orvos honn nem lété-

ben domesticusabb volt a háznál, s most a fagygyu-olvasztásnál meghívott segély vala, Ambrus láburaállításával czipelkedett; minek alkalmával, egy nem megvetendő fölfedezés delicti corpusára akada. Tudniillik Ambrus haczukájából, mellnél egy női legyezőnek vége kandikált ki, mellynek finom átvert elefántcsont foglalatja nyilván mutatá, hogy urnői kezek tulajdona lehet. Pintes siette azt Ambrus melléről a magáéra átchangirozni, s kivezeté a tántorgó szolgát maga székhelyére. A háznép összeriada a puskaroppanásra, mellynek töltése szerencsére, csak egy pióczás üveget zúza széllyel, a sikoltozásra és kárfölötti zajütésekre; de időbe került, mig Ambrus szaggatott és nyögéses referádájából; az esemény valódi species factiját kiveheték. — A csontember, ugymond Ambrus, megelevenedett, s épen rá akart ugrani, a mint belépett a puskával! — Lucza asszony, ujabb ingerültségében Ambrus ellen, ujabb érzékeny satisfactiókon jártatá elméjét, s a szolgálta most alkalmasint a pipabőjttel sem fogta volna be-

érni: ha Jávör és Avar-komák, pártját nem fogják az ügyefogyottnak.

A nevelés hiányát vagy ferdítését akarja-e benne büntetni napácskám? kérdé Jávör; oh ugy kezdjük önmagunkon, s menjünk végig a széles emberiségen! mert e részben az emberi haladás csak forgószél, felkapja a port, szemetet, mintha tisztára söprené a tájt, pedig a felkapottakat csak más helyeken rakja le ismét. Nevelésünk okozza, hogy minden égi szikrások létünkre is, bizony csak gyarló gubók maradunk mi e földön! Lám Martial gróf, minden neveltetési gond mellett, első dajkája beszivárogtatásai után, hiszi a kopogó lelkeket! Egyébiránt a félenkség magában nem bűn; gyakran nem egyéb az, mint rosszul emésztő gyomornak, és túlérzékeny képzeletnek szüleménye.

Ambrus, lógós kománk, édes komám aszszony! szóla Avar, mai bakütésével valóban ártatlan; ha csak valami zugprókátor, oda nem birná csavarni tettét, hogy a gyertyákat

azért zúzta össze, mert nem barátja a világsodásnak.

E szerint nem ugyan illetetlenül boszus czimzetektől, de még is büntetéstől szárazon menekült ez uttal Ambrus.

Azonban sorsa még sem volt irigylendő. Pintes ugyan némi hűséggel ápolta a nyavalygót, mert az Ambrus oldala borogatására szánt pálinkát, nagyobbára saját toroka kergességének enyhítésére vala alkalma felhasználni; de mintegy apologizálva Ambrus ijedelmét, annyit hordott neki össze a kakasdi harangláb kukurikoló rézkakasáról és a falu alatti puszta malom kopogó lelkeiről, hogy Ambrus remegtében áldomásigéret mellett, marasztá meg hálótársul Balázst, miután ugymond, magában nem lát alunni az éji sötétségtől.

Az éj hosszában egyről másról dialogizáltak, és Pintes róka simulással közelített Ambrus titkához.

Látott benneteket Egernél a mákfalvi jegyző, mondá.

Nem arra jártunk! felelt Ambrus.

Tudom rossz utatok volt czimbora?

Kivált visszajövet! az olvadás nehézségekkel látta el kocsinkat.

Jó, hogy föl nem fordultatok!

Közel voltunk hozzá Kisteleknél; egy mo-
csáros kátyúba zökkentünk, én a kocsisra zu-
hantam és majd kiütöttem üléséből; a tens
asszony muffija is kizökkent a kocsiból.

Ugy-e? mond mosolygva Pintes; tehát
tens asszonyka is járt veletek?

Nem — hm — igen no — akadozott, ész-
revéve fecsegtét, Ambrus; az uton kéredzke-
dett fel.

Tudom, ismerem folytatá Balázs; vittem
már én annak levelet tens orvos urtól.

Nehezen! mond Ambrus, ütközten kém-
elve Balázst.

Szép, fiatal, szőke, kékszemű, helyre egy
nőcske biz az!

Ambrus felkaczaga, örvendve a kész czá-
folaton.

Látja! hogy nem vitt kigyelmed levelet.

Szép, fiatal, az igaz; de szőke, kékszemű! — nem volt szerencséje láthatni kigyelmednek!

Pintes már sokat tudott, de többet vágyott még tudni; forgatta Ambrust, miként jó agár a nyulat; de a főt: tudniillik hol tévék le a nem szőke, nem kék szemű, szép fiatal nőt? sohogy ki nem hozhatá a magára jobban ügyelő, s laconismusába megfeneklett szolgából! — Két fülünk, két szemünk van, Balázs bátya! mond oktatólag Ambrus, és csak egy szánk; tehát kevesebbet kell szólnunk, valamintégesen látnunk és hallanunk!

Pintes hallgatott a legyezőrül, mellyről Ambrus malheurös episodja miatt egészen megfélekezni látszott; s első alkalommal megvívé a megbízó nőknek, a titok kicsalt részleteit, kézbe szolgáltatva a tanúságot tevő legyezőt is.

Lucza asszony Pintes fölfedezésére lán-
goló pipacs lőn arczában, Katinka pedig hal-
vány lilium, s könyvek peregtek le arczain!
— Tehát való, mit hinni nem mertem, nem
tudtam volna! így kiálta fel kulcsolt kézzel,

s Juliskájára borulva. Árvák vagyunk, kedves gyermekem! zokogá; árvák mindketten!

Korán sem, kedves leányom! mond megölelve leányát Lucza: azért hogy drága férjed megfeledkezve magáról elhagyott is, vannak különbek, kik jobban megtudják becsülni az eldobott gyöngyöt!

Lucza e szavaival, hihető Martial grófra czélt. Katinka a letiprott virág, fájdalomosan utasította el magától anyja szavait.

VIII. FEJEZET.

Martial gróf.

Martial gróf, atyjának és hajadon nővérének haláluk után, összeszedvén a családi vagyon izékeit, Kakasdhoz egy órányira fekvő kutasi jószágára vonult ki Pestről, s az év nyájasabb három szakát itt, a telet pedig Bekeváratt, a megye székvárosában töltötte, hol alig néhányad magával képezte a noblesse-t, haute volèet, crémet. Keresett és utánzott originál vala Martial, a megye sőt megyék ifjainál; mert a csinos külsejü, mindig az utolsó divatu öltözetben, s Pest első szabója remekeiben, s mint élő parfumerie jelent meg a társaságokban, s azokban a tónadó szerepet ritkán engedé másnak. Ő nem volt lángész s

még kevésbbé tudományos, de a fölszedett eszméket könnyen elsajátította, s még könnyebben birta öltöztetni szavakba, s belőlök maga számára, kissé sikamlós életphilosophiácskát raggatni össze, mi is összefogva némelly különzségeivel, neki némi eredeti mázt kölcsönözött. Ő galantériával plattirozott, sikos, de elves finom városi uracs, még falun is, hol kissé unalmasnak és csinatlannak találta a természetet; minthogy ez, ugymond, mindig a régi, a rög és por miatt tiszta lábbelit nem tarthatni, a kertek, erdők gallyai fodrot szaggatnak, s még a gyümölcsöt is a mint adja, meg kell mosni, mielőtt élvezhetné az ember. Jobb keze egyik ujján brilliánt solitair gyűrű csillog; miért is ezen kezével többet ágál, mint bármelly főszerepet vivő színész. Nagybecsü ereklyéknek van birtokában, miket némi lelkesedéssel gyűjtöget. Birja Vestris tánczosnénak félczipőjét, Viganónak harisnya-szalagát, Garricknak fogvájóját, Cartouchenak bicskáját, Paganinitól egy darab gyantát, Richelieutól burnótszelenczéjé-

nek a tetejét, és több primadonnától hajfür-
töket. Derangirozott vagyonságával, nem
játszhatta ugyan Martial a nagy urat; de a
miben lehte, nem hagyta messze a nagyura-
ságot: későn evett, későn feküdt, még később-
ben kelt fel, éjből nappalt csinált s megfor-
ditva — és adósságait nem fizette.

Martial összeraggatott életphilosophiájá-
nak ugyan, hiúság, vaskos önzés, s még vas-
kosabb epicureismus valának alkatrészei, de
még is be czukorjegesítve némi törvény és
emberiség iránti kegyeletanyaggal, mitől a
nemértő nem veheté ki azonnal amaz alkat-
részeket. Martial grófnak naplóját, későbbi
fejlemények következtében, szerencsések lé-
vén kezünkre keríteni, nem véljük fölöale-
gesnek, annak néhány elves tartalmi pontját
megismertetni az olvasóval. Ma már szeretünk
elvek emberei lenni, s úgy véljük, nem is épen
kiszámítás nélkül; mert elvek mellett ha bot-
lunk, csak elveink hibáztak, nem mi, s ki va-
gyunk mentve. S nem lehetnek-e többen, kik
Martialt választandják mintaképül?

Kivonat Martial gróf naplójából:

Első az, hogy önmagunk tartsunk valamit magunkról, miből csak a szerfölöttit rakjuk be a hátulso boltba, a többit pedig árulgassuk, kirakó szekrényünkbe rakván ki belőle a csillogóbbat; mert emberek közt, vásáron vagyunk. Az, hogy tartunk magunkra valamit, egy kis pretium affectionist is ragasztván mint illik, hozzája, rugonyosságot és biztosságot ad társalgásunknak, s némi erőszakot tesz részünkre a közvéleményen.

Köz kedvkereső légy az embereknél; mert emberek emelik rudunkat, s alig akad ember, kinek egykor-máskor, egyben-másban, hasznát ne vehetnéd. Az udvariasság, apró pénz ugyan; de gyakran jó vásárt szerez, s nagy pénzt válthatsz be vele. Minden esetre neveli az javadra a közvéleményt, melly ahhoz-értőnek több mint Körmöcz aranybányája. Ezért a közvéleményt karddal se engedd! mert ez a legbiztosabb czégér!

Kegyelet apró gátjain, vagy közlelkek

kishitüségein ne akadj fenn; de törvényteleniséget, gaz tettet, s bünt ne kövess el, mert az megfogná rontani hiteledet s a felőled való közvéleményt.

A nőkkeli társalgás, gymnastikája a társalgási erőnek, s egyszersmind dessertasztala az életnek, azzal kedvesebb csemegeasztalainknál, hogy gyomrot nem ront, sőt az adja meg az igazi étvágycsillagot az élethez.

Élvezés az élet feladata, s eszközeiben ne légy kis hitű; de a leélésben gazdálkodó légy! jusson is, maradjon is!

A női erény körül lábbujjhegyen járj, mintha megvehetetlen várnak tekintenéd; de bizzál az önzés és hiúság árulásaiban, s hitesd el magaddal, hogy a női erény, vagy kedélyjátéka vagy szín.

A házasság nyög; ezért vagy hagyd el, vagy ha eszközül szükségeled, úgy kösd azt, hogy megérdemelje a fáradságot!

Illy elvek mellett Martial gróf — ki külföldi utazásában, a Vezuv torkolatánál pipát

gyujtott, Nürnbergben jó pástétomot, Stiriában kövér kappant evett, megkóstolta helyben a lachryma Christit, és a porter sört, csinosan lovagolt, tánczolt, ügyesen vívott, egyéb zeneművészetet nem győzvén béketüréssel, takarosán füttyölt, nők körüli figyelmeiben és szépségek özönléseiben kifogyhatlan, s a regényliteratúrában járatos volt — csak veszélyes lehete a nőknél. Ő már első serdülésében, édelgett Pesten, atyja kapusának csinos leánya Katinka körül, s ez lehete első szerelmi próbafutása; de miként agárkölyök, rendesen el-szokta, nem szokva kapáshoz, szalasztani az első nyulat; ugy Martial sem bír hódolatával egyebet kivívni a lyánkánál, mint tisztelő távolbul bizonyítgatott udvariasságot. Katinkának az erény kedélyébe vala szöve, miként tiszta fehér kelmébe az arany fonal. Vannak nők, s ezek a legjelesebbek, kiknek a röpjellemű ledér ifjak igen is báb-szerűeknek tetszenek, s miként a jelesebb szárnyasok, fészekrakásra, nem legsudarabb törékeny ágaiat szemelik ki a fának, ha-

nem a bírókat : ugy ők is józanul azok felé hajlanak, kik az élet zajaiban és viharaiban, erős és hű gyámkart nyujthatnak feléjük. Katica, anyjának minden magasztalása mellett, bizonyos eltolódást érze magában, a pelyhes állu grófi udvarlócska irányában.

Jávor, mint egykori tanítója Martiálnak, legjobban tudta mit tartson felőle? s az meg lehetős devalvációban állott előtte és csaknem egyedül abban határozódott, hogy szerencsés kedélyénél főgva, szive Martiálnak nem rossz, és jó óráiban meglepve, nem épercsukott a nemesb érzelmek elől is. Az orvos kész vala elismerni, hogy Martial atyjának köszönheti nagy részét világi szerencséjének, s e hálaérzetét átvitte fiára is; szintén a szivességig udvarias volt iránta, engedékeny gyöngéi iránt, hol kötelezettnek nem érzé magát, ellenterjesztéseket tenni ellenök. Martial ellenben meglehetősen unalmas egy patrónnak találá Jávozt, és medvének, kinek orrára rabkarikát tevének föl a kegyeletek. Mindazáltal keble belsejében nem nyomható

el azon tiszteletét iránta, mellyet az erősebb lelkek, nyíltan vagy titkon, rendesen kívívnak a gyöngébbeknél magoknak. Azonban tán ezen lelki felsőbbtség önkénytelen érzete, tán hajdani tanítványi viszonya is okozá, hogy Martial mindenkor korlátotabb volt Jávor társaságában, összeszedte magát s nem igen rukkogatott ki síkos elveivel és szarvasabb gyöngéivel.

Leginkább volt embere Martial Lucza asszonynak, ki már férje élteben meg szokván kegyes pártfogójának tekinteni és tisztelni a a grófi házat, folyvást érdemfölötti szerencsének és kegynek tartá Martial leereszkedő látogatásait és leánya körüli figyelmeit. Ezen látogatások egy idő-óta sürübbek kezdének lenni. Gondolhatni, hogy Martiálnak ama síkos elvek mellett, nem igen tartozhaték élvezési oeconomiájához a nősülés, mellyet nem is tekinte egyébnek, mint szintén vas karikának a jámbor férj orrán; azonban az élet zsarnokos ingerkedése, gyakran kinyomja helyeikből az előnkbe szabott elveket, miként

köszvény szokta a csontokat, vagy dobott golyó szökteti ki nyugalmas állásaikból a tekéket!

Ős apáink szük-gyéren irtak alá adóssági kötelezvényeket; mert világunk nem volt irói világ. Rendesen kéreggő száradt tentartóikban a tenta, meggümösödött a toll, s a papir vagy hiányzott, vagy nem volt előkereshető a háznál. E szerint mig eczettel és korommal fölengeszteltetett a tentatartó, a toll zsebicsakkal vagy konyhakéssel adjustáltatott, s zugából a papir előteremtetett, volt ideje az infrascibendusnak meggondolni, milly nyommasztó terhet készül venni magára és családjára; s el-eltologatta magától a bürökkelyhet. Ma már irói világunkban, borzasztólag kéznél áll tenta, toll és papir, s a csődcandidate, aláírkantja böcsös nevét, mig egyet prüszen! Így volt a dolog Martiállal is. Atyja két kézzel költött volt, s csak izékeket hagyta szép vagyonából; de néhány fizetetlen árjegyzéken kívül, passiv-kötelezvény nem terhelte hagyatékát. Martial már közelebb szü-

letvén az irói korszakhoz, aggodalmatlanab-
bul használta tentáját, tollát, s közel állott
azon ponthoz, mellyben, vagyónára nézve, hi-
telezői, kiadandják neki a consilium abeundit.

Ezen kellemetlen műtétnek elejét veendő,
jónak látta egy codicilluskával megtoldani
fentebbi elveit, illyeténképen: ha pedig min-
den kötél szakad, hunyd be a szemed, nősülj
és végy gazdag nőt, legjobb a nemesi rendből;
mert ez szerencsésének tartandja a mágnást,
s cserében szabad kezet enged neked a vagyó-
nában. Illy esetben okosság a nősülés; mert
a szurtos szegénység többet fog el élvezési
szabadságodból, mint egy nő — ha okos férj
vagy! Illy elv-appendix következtében, Mar-
tial, Kakasdon lakozó Szetényi Ignác urnak
egyetlen leányára, a kedves Marira vetette
szemét.

IX. FEJEZET.

Martial számolása.

Szetényi Ignác, két testvérével, Tivadarral a borkereskedővel, és Vinczével, ki Pestről, évek előtt ifjai csiny miatt tűnt el, budai nyomdásznak, Károlynak vala fia. Atyjáról csak igen mérsékelt vagyont örökölt; mert az ő korában, a magyar nyomtatás mestersége, inkább csak a szérükön mene végbe; a ponyvaliteraturák pedig nem sokat nyújtottak damaszkasztalabroszra valót. De annál dúsabb örökös lón Ignác, Tivadar bátyja után, kinek ugyan Vincze, a legfiatalabb testvér, vala szemé fénye és végrendeletében is kinevezett általános örököse; de annak Pestről eltunte után, Ignác a végrehajtó előtt tanukkal bi-

zonyitván be Vincze testvérének elhunytát, szintén a végrendelet egyik pontjánál fogva — melly Vincze magva-szakadtának esetére őt rendelé örökösül — mint mondani szoktuk, fülig esett a jóba, s beüle a roppánt értékű vagyonba. Ignác az öröklöttet tetemesen nevelte; mert ő takarékos, s ha a példaszó nem csal, már rég fogatlan, minthogy minden garast fogához koczogtatott. Így miután vagyongyarapítás eszközeiben nem volt igen aggodalmas, néhány év alatt egyike lett a megye legvagyonosabbjainak. De kincsei közt még is Mari leánya volt a Kohinor-gyémánt, a maga ibolyaszemeivel és liliomarczaival. A kedves lyánka, pénzgyűjtésbe komolyodott vagy komorult atyja mellett, elvonuló magányra kárhoztatva, házvitel, olvasás és virágkertészkedés foglalkozásai közben, némi szelid ábrándozási borongást vont kedélyére; társalgása egyedül Katinkában határozódott, kivel őt a kedély s tiszta erkölcs rokonsága, szoros barátnői viszonyba füzé. Jávornak Marika szintugy szeme fénye vala, mint atyja

tatárka-dara, melyet csak foghegyen kóstolt; becsülte a kegyeletes és szilárdabb jellemű leánykát, ki kelletlen atyja mellett, nem épen rózsás viszonyok közt is, csüggedetlenül áll, tesz, és hat, a nélkül, hogy kegyeletét az ütközéseknél sértené. Marī igazi villámhárító volt atyja házánál; ennek zsuporiságból eredt gyakori méltatlanságait, telhetően fátyolt vetve azokra, szűk pénztárcस्कájából egyenlitgette, soknak elejét vette, többeknek legalább fájdalmaikat enyhítgette. Ezért mindenki tisztelte, szerette Marit a vidékben, s mindenfelől jóakarattal mosolygott elébe.

Martial gróf tudta, mit keres. A gazdag egyetlen leány, szálkátlan kedélye mellett, nem fogna megvetendő szerzemény lenni. Különben is, miként elvcodicillusában is említi, tapasztalni vélé, hogy az elszegényedett mágnás rendesen várat nyer a gazdag nemes leánynyal, ki legtöbbnyire szívélyesebben elmondhatná azt, mit mi aggtalan udvariasságból naponként el szoktunk mondogatni: „ré-

szemről a szerencse!“ De Martial gróf jóformán elkésett, a lyánka s ennek accessoriuma — mi a grófnál principálénak is megjárta volna — szép vagyona ostromával. Mari és Bálint, Avar biztos urnak fia, ki alig három évvel vala korosabb a lyánkánál, együtt üzék vala gyermeki játékaikat, mikor még Szetényi Ignác örököletlen állapotjában, csak haszonbérben birta azt a kakasdi jószágot, melyet öröklés után tulajdonává tett. Szomszédban állván lakaik, Bálintnak csak egy szökésébe került a kerítésen át, a Szetényikertbe teremni, Marikával együtt vidor csevegés közt öntözgetni, kötözgetni a virágokat, mik a lyánkának engedett virágos ágyban diszlettek, vagy abba átültetni azokat, miket Bálint a környék kertészeinél, nőinél, kérelmekkel, apró, tőle kitelhető szivélyességekkel, s ha egyéb nem akart sikerülni, tiz körmönfont osínékkal is, játszótársnéja számára összeszerezgetett. E bájos flórai foglalkozásban fekszik alapja azon szenvedélynek, melly Marinál a virágápolás iránt folytonosan megmaradt.

Majd minden virágfajhoz, édes gyermeki emlékek valának kötve, miknek Bálint vala az eméltüjük, s mik hatályosabban szólának szivéhez, mint azon virágnyelv, mellyet olykor előtte Martial fejtegetett, s tán utána aetheticai micrologusaink pepecselgetnek. Az ártatlan szerelem, gyermeki játék és foglalkozás közt, úgy beforrta Mari és Bálint gyöngé sziveikbe magát, miként gyöngé oltvány évek múlva beforrja az oltás helyét, magába zárva a beszívott nemesb nedvet. A serdüléssel mindinkább lelkesedtek a fiatalok társalgásaik, s öntudatban mindinkább constatiroztatott kölcsönös szerelmök; s miután Bálint majd távozott, majd megjött oskolai pályáin, hozzáadta az epedés bánatködöcskéje és viszontlátás derünyilása is a magáét. Ignác ur eleinte vagy rá nem ért pénzgondjaitól, vagy nem tartotta szükségesnek ügyeletbe venni a gyermekek mulatozásait; vagy nem lévén még oka fenhurozni leányávali kilátásait, nem tartotta Bálintot, a leánytestvér elvesztése után egyetlen fiát

Avarnak, a bár nem terjedelmes, de ősjogu kakasdi birtoktulajdonosának, leányához épen nem illő párnak. Később a dús öröklés után, fentebb látván Ignác ur a rendes horizzonál, közbejövén némelly compossessori vitályok is, mik ritkán hiányzottak hajdan, a határozatlan közhaszonvételekkel ellátott compossessorátusokban, leereszté ugyan Ignác a szerelmesek közé a tilalomsarampót, de már későn. Marira csak annyiban hatott az inhibitio, hogy hamu alá takart élő parázs lőn szerelme, Bálindra nézve pedig annyiban, hogy megnyitotta szemeit belátására annak, miként neki vagyonban szegénynek, magának szükség megalkotni pályáját; melly őt Mari birtokára érdemesitse és Ignác ur előtt jogsítsa is. E nézet célta tűze ki iparának, szorgalmának, melly őt végig kíséré oskoláin, s kikerülvén azokból, a megyénél aljegyzői állást víva ki neki. A fiatal pár, Bálint szünnapjaiban, mikben a székvárosból kirándulhata, csak Katinkánál, ki megbizottjok vala, rövid perczekben láthaták egymást, mik azon-

ban a különben sem hamvadozó tűz élesztésére, több mint elegendők valának.

Martial gróf, az okos számoló, egy csapással két legyet akart ütni Kakasdon. Marika kezét, pénzét elkobzani, volt operatiójának dereka, mellesleges demonstrációja pedig, udvarlás a kedves Katinka körül. Az elsőre nézve, tudva volt ugyan előtte Mari viszonya Bálinttal; de mint illik, teljes bizalommal volt rangjának és dandy-tulajdonainak előnyeire iránt, mikkel Bálint alig foghat megmérkőzhetni, s azonkívül biztatta őt Ignác ur kegye is, ki mint új adeptje az uraságnak, szívesen óhajtotta egy agg tekintélyes családnak vetni meg hátát, s bőséges pénzen visszaváltogatni, annak könnyedén elzálogított ősi vagyonait, tapasztalásból tudván: milly fontos szerepet játszik nemesi vagyonoknál a jus radicale. Ignácznak már ezen nézetből is, de különösebben abból, hogy leányát Bálint utált háló-jából, magának a hálónak egyszerre szétszakítása által kimentse, óhajtott volna a gróf, de annál eltolandóbb vőlegénye Marikának, kinek

szilárd, vagyis miként Ignác nevezé, makacs idegenkedése gátolta már egyedül a nász ünnepélyét. Marika szivének, eszének szilárd paizsáról, melly hú szerelmét védé; olly könnyen pattogtak le Martial betanult ostromai, édelgégei, miként hegyöket vesztett nyilak pattognak le a vitéz pánczéláról; úntig izetleneknek találá azokat, és midőn Bálint miként madár, mellynek kedves fészke körül veszély jár, riadva robogott ki a székvárosból, bizonyost tudhatni: élet-e vagy halál a sorsa? Katinkánál kinél találkozána, Martial gyanakodó fülelése daczára is, szilárd eltökéléssel nyoma a húcsuzási kézcsóknál egy levelkét a bús halvány ifju kezébe, ezen ónnal sebtében irt szavakkal: „bizzál kedves ifju tied marad a sírig Mari!“ Bálint ezen mallasztós levelkére, épen úgy érzé magát, miként szép aratást váró gazda, miután termését jégverés ellen, mellytől azt, sűrű égi háboruk között leginkább féltette, assecuráltatá; kéjes vala érzete, de nem teljesen nyu-

godt; mert vetését a jégverésen kívül, aratásig még más csapás is érhető!

Katinka körében, annyival szerencsésebb volt Martial, hogy Lucza asszony által mindenkor szívesen fogadtatott, s magának Jávornak sem valának ellenére látogatásai, ugymint a mellyek az ő elfoglaltatásai között, némi derüesebb élénkséget szőttek a nők monotón napfolyásai közé, s felvillanyozták azoknak unalmaikat; de magánál Katinkánál, megcsalta a csapongót számvetése. Martial, kinek egykori ledér hajlamát, a deli kinyilt rózsává fejlett nő szende bájai s még szendébb jelleme s kegyeletes kedélye, a gyakori látás és társalgás alkalmi ujra fölélesztették, sokat számolt hódítása sikerére nézve, a nők csaknem általános antipathicus azon érzelmére, melylyel a házi unalom monotóniája ellen viseltetnek, s mellynek felvillanyozásában magát olly mesternek érezé; de még többet számolt Jávor phlegmájára és szenvedélytelen jellemére, mellyet fagyos deresnek véle, s melylyel ellentétesen állitva

fel a maga cráteri lángolásu nyilatkozásait, ha szükség öngyilkolási fenyegetőzéseit is, kétkedni nem tuda, hogy mindezek nem tévesztendik el hatásaikat. Azonban Martial gróf, ugy látszik, csak a külső kéregről ítélte meg Jávor beljellemét, vagy nem ismerte azt, vagy ollyasmiről a könnyelműnek fogalma sem volt. Jávor keblét nem átlobbanó lángolások, hanem elvek után ész és férfias érzelem által élesztett, szelid s robbanó lángoktól ment tűz hevitette, minden szép, jó, nagy, s az egész emberiség iránti nemes buzgalom honolt abban, s a csöndes nyugalmas kedély nála, csak arról tett bizonyosságot, hogy jelleme, s gondolkozás- és cselekvésmódja, nem alkalmi zajlásoknak, hanem már kivívott és megalapított elveknek szüleményei. Ő nőülését szerencsésen bevégzett ténynek tekintvén, nyugodt birtokában jázoni arany gyapjának, kedves Katinkájának, nem folytatta ugyan körulte a vőlegényi lázas paroxizmusokat, mikkel korunkban az ujházások mézes heteikben — mikre időkorán

beköszöntnek a kovászosok — sublimált és nem sublimált testiség álarcaiban, s mindaddig zajlanak, mignem a kölcsönös szerelemnek olly szikrázással és robajjal sustorgott röppen-tyüje teljesen kilobban, s tova löki megrepedezett borékját is ; de tisztelte, szerette nejét, gyámola, türelmes mentora volt azon gyöngeségeinek, miket növelés tévesztései raggattak ártatlan kedélyére, örömeit saját örömeihez számította, s jólététől, boldogságától, saját magáét tevé függővé. Érte őt bármi kedvetlenség, Katinka abban nem részesített, és szobájába mindenkor a nyájas, s hol a családi jólét mérsékelt szigort nem tett szükségessé, az előző és kedvkereső férj lépett be,

Katinka érdemben ugyanazon ragaszkodó érzelemmel volt férje iránt, de formában némi különbözőessel. Minthogy, miként érintettük, szive mélyéről nem bira számüzni némi gyanuködöcskét, melly őt borusabb óráiban kétkedni hagyá: ha valljon férje őt szerelemből-e vagy csupán hálából vette nőül? nem

neheztelt volna férjétől több visibilis szívéllyességet, maga körüli édelgést, győző bizonyosságaiúl valódi szerelmének. Azonban csendes, magába vonuló és szótlanságra hajló kedélye, s tán női tartózkodása is tilták őt, csak távolról is sejtetni gyanuját és ohajtását; és miután férje higgadt kedélyével időjártával megbarátkozott, a megszokás mindinkább megbádgyasztá fentebbi kétségét. Tisztelete, bizalma, szerelme Jávor iránt, erős szikla gyanánt állt lelkében, női tiszte iránti kegyelete olly szilárd volt, hogy anyja kikelései által fellázitva sem tört ki kebeléből honn vagy társaságban soha, vád vagy panasz férje ellen, erősen meg lévén győződve a felől, hogy a melly nő férje vádolására szivesen kész, ritkán nem keres jóelőre mentséget saját vádoltatásai ellen. Szerelme Katinkának, mindenben, mi férjét illeté, gyöngéded vala. Gondosan ügyelt kedves étkeire, fel- s leölté felső köntöseit, ha betegeihez vagy utra ment, jött; megkímélte őt a házvitel kedvetlen eseményei

tudomásaitól, kényelmeiről szívesen s egészségéről aggodalmasan gondoskodott; ha férje haját nyiretett, azt gondosan elásta maga, nehogy népi véletnél fogva megfájuljon annak feje; pénteki napon nem könnyen ereszté utnak s a t. S mindezen szerelmi symptomák, milly gyöngé nyilvánulásai valának azon megadó tiszta szerelemnek, melly az érzelmeivel szívesen zárkozó nőnek szíve fenekén, vesztai tűz lángolásával égett!

X. FEJEZET.

Ne játszá! a tüzzel.

Azonban a kis Tivadar megjelenése, s különösen Jávor utóbbi nagy utja s legyező Bakatori története után, kissé borongni kezdte Jávor házánál a nős horizon. Nem ugyan, mintha megingott volna Katinka hű szerelme, vagy azon nőink modorjában, kiknek lakodalmi köntöseik gallérjához csak könnyedén férczelve állt a női hűség, ohajtott alkalmat talált volna férje félrelépésében, igazságos boszúból, tromfot tromffal adni vissza; ohnem! sőt inkább a féltésnek nyugtalan férge, a csalatásnak és vesztésnek keserű fájdalma, még némi felzajlással élénkiték szerelmét; melly most már nem boldogitá őt többé —

hanem az borítá el a szelid Katinka házassági szép egét, hogy kebelében az erős szikla, a férje jelleme iránti szilárd hit ingott meg, s azon kétsége, melly szive fenekén, Jávör szerelme irányában leselkedett, most már bizonyos alapot nyert lelke előtt! — Tehát csakugyan való, így sohajta fel, könyvek peregven le szemén, csakugyan való, hogy egyedül hálaviszonzási ajándék valék neki? mi is birt volna őt nálam, igénytelen csekélységgel, szerelemre? — S e felsohajtás nem vala Katinánál a kétszin álhunyaszkodása, ő neki valólag magas fogalmai valának férjéről, kit tudománya, szerencsés gyógyításai s nemes jelleme után szerte magasztaltatni, tiszteltetni és szerettetni hallott, tudott a vidékben, s ki szép állást és vagyont birt, néhány év alatt kivívni magának; s annál szerényebb véleménye önmaga felől, melly csaknem önbizalmatlanságig mene. Ezen érzelmet nála, még leánykorából, Martial grófnak elhalt leánytestvére, Katinka barátnéja, és növendéktársa támasztá, kinek ritka tündöklő tulajdonival és

miveltségével, magát egészen elhomályosított-nak érezé vala. Nyomasztó busongás nehéz-kedett lelkére, melly magába vonuló kedélyénél fogva, nem nyilatkozott ugyan panaszokban vagy szemrehányásokban, de annál mélyebben ette be magát epekedő szívébe. Ő férje irányában a régi előzékeny vala; de halványabb színt öltött szép arcza, a szemesebb észlelő előtt elárulhaták rejtegetett baját, és fátyolozottabb szemei, a gyakori titokbani sirást. Jávör nem igen látszék sejtetni a házi borulatot, vagy ha sejtéshez közeledék, nejjének egy vagy más elötolt ürügys és erőtetett földerülése, ismét elnyomák sejtelmét.

Martial gróf, ki folyvást sürgeté kettős célját Kakasdon, már az első látogatásnál, mellyet Jávör házánál, annak tett útja után tön, meglehetősen sejté a család kedélyében történt változást. Pintes, mint házának egykori szolgálja, s azóta is mindenben szolgálatos hive, miben őt használni kívánja, jól értesült commentátora volt sejtelmének. Ked-

vezőnek látván a horoscopot, s elérkezettnek a siker alkalmát; a magyar példaszó ezen javaslatára után: „addig verd a vasat, míg tüzes“ majd mindennapi volt Martialis Kakasdon; hol lovait jártatá meg, hol új kocsisával tön próbát, hol Marit illeté látogatása, hol Jávorekat tisztelé meg azzal, hol felejtett valamit Kakasdon, hol annak ezermesterével volt csináltatni valója, hol pedig valamivel, például válogatott virággal, gyümölcsessel, vagy városi csemegével kedveskedett Lueza asszonynak és Katinkának; egyszóval látogatásai ürügyeiben kifogyhatlan vala. Hogy a fő ürügy s tán cél is Marika kezének s vágyonának meghódítása lehete, igen valószínű; de annyi igaz, hogy míg Marinak egy rövid órai látogatást szentele, addig az aránytalanul hosszabb estvéket, mik olykor jóformán benyulának az éjszakákba is, Katinka körében töltögette. Pintes azt akarta észrevenni ez utóbbi látogatásokra nézve, hogy ez estvék benyulásai, rendesen azon napokra esnek,

mikben az orvost, hivatalos és orvosi dolgai, Kakasdon kívül tarták.

Martial mindinkább érdekesekké tudta varázsolni a maga kakasdi mulatozásait. Élénk társalgása, csattogó elménczkedései, mikkel elbeszéléseit, városi és vidéki hirhordásait fűszerezni tudta, apróbb figyelmek, ajándékok, mikkel a nők irányában tiszteletét bizonyítgatá, társalgójának, egy külföldinek, kit ollykor magával elhozott, s ki sok ügyességgel játszotta a guitarrt s énekelt mellette, mulattatása, de különösen Katinkára nézve, az erkölcs és illedelem mindenkori tiszteletben-tartása — mind olly rugók valának, mik Martial jöttét nem sokára ohajtottá tették a nőknél.

Jávor, kit egy a megyében épen ez időtájban dühöngött járvány, gyakran távol tartott házától, s ki otthon-létében, a megyei egészségi állapot jobb rendezése iránt egy terven dolgozott, csak igen csekély tudomást vön Martial látogatásairól. — Könnyűszerű vitéz! gondolá magában; tuczetes portéka

az emberek között! női játékszernek való! jobb gyomrúnak émelygős édesség! — Meg nem ütközött abban, hogy Martial látogatásai után nőit derültebbeknek találá, sőt némileg nyugasztalódott ebben; de a sűrűen váltogatott drága virágcserepekben, csemegékben végre megütközött még is; s Katinka főfájásról panaszkodván, némi komolysággal figyelmeztette a nőt, hogy a virágillattal terhelt szoba lége, ártalmasan hat annak lakóira, s a két gyöngye érzékü kisedre még ártalmasabban. Lucza asszony nem mulasztá el ez alkalommal, szót ejteni Martial figyelmeiről a ház iránt, s különösen kitüntető becsüléséről Katinka irányában. Figyelmeztetésének, úgy látszik, némi boszúvágyacska volt a rugója. — Mind jó, kedves napácskám, megjegyzé Jávor; Martial atyja jótevőm volt, s így fra becsülését is méltánylom, a becsültetést pedig kedves, lelket frissítő italnak tartom; csakhogy édes napácskám, mond fölemelt ujjal mosolygva Jávor, az ital, tisztán csergedező ferrásból és ne mocsárból

merített legyen! — Jávor valóban nyugodt volt lelkében, ismérve neje tiszta, szilárd jellemét; Martial látogatásaiban és kedveskedéseiben más veszélyt nem látott, mint azt, hogy azok könnyen kávé-fölötti mendedmondákra szolgáltathatnának anyagokat a vidéknek.

S lényegben nem is volt oka Jávornak aggodalomra. Katinkának nem valának ugyan kedvetlenek Martial figyelmei és esztergályozott szavakba foglalt hizelgései, sőt azok némileg visszaadák lelkének csüggedzett rugonyosságát, annak tudásával élesztvén önérzetét, hogy van, ki becset tulajdonit személyének, mellyet férje vagy nem talál benne, vagy méltatlanul mellőz; de Martial betanult, communis locuos divatszerű édelgésesei ugyan nem fogtak Katinka tiszta erkölcsén, jellemén; miként nem a drága gyémánton, rubinton, az üveg karczolásai. Katinka vidorabb volt ugyan Martial élénk társaságában, kissé szellőztetni látszék búfátylát; de kegyében semmi tért nem engedte, Martial több

izben s több alakban megkisértett közeledteinek; azon varázs hatalomnál fogva, melyet szeplőtlen tiszta erkölcs rendesen gyakorolni szokott, a merészkedő hivalgás ellenében, folyvást tisztelő távolságban tudta tartani a csapongót; úgy hogy Martial pár hónap mulva sem dicsekedheték egyéb jelenségével vagy ereklyéjével Katinka űnetán simuló kegyének, mint — egy kis csinosan himzett zseberszénykével, tárczák még akkor nem divatozván.

Ezen zseberszénykének, mely csak liliputi termetű vala azon patagonihoz képest, melyet az akkori tisztetek, nadrágszija hurrkoltan viselének — saját hübnere volt. Lucza asszony, a grófi kegyet méltányolva, illendőnek látta azt Katinka részéről, ki jelölt tárgya vala figyelmeinek, valami emlékkal viszonzni, mellynek becsét az adóné szivesége kölcsönözzön. Katinka sokáig vonakodott. Van a női tiszta jellemben, mindenkor egy bizonyos, bár olykor homályos sejtelme a női szemérem illedelmének s becsültetés

féltékenységének, melly miként szellemi mimosa pudica, remegi a megilletést. Katinka férjes nőisége némi megoroztatásának tekintette azt, hogy udvarló nőtlennek emlékekkel kedveskedjék, s legalább férje tudtával kívánta ezt tenni. De Lucza asszony kifogyhatlan és lankadatlan volt előterjesztéseiben. — Mi szükség ugymond, zajt ütni csekélységből? A titok kigyódzó ösvényein járó férj, megérdemel egy kis cape nasumot, sőt némi rendreigazítást is. A dologban nincs semmi megrovandóság, a gróf az illedelem és erkölcs határai között társalog velünk, s ha megkisértné tulcsapongni azokon, mindenkor hatalmunkban álland a visszaléphetés. — Sejthető e szavakból, Lucza asszonynak egész tervezeti rendszere. Ő mint jelleme alapján tisztességes asszonyság, távol volt attól, hogy kedves leányát és annak tiszta erkölcsét, a gróf tolakódásinak martalékul engedje; de Jávor ellenében sarkalta őt egy kis boszúvágy rejtélyességeért, mellynél fogva égett eszére adni neki, hogy más, még pedig tekintélye a vi-

déknek, jobban megtudná becsülni az eldobott kincset. Továbbá nyugtatta őt a sátán azon biztosító-intézeti fogása is, melylyel a bűn első stadiumaiban, nyerendő lelkeit ámitgatni szokta, hogy tudniillik mindenkor szabad fog maradni előttök a visszaléphetés könnyüége. Katinka végre nem ellenkezett, s a zseberszényke, nagyobbára Lucza munkája, elkészült. Katinka, szép arczait fülig elborított pírrel nyujtotta azt Martiálnak által, ki nem kétkedett a pirotságot, hódítása némi sikerére róni fel; mi azonban nem vala egyéb homályos sejtelménél a nem egyenes útoni járásnak. Most már némileg jogosított-nak véle magát, valamivel többet merhetni Katinkánál, s megkisérté az első gyöngye kézszorítást, melly azonban nem visszönostatott; de a melly Katinka szeméből, némi sályedése érzetében, kifordultával a szobából, a szűgyen keserti könnyeit facsarta ki.

XI. FEJEZET.

Véletlen látogatás.

Egy nyári estakonyat felé, a nők a téglával kirakott hús előpitvarban ülének varrás mellett. A két gyermek, leterített szőnyegen, játékszerektől környezetten causzkált. Rekkendő volt a hőség s a nők sűrűen használták legyezőiket. Lucza asszony Kártigám-regénynek, némelly töredékeit beszélte el Katinkának, terjedelmesen ugyan, de annál zavarosabban; Katinka pedig eleresztgetve fülei mellett a szavakat, varrási szünetek, s olykor feltolakodott sohajok közt, merengett gondolataiban. Jávor Bakatorral nem vala honn.

Gyöngye kétes kopogás után, egy női alak lépett be a pitvar nyílt ajtaján, fekete köny-

nyü fátyollal arczán. Öltözete darabjait, ugy látszék, inkább a szükség, mint izlés vagy kény illesztette össze, halvány arczái, vagy kiállott betegségnek, vagy bánatnak nyomait viselék, de fekete nagy szemeből élénk érdekes tűz lobogott ki. Kölcsönös idvezlés után, orvos úrról tudakozódék, kitől, mint mondá, mellbajában, tanácsot kérni jöve Gyuláról, s Adut Jakab fogadójában szálla meg. A házi nők előtt feltünő vala az idegennek látszatos elfogultsága, reszkető hangja s ógyelgő szemei, mik azonban leültetés után, a csuszkáló gyermekekre, még a beszélgetés közt is, mintegy szegezve maradának. Rövid értesítés után az orvos honn nem létéről, az idegen Katinkához fordulva: kétségen kívül tens' asszonyom gyermeke a két kis angyal? kérdé fojtott hangon.

Csak a nagyobbik, felele gyöngé pirulattal Katinka.

És a kisebbik?

Könyörületünk tárgya! szóla közbe Lucza.
A nő röleke ültéből, megcsókolá a kis

Juliskát, Tivadarkát pedig felragadva karjára, mintegy eszméletlenül szorítá szívéhez: szegény árva! sohajtá, s csókjával árasztá el a kisdedet. Majd összeszedve lázadt érzelmeit, letevé a gyermeket, helyére üle, s lassu monoton hanggal mondá a nőknek: bocsássanak meg önök, felzajdult érzelmeimnek, nekem is volt egy gyermekem, s illy korban — megfosztattam tőle! Az utóbbi szavakat csaknem végkép elfojtá ajakin a bánat.

Katinka sejtván az idegen nő fölhevülését, ki mellkendőjét leölté nyakáról, illetődve kezdé legyezni őt.

E legyező! kiálta hevenyen a nő, a mint a legyezőre esének szemei; de visszaeszmélve magára, elharapá szavát.

Tán ismeri a legyezőt, asszonyom? kérdé Lucza; cselédünk találta.

Igen is; a legyező sajátom, felele az idegen nő, elvesztettem.

Asszonyom! szóla Lucza asszony élesebb hangon s felszökve ültéből, ön nem az, a kinek kiadja magát! Jól vagyunk értesülve!

Ön vőmmel, az orvossal utazott e vidékre, feldúlni egy becsületes család csendes nyugalmát.

Azt nem tevém! felele rángásos ajkakkal a nő.

De tevé asszonyom, és mai illedelmetlen tolakodásával még tetézé bűnét.

Ön hevülve van tens asszonyom! mond a nő komoly hidegséggel; a azelid Katinka, ki itt tulajdonképen érdekelve van, reménylem, megtudand bocsátni a szerencsétlennék.

Ezen szavak után, egy pillanat alatt nyakába veté mellkendőjét és sebtén kiindúla.

Fogja tulajdonát! kiálta utána Lucza; nem tartjuk el más gyanús vagyonát! s Katinka utána vivé az idegen nőnek a legyezőt.

Katinka! szóla átnyujtáskor a nő, szívéhez szoritva az átnyujtó kezét; legyen meggyőződve, hogy vétkes nem vagyok, csak szerencsétlen!

Oh én is szenvedek! sohajtá Katinka.

Nincs rá oka; higgyen nekem jó lélek, nincs rá oka. Ki olly nemes keblű férjet bir-

hat, mint Jávor ur, szép viszonyát gyalázza meg, ha benne bizalmatlankodni tud. Bocsásson meg, kedves; e családi kis borulatról még csak sejtelmem sem volt!

Az idegen nő távozta után, kitörőbben zajlottak nőinkben a felviharzott érzelmek. Lúcza asszony forró lágát hányó Vezuv vala, nem igen válogatós a czimzetekben, Jávor kárhoytatásában, és Katinka érzelmeinek felkorbácalásában.

Nyilvános s nem is tagadható, ugymond, a jóféle, hogy ő drágalátos férjednek a titkos kedveltje, s csak a vak nem láthatá, zajgó érzelmeinél a kis Tivadar körül, hogy az édes anya szive mélyéből fakadtak fel azok, csak édes anya szerithatja olly forró szivvel magzatát szivéhez. És e fajult nő merhete szemtelenül s tán gúnynyal is betolakodni hozzánk?

Isten tudja, anyám, nekem ezen nő épen nem látszik olly arczátlanak; azok a nemes vonások arczában, szende tűz szemciben, szivélyes szavak —

Igen alkalmasok lépezésre! közbe vágott

szavával Lucza; férjed is hihető azokon került lépre. De illy férj, leányom, kimélést nem érdemel.

Katinka érzelmek tömkelegében bolyongott. Eszéhez czáfolhatlanul szóltak azon kedvetlen jelenségek, mik az idegen nőnek zavarából, rejtélyességéből, érzelemzajlásiból és önmagávali ellenkezéseiből előtte fölmerültek; ellenben szívére mélyen hatottak, a nőnek a folyosón hozzája ejtett szavai, és férjének ismert őszinte jelleme. Ez érzelmehabzásban, végre is férje javára fogta volna kivívni kegyeletes kedélye a diadalt, ha Lucza asszony folytatott ingerültségeivel, némileg nem ellensúlyozza azt.

Ha drága férjed, mond Lucza, kinél a *drága* és *drágalátos* epitheton, mindenkor fulánkös mézfalat vala, végre is ártatlan, — mi szükség titokba burkolni előttünk magát? nem egy-e a szoba a kemenczével? Nős életben a titoktartás, leányom; sátáni horog!

XII. FEJEZET.

A lovárda.

Lucza boszúvágyának és rendreigazításának ürügye, alkalma, csakhamar előadta magát. Jávor mintegy egy hétre az idegen nő látogatása után, — minthogy Ambrust, ki egy tetemes sámsoni görög dinnyét ejtvén lábára, honn kelle hagynia — egy megyei hajdu kíséretében, körutat tőn a megyében. Martial tudva a fészek himje kirepültét, mint szokott, egy délután, jókorabb megjelent ujonnan rendezett csinos fogatával s egy pár cserép ritka rózsával, az orvos udvarában; s idvezlés után nagy tüzzel értesíté a nőt, egy a székvárosban megjelent hires lovárda felől, melly általa is meglátogatott két előadásában,

csodákat tön s önmagát haladá felül; bűnnek festé mutatóványai elmulasztását és mellőzését a még soha nem látott csodálatosnak. Ő, ugymond szerencsésnek tartandja magát új kocsiján, lován berepíthetni a dámákat a városba és vissza, s részesíthetni őket a ritka élvezetben. Katinka, jobb eszméletében az illedelemnek, s női tartózkodásnak, ellenvetéseket tön s férje honn nem létével is mentőzött; de Lucza és Martial elég ügyesek valának, a legártatlanabb színben tüntetni elő a kirándulást, sőt némileg a bon ton szükségleteül állítani fel egy olly ritka műtünemény élvezését, úgy hogy Katinka végre megszűnt ellenkezni. Tán leheté elhallgatására némi befolyással egy kis könnyelműségi adag is, melly új élvezettel kecsegtete; s öntudata tiszta őszinteségének, melly magában kárhozatost nem érez. A kirándulás el vala határozva.

Az alatt künn az udvaron, egy kis epizódczka adta elő magát. A befogva állott lovak, grófi oselédvöltára némileg büszke kocsiának, Ambrus, rendelet szerint, egy palaczk

bort vitt vala ki. A bor a kocsisi sziv Gibraltarjának rendesen azon kulcsa, mellyel az bevehető. Ambrus bora is, nem áztatá ugyan el a szomjas lókormányost; de szokottnál discursibbá tette még is.

Ugyan szép kocsijok van kendteknek, bátya! szóla hozzája Bakator Ambrus; és szokott ujságvágyával nézeglé és tapintgatá meg minden részleteit a hintónak.

Az ám, szép öcsém! felele hegyesen bajusz alól a kocsis; még ezen a vidéken nem is igen láttak öt kerekü kocsit; ez az első.

Öt kereküt? kiálta Ambrus, s nyitva feledé csodáltában száját. Én csak négyet látok.

Itt az ötödik elül. Ezen az ötödik kerekben, öcsém, álltó helyében, vagy sebes mentében ugy megfordul a hintó, mint jó tánczos leány a fris magyarban.

Meg-e? azt nem hiszem, bátya, mond hiedelmetlenül csóválva fejét Ambrus.

Kőhordtát! mindgyárt meglátod öcsém! Hí te! kiálta megragadva a gyepelót s közikbe suhintva a lovaknak, Miska, egyet kanyarúla

a nem igen tág udvaron; de a sebes fordulatonál, az új szerzeményü s még összetanulatlan fogatu ostorhegyes, hirtelen kanyarodott hátra, magával rántá a gyepelöst, s a hintórúdja kétfelé pattant, miként száraz macarónidarab. A grófi inas, ki a kocsis melletti ülésben, kényelmesen pöfékelt, az egész hintót feldőlési veszélytől féltve, nyakra före törte le magát üléséből, még jókor fogni fel a lovakat; de a hirtelenkedésben súlyt veszte, s födre zuhanva lábat ficzamáta. Szerencse, hogy további baj nem történt.

Furcsa portéka az az ötödik kerék! mond Ambrus kétes arczczal, nem tudva: röhögjön-e, vagy kárt bánjon? bolonddá teszi még a régi négyet is!

A kocsis a szitkok minden nemein átrobogva — mikből Ambrus kíváncsisága, méretlen adagban kapta ki a maga illetőségét — vakarta fejét; Martial is értesülve eredményben, noha elferdített praemissákkal a baleseményről, fölgerjedve Lucza asszony sápitásai által is — ki az ohajtott kirándulást

már-már meghiusultnak látá — szép czimzetes kurholásokkal illette Miskát; de mindezzel a bajon segítve nem volt. Azonban, miként tapasztalt emberismerőink állitják, a nő, ha egyszer elősejtelmet kapott valamelly kéjes óra élvezéséről, nem könnyen szokta azt kisiklani hagyni kezei közül. Lucza asszony elfuttatta, vagy inkább döcögötte Ambrust az ezermesterért; és Pintes zsibárosi székrényéből, vaskarikát, kötéldarabokat, s más efféléket szemelgetvén ki, megeszkábálta olly erélyesen a tört rudat, hogy képes lehessen hatszor olly hosszú utat is kitartani, mint vala Kakasdtól Bekevárig.

A grófi inas ezuttal nem vala használható. Őt le kelle fektetni, ideiglenesen Pintes gondja alá helyezni; Ambrusnak pedig parancs adaték a nőktől, hogy garderobeja s tetszősége erejéig, tegye urias valet de chambre-alakuvá magát. Mennyire teljesítheté Ambrus e parancsot, azok ítéljék meg, kik őt már becserélt megyszin haczukájában, lepentyüs lengyel sipkájában, s mákszürke lo-

vagló nadrágában látni valának szerencsések; itt csak azt jegyezzük meg, hogy adjustíroztatásának nem utolsó darabját tevő, azon zsebkendő, melylyel őt egykor Martial megajándékozta, de a melly egy szerencsétlen órában, Ambrus pipájának kipattant egyik irigy szikrájától körül-belül olly foltot kapott, mint a millyet Ázsia mappáján, a chinai császárság teszen. De okos embernek mester a neve. Ambrus olly ügyesen hajtogatá be a foltot, hogy a kifityegtetett ép végek, nem is gyanittaták a falcidiát.

A társaság behajtatott a lovárda idejére. Ambrus is Martial kegyéből belépti-jegyet nyert; és alkalma adatott, meresztett szemmel és nyitott szájjal csodálhatni a lovasok tánczait a lóháton, miket ő a szilárd földön sem birt volna eljárni különben; a betanított lovak tudosságát, mellyek több oskolát látszottak végezni, mint ő maga, vagy Pintes ő kigyelme is. De különösebben egy kis deres vette igénybe figyelmét és csodálatát, melly zsebkendőt apportírozott, az órát kidobban-

totta, ülő nélkül tánczolt, szökött; egy szóval kegyencz tátosa volt az egész közönségnek. Lehetlen volt Ambrusnak megtagadnia kíváncsiságától azt, hogy az első mutatványi szünet után ki ne forduljon a szinkörből, s otthoni házi körülményei között ne láthassa a kis derest, reményelve, hogy érdekes biographiájából is megtudand annyit, hogy hová való? hány éves? mit eszik, iszik? mi árú lehet tudományostul? s hol járta dicséretesen végzett oskoláit? A lovak, nem lévén más hely, csak a szinkör előtti utczán állottak, s a szemfűl vizsga Bakator Ambrus csakhamar föllelte a kis derest.

Jó uram! kérdé sipkáját szellőztetve, teljes udvariassággal a kötőféken tartó szolgát; ha merném tudakozni; hanyad fűvét eszi már a kis deres a legelőnek?

Az idegen nemzetü szolgának, caviár volt Ambrus kérdése s nem felelt.

Nem eszik az fűvet atyafi, szóla helyette egyik a körülálló pórság közől.

Hát? kérdé Ambrus.

Szent János-kenyeret!

Ki nem röhögött, kaczagott a favágói ötletre? Ez azonban Ambrust épen nem aggasztotta, ki folyvást lókupeczi figyelemmel keringve körül a lovat, folytató tagról tagra, megkezdett szemlélését. Minek következtében történt, hogy a gyanakodó dereske, hegyzett füllel és félszemmel, evidentiában tartván Ambrus mozdulatait, alkalmas perczben olly hatalmas fricskát applicált annak orra tájékára, hogy arcját egyszerre vérbíbor borította el. Ki nem röhögött, ismét kaczagott a körülállók közl; pattogtak a vaskos, vaskosabb és legvaskosabb elménczkedések Ambrus rovására; csupán az arra menő exrector vigasztalá őt e szavakkal: Dáriust, jámbor barátom, lónyerítés tette királylyá, ki tudja: nem hoz-e kendnek is idővel, ezen lófricska valami szerencsét?

Ambrus savanyodott arczczal itatgatta drága vérével a parádés zsebkendőt, mellynek pipamájás foltja, kezének is juttatott vérfestéket. Az esemény zsibaja, még több

ácsorgót csalt Ambrus körébe, s ezek közt az épen arra menő Avar Bálintot is, a megye aljegyzőjét, figyelmessé tévé a csoportozás.

Hát itt vagytok, Ambrus? kérdé ez a vért nyomkodó szolgát.

Uhu! volt a felelet; bent a comédiában.

Bálint nem vélve egyebet, mint hogy Jávor orvos bátyja, családotul jött be a látványra, karon fogá a csoport szélénél hagyott dámáját, s besiete vele a szinkörbe. Csakhamar fölismeré a Jávor-családot, és ülésére vezetvén dámáját, hozzája siete. Lucza és Katinka, mindgyárt belépéskor a szinkörbe, ráismerének Bálint vezetett dámájában, részint fekete, noha leeresztett fátyláról, részint az ismeretes legyezőről, mellyet kezében vive, a gyanus idegen nőre; noha meg nem foghatak, miként kerülhetett ez Bálint társaságába? kit a Jávorház nem csak különösen becsült, de ki Jávornak, nemes tulajdoniért, szinte kegyencze vala. Ezen, mint vélék, méltatlan ismeretség, némi részt levont Bálint szives fogadtatásából, mit tán némileg elősegített

a nők részéről, annak átállása is, hogy ezen félincognito kirándulásuk kevésbé maradhat titok. Bálint a maga részéről, szintén nem kevéssé ütközött meg azon, hogy mint érté a férj távollétében, a nők olly ismeretes Don Juan társaságában hagyhaták el házaikat, mint Martial vala. A két ifju, mint kölcsönösen tudott vetélytárs, különben is igen foghegyen állott egymással szónak.

Szabad-e tudnunk: mi dámát vezetett be uram öcsém? kérdé Bálinttól Lucza.

Egy barátom neje, felele ez röviden, s másra sietett terelni a beszédet.

Ugy látszik, igen akarja tartani incognitoját, megjegyzé Lucza, hogy fátyolát a hőség daczára sem hajtja fel.

Oka lehet rá! kaczaga közbe Martial; ha tán férje előtt is ohajtna incognito maradni.

Hogyan érti azt a gróf? szól tüzesedve Bálint.

No a barátságnak is határai vannak.

Miket, gróf ur, legkülönösebben a férj háztóli távollétében nem volna szabad áthágni.

Most én kérdelem öntől, szóla lángolva s olly nyomott hangon Martial, hogy a szomszédság figyelni kezdte; hogy érti ezt?

Egyszerűen, felele szilárd hidegséggel Bálint; Jávor tisztelt bátyám nincs hona.

E szavakra Katinka rémhálványan szökött fel ültéből, utána lángoló arczezal Lucza, s elhagyják a szinkört.

Uram! sugá Bálintnak, összecsikorgatott fogai között Martial; holnap tiz órára, elvárom önt a város füzesébe; legyen szives egy segédet hozni magával, és hősiessége czimereül egy fringiát!

Ott leszek!

Martial kirobogott a nők után.

Leirhatlanok valának a visszautban, Katinka érzelmei. Büntudat, szégyen, nőisége sérelmének fájdalma, jó hire sülyedtének remegése, férje bántódása, felváltva dúltak kebelében, miket Martial üres biztatásai és mentései, távolról sem bírának megengesztelni. A tiszta kegyeletes női kebel önvádolósa, kívülről nem czáfolható meg! Lucza asszony

az egész útban paprika volt és pöfögő kása. Kezére járt Martiálnak Bálint kárhoztatásában, kinek neve mellé sűrűen pattogtatá a *pimass*-epithetont. Ambrus a kocsis mellett gubbasztott, kendőjét nyomva a dereske által tetovirozott arczára, s bennülő urasága lát-szató bánatjában — noha honnan eredtét meg nem foghatá — a hű szolga szinte feledé saját nyomatékos fricskáját.

XIII. FEJEZET.

A párbaj hatásai.

A nők akként jártak lovárdai élvezetökkel, miként az, ki izes falatot eszik, s egyszerre csontban robban meg a foga! Haza érve, Katinka szobájába zárkozott, s asztalkájára borulva, könnyáporral áztatta kendőjét. Martial, ki búcsut venni kéredzik hozzá, visszautasították, s az búcsuvétlen távozék a háztól.

Leányom! szóla később Lucza asszony Katinkához; ne csinálj szúnyogból elefántot! te ártatlan vagy tettebben és érzelmedben; és merhet-e valaki vádolni, hogy megsértéd férjed iránti hűségedet?

Katinka csüggedt szívvél rázott főt. A vi-

lág is vádoland édes anyám; de magam legjobban! Sokat engedünk magunknak, elbiztuk önerőnk érzetében magunkat; s most megvagyok alázva, hogy bár föld nyelne el szégyenletemben! Egy féreg dúl keblemben, anyám, az — s itt újra megeredének csuklásos könnyei, s többi szavait majdnem egészen azokba fulasztva ejté — az, hogy jó férjem szerelmére, becsülésére méltatlannak érzem magamat, s alig reménylhetőnek bocsánatát!

Lucza minden oldalról megforgatá a maga vigaszait és okoskodásait, hogy Ambrus sem gondosabban lyukas parádés kendőjét; de valamint ez, úgy Lucza vigaszai is, csak esonkán tüntek fel Katinka sebhedt szive előtt. Nappalai búsak, éjjelei álmatlanok voltak!

A párbaj jelentéktelenül ütött ki. Egy könnyü karczolás Martial keze fején, s egy szintén hamar behegedt könnyü vágás Bálint bal karján, volt az egész eredmény; de füstje nagy volt a kis pecsenyének. Minél monotonabb valamelly vidék napi rende, annál zajosabb intermezzót képez abban minden uj hi-

recske és eseményke, melly ezen monotoniába véletlenül beszökken. A falusi ember, hosszasán élődve, lehetőségig kizsákmányol, minden vidékében történt nősülési, vagy halálozási eseményt, jó vagy balesetecskét; míg a városi elsiet rajtok, mert újabb meg újabb események várják őt s igénylik figyelmét. Ezért ifjonta kedvesebb a falusi lakás, hol az élet tartóbb nyomokkal járda!l érzelmeink felett, s enged időt édesen fájó ábrándokra, mikben a sors nagy részben szolgáltatja ki örömbeli osztályrészünket; de öregségünkre, melly miként hajó, midőn közel kikötőbe bevezni készül, bevonja vitorláit, városban laknánk szivesebben, hol a sziv időkövezetes érzelmei fölött, bár recsegve, robogva, de majdnem egészen nyomtalanul forog az egymást válto-gató események kereke!

A szinköri jelenet s rákövetkezett párbaj is, futó tűz gyanánt szökte meg a vidéket, és szükségeltett fűszere lőn az a lakomáknak a sónál, és kávéasztalkáknak a czukornál. A nők bekocsizását már Pintes a rudmester tu-

datta Kakasddal; a városban pedig Ambrus lovárda-mája, a szinköri párbeszéd s majd párbaj, telegraphi gyorsasággal mentek mondába által, természetesen miként lenni szokott, több variációkkal, mint szinpadainkon a házasítások. Annyi azonban bizonyos, hogy Lucza asszonyt, kinek a világ szája nem egy megszólással hitte adósának magát, s most elérkezettnek ítélte a visszafizetés ohajtott határnapját, épen nem hagyta ki a monda hősei közül, sőt barátságért, valódi és szinlett szánakodások mellett, némi complicitásba fogta az általánosan becsült Katinkát is.

Szetényi Marika volt az első, kihez Erzsi szobaleánya által, a városba egyért-másért járatos Pintes utján, az esemény egyik variációja eljutott. Bánatos sőt szivrázó volt az, a szerelmében epedező lyánkára nézve. Avar Bálint, ugymond a hir, Martiállal egy nő miatt vívott párbajt, kit Bálint vezete be a szinkörbe, s ki Martiáltól Bálinthoz pártolt szerelmével, megtudva Martial udvarlásait Katinka körül. — Bálint hitszegő? kiálta a

zúzott szivü leányka ; hitszegő akkor, mikor az elválasztó ponton állott, együtt nőtt forró szerelmünk? Lehetlen! — Forrón szerető szive, kész vala mentegezni szeretett ifját. Az a legtisztább sziv, melly másról sem képes egyebet fölteni mint tisztát. Azonban csakhamar kényszerüle, több mint gyanúnak venni a kósza hirt. Pintes, ki egy idő óta szívesen keresett foglalkozást a Szetényi udvarban, minek okát csak az ármányos Erzsi sejté, ismét talált egy felpattogzott lapozatu asztalkában kiigazitni-valót. Épen érdekes szivdolgokról társalgának ő és Erzsi, ennek szobájában, a mint Mari a munka megtekintése végett, hozzájuk belépett. — Miről foly a beszéd Balázs? kérdé.

A Bálint ur dámájáról, ki miatt a riburió történt, felelt a furfangos ezermester.

Ej, haszontalan pletyka! mond Mari, mélyebben hajolva a kiigazitandó asztalkára, hogy zavarát ne láttassa.

De nagysás kisasszony, nem zörög a haraszt, ha nem fú a szél! Azt a fekete fátylas

csinos asszonykát hetek óta ismerem már én! itt lappang az a faluban, a fölvégen a molnárházban, merre Bálint urral, ha künn van, nem egyszer találkoztam már! Erzsi szintén vélte már látni a faluban ezen asszonyságot.

Mari nem sürgette tovább Balázs referációját; besompolygott szobájába, hol a keserű fájdalom, féltés és csalatkozott hit, remény, és szerelem, majd szétrepesztették szívét. Noha teljesen nem bira még hitelt adni Pintes szavainak, kit Martial lekenyerezettjének tudott, valamint azt is sejté, hogy a szilárd és őszinte jellemű Bálint nem volt Balázsnak embere soha, minthogy ez őt büszkébbnek tapasztalta, mintsem beszinlelésével nála boldogulhatott volna; de a körülmények összetalálkozása, még is nyomasztólag feküdt, mint malomkő, szivén; bús merengésben ápolta bánatát, mi miatt feledé ápolni kedveltjeit, illatos virágait is, s hervadoztak azok, miként hervadozott maga!

Avar Máté, a biztos volt a második, kihez a hir azon ijesztő változattal jutott el, hogy

Bálint a párbajban veszélyes sebet kapott. Máté, lelke egész erejéből szerette fiát, noha irányában mindenkor mint legszigorubb atya mutatkozott, ki nem egykönnyen vala annak legszebb tulajdoni, legfeddhetlenebb viselete által is kielégíthető. A legbecsesebb prémet, nyestet is ki kell porozni olykor, ugymond, hogy belé ne essék a moly. Titkon azonban s jó baráti előtt, büszke volt jeles fiára, neve örökösére, családjá fentartójára, a szép pályát ígérő és közkedvességü ifjura. A hír tehát megrázta őt, s már épen fogatni akart a szék-város felé, a mint Bálint abból kikerkezők, s az első kósza hirt atyja előtt, személyes jelenlétével rectificálta.

S miféle személy vala az, kit a szinkörbe vezettél? kérdé vont szemölddel Máté.

Egy barátom neje, felelt Bálint.

Rcménylem, tisztességes?

A szó teljes értelmében, atyám!

Ugy is legyen, fiu, azt megmondom! holmi utcán szedett sohonnai ismeretségekkel meg ne gyalázd nevedet!

Bálintnak elő kelle az egész eseményt beszélnie.

Mit beszélsz fiu? szörnyedék a biztos; Jávor barátom női, a férj otthon nem létében Martiállal? Szép gazdálkodás! ilyen a nőcseléd! és Jávor — de hiszen a házasságban jobb egészen vaknak lenni, mint kancsalitni! Ez minden bizonynyal Lucza asszony remeklése! Egy pár nyomos szitokkal fejezé be Avar a maga philippicáit. De most emeltebb fővel, annál büszkébb volt hősies fiára. Avar Máté ifjonta katonás egy ficzkó volt, bátor, gyakran szinte a vakmerőségig, jó lovas, ügyes kard- és fokosforgató, jó puskás, és biztoskodása elsőbb éveiben személyesen vezérelvén pandúrait, remegett Atillája volt a megye rablóinak, vagyis ugynevezett szegény legényeinek és orgazdáinak, kiknek idioticonjaikban felette jártas volt. Hanyatlottabb napjaira lenehezedett ugyan a lórul, s könnyű szekéren is csak ritkán követheté hadnagyai czirkálásait; de a megszokás s némi viszketege a hiúságnak, fentarták egész testvisele-

tében, modorában és szokásában a katonai tempót, szintén a keresettségig; katonai commandóra szoktatta cselédjét, hadnagyait, tábori egyszerű cynismussal étkezett, kukoriczahéjjal tömött derekaljon aludt, et nequid pompae desit, verbunkos szítkokkal, miket hivatalos haragja léleklyukáinak nevezett, adta meg szavainak a kellő energiát. Mindezek s effélék, bizonyos darabossággal, olykor csaknem durvasággal vonák be Avar Máté külsejét és társalgását, melly az ismeretlenre nézve, előbb találkozásokban, ha nem visszataszítónak, bizonyosan éldelhetlennek tetszék. De kinek alkalma leheté őt közelebről kiismernie, meggyőződék később, hogy Avar csak kérges, de nem férges; hogy a külkéreg alatt nemes szív dobog a kebelben, melly szigoru ugyan a görbeösvényüek iránt, de minden helyesnek és jónak irányában méltányos, emberiség szent ügyeit tiszteletben tartó. Jávor, ki őt becsülte, szerette, diónak nevezte őt, mellynek egy keserü héját kell lehántanunk és

keményet áttörnünk, hogy izes bélihez juthassunk.

Avart kedvesen lepte meg fiának bátor lovagiassága, melylyel a női becsület mellett fegyverre kelt, még pedig olly ismeretes vívó ellenében, millyen Martial volt, s igen meg volt elégedve Bálint nem sokat jelentő sebével, miután megérté, hogy Martial sem maradt szárazon. — Be kár! felsohajta Bálint kifordulta után, hogy a fiúnak különb anyja nem volt! Hogy annak apjával kétszeresen vala megelegetve, természetes.

XIV. FEJEZET.

Jávor megérkezik.

Egyedül tiszta ártatlan lelkeknek tulajdona az, hogy kérlelhetlen birái önmagoknak, s csak magára színére is a félrebeczenésnek, kész kedélyük, szigorú s gyötrelmes önvádolásra. Tiszta forrás az ő keblök, mellynek kristály vizét, egy a fenék homokjában futó bogárka is felzavarhatja!

Katinka összereszt, a mint körutjából megtérő férjének kocsija az udvarba berobogott, s halvány lőn mint liliumlevél. Fojtott kebellet és lesütött szemmel fogadta a belépőt és kerülte szembe akadni szemével. Lucza asszony is halkabb és elfogultabb vala az üdvözletnél, mint egyébkor. Gyanúsabb kedély

mint Jávoré, könnyen sejtheté vala a kellemetlen jóslatu symptomákat; de Jávor, noha nem kerülheték is ki figyelmét teljesen, hajlott azokat, valami házi vagy gazdasszony-sági közbejött kedvetlenség rovására róni fel. Átszolgáltató a két gyermek számára hozott játékszereket, és szobájába ment átnézni a távolléte alatt érkezett leveleket.

Hát téged mi lelt szolgál? kérde Ambrust; tán ismét a diós homlokú bizlalta ugy meg orrodát?

Nem, tens uram! az utcán egy fuvaros csikaja érintkezett velem! felele Ambrus.

Átkozott egy ismerkedés, szolgál! mondá nevetve Jávor, s házi borogatást rendele a sebre.

Semmi baj a háznál, Ambrus?

Semmi tens uram! kivéve, hogy jámbor leveli békánk szomorodott szivvel kimult e világból.

Mást szerzünk helyébe, szolgál! Ezt a legyezőt, melyet a városból hoztam, átviased Honka tens asszonynak, érted-e? az elveszett-

nek helyébe; mondjad, hogy későn tudtam meg kárát, és ezért késtem el az ujjal.

Hiszen megkerült a régi, tens uram! mond örvendő hevenynyel Ambrus; láttam, hogy a régi legyezőjét vitte kezében, a mint a komédiás házba be méltóztatott sétálni.

Micsoda? mit beszélsz? kérde szem-meresztve az orvos.

Ambrus, eszmélve, hogy megugratta magát, megszeppent, hol fülíg pirált el, hol halvány lett mint a fal, s nem felelt.

Micsoda komédiaházat emlegetsz Ambrus? mit kerestél te ott? faggatódzék Jávor, sejtnei kezdvén a szolga zavarát.

Ambrus lesüté szemét, s egyhelybeni ti-porkálása után, könny szökött szemébe.

Szolga! mond Jávor szelidebb hangon, s Ambrus vállára tevén kezét; te hű szolgám voltál mindig! azt akarod-e, hogy ezentul kételkedni kezdjek benned? neked valami fekszik a sziveden, mi nem bír nyelvedre jőni. Ki vele szolga!

Ambrus sebtén ragadá meg urának ke-

zét, hévvel csókolá azt meg, s így szóla csak-nem csuklások között: a tens asszonyok titkot ragasztottak a számra; nem tudok én az illyesmivel okumlálni; én tens jó kegyes uramnak, bérrel esküdött hű szolgája vagyok; — isten akárhová tegyen! — én a titkot ki-böföntem, úgy a mint van! — Ezzel előadá Ambrus, az egész lovárdai expeditiót, az ötödik keréktől kezdve, le egészen a deres fricskájáig, és ezentul a Bálint és Martial közti párbajig, melly utóbbinak azonban ő csak halló tanúja, és a nők bánattal teljes visszautjáig, mellynek már részvevő szemtanúja vala.

Jávor, Ambrus szavaiból eleget tudott arra, hogy kedélyében elkomolyodjék. Már elutazása előtt, esetlegesen értesült a prezentes zseberszényke felől. Tudniillik Bakator Ambrus volt az, ki hozzája a himzési mustrát Szetényi Maritól elhozá, szinte ő vala, ki később, a nők kertbeni mulatásuk alatt — mert honn létükben nem igen volt keresnivalója a szobában — vizitet adván a kis Tivadar-

kának, szerencsés vala csodálhatni az erszénykére találva hímezett papagályt; s nem vélhete mást, mint hogy a vő és férj tiszteltetik meg India madarával, előre besugá Jávornek, az in petto álló örömet. Jávor várás is nyájas érzeménnyel, főkép születése napján, ebbeli meglepetését, mi azonban elmaradt, s helyébe szinte Ambrus ártatlan referációjából értesült, hogy Martial, ki őt alkalmkor a papagályból, egy peták borraavalóval tisztelé meg, lőn a szerencsés donatarius. Jávor, ki nevének kristály-tisztaságu jellemét ismeré, távol volt kedélyében, mind az erszényke, mind a lovárda eseményei után is, a féltéstől; s alkalmasint sejté ezekben a napakártyakeveréseit; de háza, háznépe, s különösen szeretett neje jó nevére, valamint büszke volt, ugy valóban féltékeny is kezdett lenni. — A meggondolatlanok! töprönkedék Ambrus távozta után magában, nagy léptekkel járva fel s alá szobájában; cseléddel szövetkezni titoktartásra, szövetkezni vő és férj ellenében, s olly titokkal, melly ugy

lehet, már a vidék pletykája! — De kárhóztathatom-e őket? szóla később, megállapodva a szoba közepén; különben cselekszem-e én magam is? nem szövetkezem-e én is titoktartásra Bakatorral, Ilonkára és Tivadarkára nézve ellenök? pedig istenemre! titkom nem könnyebb terhelésü az övékénel! Higgadtan Elek, higgadtan! nem te valál-e az, ki gyakran panaszlád, miként mi férjek, az által szoktuk fitogatni világoralmunkat és teremtetési előnyünket, hogy magunknak megengedünk sokat, mit nejeinkben kárhóztatunk, tiltunk? Ember, ember! mikor szünsz meg csak követelni, és nem követni a kölcsönös türelmet?!

Jávor most már megtudta fogni a nők zavarát fogadtatásakor, s lelkében örvendett azon. Nemes önvádolási jelenségül vette azt, mi rendesen biztos kezese a megbánásnak és jobbulásnak. Tudta, hogy nemes lelkeknél, egy botláska bicczenése, gyakran még szilárdítja az erényt, nem különben hatván az rá, mint útunkban ha hátra botlunk, egyszerre

egyensúlyba rántjuk vissza testünket, s szilárdabb tartással és léptekkel ügyelünk azontul járásunkra jobban, hogy valamikép el ne essünk. Jávor elhatározása magában, hogy a dologról a nők előtt hallgatandó, mindaddig, míg nem voltaképen értesül az imputatio fokáról, melly őket terheli; mert még a párbaj valódi okát sem tudá, sem azt: milly terjedelemben veszélyeztetett jó neve háznépének?

XV. FEJEZET.

Nyilvánulások.

Azonban korábban nyitattak fel ezek iránt Jávor szemei, mint vélte volna. Másnap délután, kikocsizott Kakasdra a székvárosból Gépán asszonyság, Luczának leánykori barátnéja, leányával, Holtay postamesterével, s kocsijokkal megállának a kapu előtt. Jávor az ablakon át megpillantván őket: meglep a kedvetlen látogatás, dörmögé magában, mint a nátha! mindazáltal elejökbe sietett, s azt tartván a példaszó; „tömjént gyújts a sátánnak, hogy ne ártson!“ udvariassággal vezeté be őket a nőkhöz, kiket a tüzes vas és forró víz borzasztó birósága sem rémitett volna el annyira, mint épen azon vendégek érkezése.

Gépán asszonyság és leánya, ifjabb de hű alakban vett mása anyjának, azon nők közül valók, kik igen is éreztetik a világgal, hogy léteznek; tollatlan két lábú perpetuum mobiléi a szószátyárságnak, mozgó bitófái a jó névnek, valódi vészmadarak, kik ritkán hiányzanak megkeresni olly házakat, mikben valami balesemény házi csendet zavart, vagy családnak jó neve tiszta tükrét párával futotta el. Azonban kik ezen asszonyságokat közelebbről ismerék, s pszichológiai tapintattal bírának, óvakodának a locs-fecs ezen tulajdonát, gonosz szívök rovasára róni fel bennök. Azok, a munkátlan henyeség forrásából ki buzgónak állíták azt, miszerint meg nem oldható sem czáfolható kérdésül tűzték ki azt, hogy a henye nők, kik nem kártyáznak — kivéve a vhistet, mellyben szólni tilos — egész napok-hosszatt mit tegyenek unalom-ölőül, ha nem pletykáznak? De Gépán asszonyságnak és hű sarjadékának, más számvetése is volt amaz unalom-űző szenvedélyére nézve. Egyike oda célzott, hogy

condolentiaival — szivből vagy színből jövőkkel, mindegy! — mentegetéseivel — mik rendszeren csak megforgatott végü bevádlások valának — részvevő felebaráti szivét kitárogatni lehessen alkalma. Másika oda volt számítva, hogy minden eventualításra, sisakos paizsos mentségekkel övedze magát körül, s pharizeusi mellveréssel ezt kiálthassa a világnak: nézd, mások még gonoszabbul sáfárkodnak mint én! tehát fogd be a szádat. — Mindenkinék meg van a maga életbölcse-sége; főző konyhájához szabott éléskamrácskája!

A vendégek markotányosnői robajjal csörtettek be a szobába.

Jó napot Luczám! jó napot Katinkám! rikóltotak, s czupogtak az üdvözlési csókok!

Tán beteg vagy kedves? kérdé a szána-kozás megvont hangjával Katinkát Holtayné; kissé mégsáppadtál.

Oh lelkeim! ugy sajnáltuk, hogy a lovárdai szinkörben nem szólhattunk veletek! hátatok mögött ültünk ugyan a harmadik sor-

ban, de a hordószerű szappanosnétól nem férhettünk hozzájuk. S' aztán, veté csalfa mosolylyal utána Holtayné, a grófi csinos gavallértól nem is igen meréaztunk volna —

Miért ne? szóla közbe közönyösen Jávor.

Lucza és Katinka lesüték szemeiket, s az utóbbi föld alá kívánt volna rejtőzni.

De miféle pimasz az a ti Avar Bálintotok, kedvesim? olly sottisokat, mondhatnám impertinentiákat szórogatni szemetekbe! mintha a jó Jávor bátyánk otthon nem létében is, neheztelni tudná a tisztességes mulatozást! Mi majd megpukkantunk mérgünkben, és assecurálhatlak édesim, hogy a fél lovárdai közönség neheztelte az affaire-t.

Hát olly nyilvánossággal folyt le az esemény? kérdé Jávor.

Publique! kedves bátyám uram! hiszen olly lángolással conversáltak a jó ifju urak, hogy a közönség siketei is meghallhaták!

Katinka majdnem összerogyott kánpados szégyenében; Lucza asszony pedig ollyformán érezé magát, mint egyik primadonnája

a szinpadnak akkor, mikor másik vetélytársának tapsolnak, ő pedig nyugalmas kezeknek debutiroz.

Sok zaj semmiért! mond közönyösnek látszó mosolylyal Jávör, kit nejnënek kínos szorongása száanalomra, a vendégnők nem titkolható káröröme pedig boszankodásra indított; valóban sok zaj semmiért! Az egész dolog onnan ered, hogy én elutazásommal megkértem volt Martial grófot, ki mint egykori növendékem, már ennél, s annál fogva sem idegen házamhoz, hogy nóm is atyjánál növekedett, lenne szives, nőimet, ha ideje engedné, a mindennapi egyformaság unalmának enyhítése végett megkocsiztatni; s ezt ő meg is tevé, miért köszönetemet érdemli. Elvitte nőmet, az az alatt városunkba érkezett lovárdába, jól jegyezve, anyja társaságában, kinek garde de dame-sága mellett különben is elmehet vala. Mi van ebben pletykára való? Az ifjak öszvezajdulásának alapja, asszonyaim, másutt fekszik. Ők, tán tetszik tudni, vetélytársak Szetényi Marinál.

Oh tudjuk! hogy ne tudnók? rikácsolá Gépánné; azt is tudjuk, hogy Bálintnak már fonva a kosár. Hogy is juthat eszébe, egy csinos gróffal állni sarampóba?

A vendég nők láthatólag valának meglepetve Jávor nyilatkozata által, melly vizzel eresztette föl minden kárörömüket. A csalatkozott számvetés zavara szembe ötlő volt rajtok.

Tehát csakugyan egyezésével történt uram öcsémnek a lovárdai séta? Nem mondtam-e meg lyányom, mindgyárt, hogy Katin-ka nem az a nő, ki illyesmit férje háta mögött tegyen? nem vitattam-e ezt már több társaságokban; de a rossz világ —

Gonosz nyelvü, közbe ugrata Jávor, mellyet miként vadhust, pokolkővel kellene kiégetni! Nem ártana átalánossá tenni azon chinai törvényt, melly szerint a pletyka nőtül elválni szabad!

A vendég nők jónak látták elfordítani a beszélgetés rúdját, s Bálintot és Marit kezdék páczba venni. Jávor megmentendő kedvenczeit, távolabb kerese villámhárítót.

Hát Miska öcsém mit mível?

A testvérem? kérde a postamesterné; jön ő is; új lovát jártatja; már régen készült tenni tiszteletét; oh ő literátor nagyban! Egyre írja a verseket, hogy szinte pattognak, és a románokat. Ugy belé jött már, hogy sokszor mikor tentába mártja tollát, sem tudja még: mit fog írni? még is foly neki mint a víz!

Uh, hm! hm! mint a víz! csodálkozék Jávor.

Való, uram bátyám! már Molnár Borbálával is levelez versekben.

Kétségen kívül kiadandja műveit?

Szándékozik. Most arczképén dolgozik a metsző.

Okosan! az arczkép jó memento leend az utókor számára, melly könnyen megfeledezhetnék a szerző volt létezéséről; pedig a halhatatlanságot nem a jelen kor adja. Szép Miska öcsémtől, hogy elősegéli a hazai szorgalmat, s munkát ad a papirgyáraknak, nyomdáknak és könyvkötőknek!

Gépán Miska is megérkezett. Egy pár nem épen finomra esztergályozott hizelgés után, melly Jávor tudományát, izlését tângálta, az oldalszobába kéré ezt, s előadván tervben álló szépirodalmi utóbbi nagyszerü művének némi vázlatát, nyájasan és kötelezőleg kéré Jávortól, irányt, tanácsot és ha úgy tetszik, részletes utasításokat is. Hasonra nem nézek munkámmal uram bátyám, mond Miska; adott az isten nekem eleget; egyedül a hirnév rám nézve, az irói pálya magas czélja!

Jávor türelemmel hallgatta végig Miska literatori kitérőit.

Édes öcsém; így szóla azok bevégeztével hozzája; aligha jó helyen kereskedel nálam. Orvos és szép literatúra, igen ollyforma rokonságban állnak egymással, mint vászonvagy gyapotfestés, a festész művészi ecsetével. Azonban ha kívánod, laicusi véleményemet megmondhatom. Hogyha megtöltötted éléskamrádat öcsém, jól teszed, ha valami izesebbet tálalsz a magyar közönség elébe;

mert ha jól sejtem, literaturánk kissé éhes kezd lenni — már írók és közönség részéről értem öcsém! — holmi fagyalstkát, crémecskét kóstolunk ugyan; de jó gyomortápláló házi kosztot gyéren. — Verset, ohajtnám, ne irnál; mert a mostani időjárásban, a vers, kevés kivétellel, igen vizenyösen terem, és az versvíz olly ártékony, mint az, mellytől gúgát kap az ember. Regényt irhatsz bármi tárgyról; mert a „miképen“ határoz, s mindennek van poézise, a kolbásztöltést kivéve; csak arra ügyelj, hogy a papír, mellyre regényedet írod, rongykorában ne ért legyen többet, mint miután regényedet hordozza. — Az eredetiségen ne aggódjál; megszokták iróink régi lisztből sütni új kalácsaikat. — Azt jól tesszed, ha a szokástól el nem térve, már pelyhes állal literátorkodol, tanulás után rögtön tanítván a világot, nehogy el találjon hűlni kemenzéből kiszedett tudományod, s vagy evaporáljon mint a kámfor, vagy lelohadjon mint az állott meridon. De ha korod negyedik X-je előtt keveset nyomtattatsz, igen bölcsen tesszed;

annál kevesebb anyagod lesz vénségedre bűnbánatra! Különbén is tartok attól, hogy ha így megyen, végre is megkeresnek bennünket orvosokat, tanácsért a szépliteratúrai dissenteria ellen!

Ezzel az orvos megveregeté Miska vállait, ki meresztett szemekkel álmétkodott el az adott utasításokra. — Igazán laicus, mint mondá is, orvos bátya! gondolá magában, s hajló lett volna, ha merné a tisztelettől, azt mondani Jávornak, mit egykor tanítója mondogatott neki, ha nem a kérdésre felelt, mi nem ritkán történt: *de lana caprina* beszélsz fiam!

Azonban ügyérte nemes hevültében — lehet tán a literátorokban némi bógácsyszerűség — nem tágíta a szabadúlni kívánó orvoson, kiránta zsebéből egy papirnyalábot, s meghallgatásért esedezvén, olvasni kezdte egy fejezetet legujabb regényéből.

Mit tart a felolvasottról uram bátyám? ha merem kérdeni.

Vannak biz abban, édes öcsém, felelt a kimerült orvos, itt-ott jó eszmék, különösen

azok, mellyek régi ismerősim; a többieket, ha nem csalatkozom, külföldi eszméknek gondolom, miknek regényedben akarod, úgy látszik, megadni a magyar indigenátust. A szándék nem rossz; mert hiszen a jó gondolatok, cosmopoliták!

Miska meghajtá magát.

Jávor és Miska visszatérének a társasághoz. Gépánné nyájas mosolylyal simult az orvoshoz: hogy találta Miska fiamat, kedves uram öcsém? Ugy-e lakik benne valami?

Oh igen! felele ez; ő ragoutban bírja a tudományokat, quantum satis, ut fiat indigestio!

Gépánné nem érté ugyan a diák szavakat, de nem kétkedék azoknak hizelgő értelmük felől. — Pedig csak most múlt husz éves! mondá; mi nem válhatik még belőle?

Igaz, felelt Jávor; az illy szakáltalan íróknak az az előnyük van, hogy a világ és élet tapasztalásai, nem avasitják el tudományaikat; ennélfogva olly fris ángolos sülésű rostélyossal regalirozhatják a közönséget, hogy még a nyers vért is láthatni rajta!

A boldog anya, igen elégtelen magával, hogy illy fiat szüle, fordúla a társasághoz.

A vendég nők, záradékul még egy pár koholt híreस्कével kedveskedtek — akkoron még gyérek lévén az ujdondászok, e fortélyt még nem leheték el tőlök; azt tehát saját eredeti találmányuknak kell vallanunk — azonban miután Jávoreknál nem igen kaptak fel azokkal, szedközni kezdének. — Eljár az idő, mond Gépánné; pedig még Szetényi Marihoz is be akarunk szólani. Isten veletek Luczám, kedves Katinkám! csakhogy tudjuk voltaképen a dolgot! ne busúljatok; majd helyre igazítjuk mi a világ nyelvét!

Ezzel bekövetkezett a bucsúcsók-czupogás, mint mikor a halastó halacskái az előjökbe szórt kenyérmorzsákat kapkodják, s végre a búcsu maga. Jávor előbbi udvariassággal vezeté ki a vendégeket s emelé kocsiba.

A mint visszatért s belépett az ajtón, Katinka, fejére kulcsolt kézzel, keserves zokogás

közt borúlt férjének keblére. — Elek! kedves férjem! nemes szívű férfiu! megbírsz-e bocsátani nekem? zokogá..

Legyen feledve minden! szóla szánalommal Jávor; láttam kedves nőm marczongó kínodat, láttam sülyesztő szégyenedet és bűnbánói töredelmességedet; ennyi elég arra, hogy jövendőre ferde lépéstől megóvjon tégedet; s ez viszont rám nézve is elég.

Pedig higgye meg, vőm uram, közbeszóla szokottnál hunyászabban Lucza; mi ártatlanok vagyunk!

Kétkedtem-e én abban valaha? mond Jávor; lehetnék-e olly nyugodt, mint vagyok, ha ez különben volna? De édes napácskám, a nőszemélynek szerencséje és tekintélye, nagyobbára a közvéleménytől függ; a nőnek, még erénye felett is, egyedül jó híre neve azon nyomat, melly őt az emberi nemesebb társaságok köreiből kelendő pénzzé teszi; ezen nyomat lekopásával, az illy hamis pénzverők segélye által, mint Gépánék, könnyen a hamis veretű pénzek közé fog vegyíttethet-

ni. Ezért a nőnek nem elég csak *lennie* ére-
nyesnek, *látszatnia* is kell annak!

Igazad van, kedves Elekem! s jó istenem
feledjen engem, ha ezt feledem valaha! szóla
szíve teljes mélyéből Katinka! De még van,
kedvesem, egy kő szivemen; ennek, hogy
nyugodt lehessen, le kell gördülni róla. Én!
édes férjem, oly botor, meggondolatlan vol-
tam, hogy egy zseberszénykét —

Hímzett papagálylál, Martial grófnak
ajándékozá! nemde? Régen tudom, veté-
csalfás mosolylál utána Jávor; valamint
tudtam lovárdai kalandotokat is. Felejtsük,
kedves Katinkám, a történeteket! irántami
tisztá szerelmedben nem tudtam kétkedni
soha, s csak arra kérlek: viszonzd irántam e
szilárd hitet te is!

Lucza asszonyt elfogta a csodálkozás, meg
nem birván fogni: miként juthattak oly ag-
godalmasan őrzött titkaik, oly gyorsan tu-
domására Jávornak? De az egészen meg-
könnyebbült szívü Katinka, csupa tiszteletté,
szerelemmé olvadt nemes keblü férje iránt, s

ingatlanul szilárd lőn azontul mind hitében iránta, mind jó híre neve megőrzésében; daczára az elsőre nézve, Lucza asszony olykori feszengetésének. Jávor ismerte szende kedélyét jó nevének; tudta, hogy nőink jobbjai gyémántok, miket csak saját poraikkal köszörülhetni!

Lucza asszony, mint világ piaczat, közmondás szerint egy garassal megjárt személy, ki már férje életében birta a *decisivum* votumot, s férje szükkeveset a *deliberativum* ből is, nem kevésé vala büszke életbölcességére; s tapasztalás-edzettségére; minélfogva némi tekintélyt követelt magának veje házánál, gyakran még Jávor fölött is. Ezen *ancien-té*-tekintélyt, most kissé megingatták, különösen Katinka előtt, a Martiállal történt események, miknek *initiativáit* Lucza adá és *fonalait* ő fonogató. Hiában! a gyarló embernek önzés a lovagló-paripája, és hiuság ehhez a nyolczágú sarkantyú! A sikervesztés Katinka szivére nehezédék, mit Lucza fájlalt, Jávornál pedig sülyeszté a napa *garde de dámi* tekintélyét, mi Luczát némi szégyenke-

déssel epesztette. Illy lelki hangulatában természetes vala, hogy magát előbbi helyzetébe visszarugonyozni kívánván, ne szünjön meg Katinka előtt Jávort okozni mindenben, ki titok fátyla mögé bújtatja az idegen gyermeket, az idegen nőt, minap tett nagy útját, s innettova csupa rejtélylyé, idegenné válik saját családjá előtt. — Hát ha, ugymond, irántadi engedékenysége, nem egyéb mint öntudat, hogy maga sem jobb a diákné vásznánál? — Katinka mindezekre megrázta fejcskójét: a bün-tudatos, édes anyám, mondá, nem ugy néz ki mint férjem. Neki igaza van, midőn a minap azt mondá, hogy a ki ürügyet keres a félrebiczenésre, már megtalálta amazt és megtette ezt! Katinka szilárdságát semmi sem törheté meg többé!

Bakator Ambrusnak is, meggyüle Lucza asszonynyal baja. Őt ez valódi spionmagnak tekinté, ki minden házi eseménykénél sugdosó spiritus familiarisa vejének. Alkalmasint sejté, miként mind az erszényke, mind a székvárosi esemény titkait ő pat-

tantotta ki; egyedül abban csalatkozott, hogy a kipattantást árulásnak s Ambrus alattomos ármánykodásának rovására róttta fel; melly megtiszteltetés őt valóban nem illette. Ezen gyanúnál fogva, hogyha Jávor pártolására nem kél, s Luczának irántai szigorát nem paralyzálgatja, s sűrűen bekövetkeznek vala Ambrusnál a pipabőjtök s egyéb poenitentiák!

Épen most jelent meg :

TOLDI ESTEJE

Költői beszély hat énekben.

Diszkindós, 16-rét füzve 1 forint pengő.

Éi ne ismerne Arany „Toldi”-ját ?

A ki nem ismeri, ismerje meg, mert az a magyar nyelv dalain kincsér közé tartozik. — Egy drága kőből kovácsolt remekmű az. Egy hősköltésény, melynek a költő talán a legnagyobb hőse.

Ha saját nemzeti érzetünk nem volna elég arra, hogy a művet meg tudjuk becsülni, a külföld elismerése tudatára kellünk, minő iródtól kincset bírnak abban.

A mit a költészet szépségeiben adhat, — a mit a költőrelet fényeset elő tud állítani, — a minek minden része a min vérünkben csöppentett vér; ez mind felszámolható Arany Toldijában. — A mióta a már kézkezen forgó első kiadás megjelent, közömbös volt minden magasabb éreztetett után sovány olvasónak, vajha e remekmű írja kultuszunk második részét is elkészítendő. Ez olvastás hirtelen. A költő befűjerte „Toldi estejét” a közönség elé becsülni.

Mind az, a mi szép volt az első részben, újra elő a másodikban is, s a költői nagyságot őt még egy új fejezetben is körülvilágítja; a múlt nemzeti nagyság ragyogó díszfőye! Mintha a költő nem tartotta volna eleget aranyból és drágakövekből díszíteni, hanem még a nap sugarát is felhozta volna hozzájuk, hogy szökőnk égből csöngösen. — Az olvasó közönségnek nem kell több tudatnia, mint annak tudatán, hogy „Toldi esteje” elkészült és az ki is van nyomtatva. Illy mű, melynek létrejövésére az a dalom minden barátai szívvel vártak, csak olvastak volna az lehet eleje megjelenésüket.

Ugyan ezen iródtól jelent meg azelőtt :

TOLDI.

Költői beszély tizenkét énekben.

Diszkindós, 16-rét füzve 1 ft. pengő.

JÁVOR ORVOS

ÉS

SZOLGÁJA BAKATOR AMBRUS.

SZESZÉLYES REGÉNY

FÁY ANDRÁSTÓL.

MÁSODIK KÖTET.

PEST, 1855.

KIADJA HECKENAST GUSZTÁV.

411

JÁVOR ORVOS ÉS SZOLGÁJA.

MÁSODIK KÖTET.

JÁVOR ORVOS

ÉS SZOLGÁJA,

BAKATOR AMBRUS.

SZESZÉLYES REGÉNY

FÁY ANDRÁSTÓL.

MÁSODIK KÖTET.

PESTEN.

—
KIADJA HECKENAST GUSZTÁV.

1855.

XVI FEJEZET.

Ambrus örökséget kap.

Ambrus azonban éppen ez időben üle fel, egyet fordult szerencse-kerekének azon legtetősebb búbjára, mellyről sorsa apróbb ingerkedéseit, csak szűnyogcsipéseknek tekintheté. Nagybátyja, egy városkának takarékos szatócsa, ki fonáknul gyógyított májbajban halt el, száz forintot hagyományozott neki, olly kincset, mellyről a pénznemekkel gyér ériatkezési Ambrus, czáfolhatlanul hitte, hogy kanállal éve sem birná elfogyasztani.

Tapasztaljuk, hogy minden államban a néposztályok, állásaiknál egy pár fokkal fölebb meredeznek; a polgár a nemest, ez a mágást utánozza; sőt még a szakácsné is, ha

nem utolsó divatát is urnéjának, de bizonyosan az utolsó-előttit, nem hagyja messze.

Igy történt, hogy Ambrus is, ellesve az uri bon toni szokást, hogy egyszersmind égő hálájának is rést nyisson, vévén nagybátyja halálának és végrendeletének tudósítását, fátyolt kötött kalapjára, sipkájára, hosszan lelóggót szinte az ináig, megirta a maga jelentő gyászlevelét, és miután Kakasdon nyomida nem létezett, több párban másolta le azt, a falu irástudó házai számára. Ezek valának a gyászlevél szavai :

„Méltóztatott az isteni megfoghatatlan kegyelem, az én szeretett nagybátyámat, Bakator Gergely, becsületes szatócsbóltos nagykereskedő uramat, ki veszélyes májnyavalyába keveredvén, leesett lábairól, orvosok nemtudása miatt, ez árnyékos világból más örvendetesebbe áthelyeztetni; mi által engemet szomorú árvaságra juttatott. Én ő kigyelmének az ő jóságát el nem felejttem soha míg élek. Adjon az isten ő kigyelmének, a más világon sokkal hosszabb

életet, mint e sajnálatos mulandóságban dukált neki!

Signatum Kakasd, anno 1801 esztendőben.

Árva Bakator Ambrus,

becsületes inaskodó legény, tek.

Jávor Elek ur udvarában.

Ambrus jó széles tentaszegélylyel látta el gyászlevelét, s maga vala kihordója annak. Jávor és Avar épen együtt valának, a mint ebből példányaikat megkapák. Ej ej, kaczaga az olvasásnál Jávor; Ambrus szolgám igen megtisztelt bennünket orvosokat, a maga „orvosok nemtudása miatti“ kifejezésével. De nincs különben! bizony tapogatózunk mi eleget! Szívesen megbocsátom ezt neki azon szép hálás kegyeletért, melylyel a jó fiu gyászlevelét megírta.

Méltán is Elek barátom! mond Avar; kivált ha eszünkbe jutnak azon számos gyászlevelek, miknek elején „a szomorodott szívvvel. jelenti“ szavak úgy állanak, miként csillogó aranyos szegek a gyászos koporsón; vagy

mintha istenfélő zarándok vezetne egy garázda zsebtolvaj-bandát.

Szeretném javaslatba hozni, szóla Jávor, hogy némelly illy gazdagon öröklő pharizeusi szomoredott szívűek, rózsaszín papirra nyomatnák gyászleveleiket, hogy ekként helyetők legalább a papir piruljon!

A mint Ambrus az örökséget kezéhez vette, annak egy részét Jávornál depositálta, más részét pedig mellényébe beyarrva hordozta. Azontúl, mintául véve egy pár előtte ismeretes gazdagot, Ambrus kissé hosszabb nyakat s egyenesebb derekat meresztett, és Avar csatlósa, különösebben pedig Pintes Balázs irányában, tekintély-tartóbb kezdenni, s türelmetlenebb hajdani vaskos tréfáik iránt. Ugy látszik, a gazdagság, ha nem épen tulajdonképeni önbecsüléssel is, de legalább annak surrogátumos mázával, csakugyan be szokta vonni az embereket; legalább hinni merészlik, hogy most már személyük, gazdagságaikkal összevéve, megér hátmögött is annyit, mennyit kincsök tesz. Hiszen szokott

szavak : „X urat ötven, Y-ont mintegy száz-ezerre becsülöm,“ s tudjuk, hogy ezen becsüknél, a személy csak zérus, szám eleibe, nem pedig utána téve!

Pintes, az ármányos, jókorán megsza-golá az illatot s alkalmazkodék hozzája, re-ménylve, hogy Ambrus jóakaratos bizalma még vizet hajtand malma zsilipjére; mert csak e tulajdonságban vala barátja a viznek. Ő ki Ambrus s más magaszörüek irányában fenn hordogató orrát, s legnyájasabb szavait is azon hangon szokta kezdeni, mellyen más a czivakodást, most főlebb rukkolva titula-turájával „Kigyelmeddel“ váltá fel a despec-tivus „te“ czimet, midőn a gazdag Bakator Ambrushoz intézé illedelmesebb szavait, s ügyét ennek szinte magáévá tevén, jó akara-tos simulással főzögete vele terveket, jö-vendő életpályájának mikénti rendezése iránt.

Alig hihetni, hogy a jóságos ég, a maga anyagi tárházának kiöntött bőségét szánta volna az emberek boldogítására! Ugy lát-szik, többen vannak a szegényebbek közt,

kik megnyugottak, sőt elégteltek sorsaikban, mint a gazdagok közt olyanok, kik elégtel-séggel ülnek gazdagságaikban! Mintha tantalu-si szomj volna az a kincsbírás! Mindenesetre igen szurkos anyag a gazdagság; szerfelett ovatos legyen, kit fekete aggodalmaival a föld rögeihez le ne tapasztson, s inpenetrábilissá ne tegyen a szellemiek irányában, mi-ként szintén szurkos anyag tilt el minden küllégi behatást a champagnei pezsgőtől! Nekünk ne adj sokat jóságos ég, csak eleget! — persze ez ismét relativ fogalom, mellyet bölcseséged intézhet el legjobban! Mit vesződjünk mi kincseink remegő megőrzésével, gondterhes hová fordításával és aggodalmas felhalmozásával? melly utóbbi gond és szenvedély rendes uszályhordója a gazdagságnak! A komor gond szintugy-fölébe ül az aranyhalmaznak, mint Horátnál felkapaszkodik a lovas nyeregkápájába! Most beburkoljuk magunkat, hű barátunknak, a szegénységnek köpenyébe, s gondtalanul alszunk egyik oldalunkon ki világos virradtig!

Nem illy gondtalanul alutt most éjjel Ambrus, s nem is egy oldalon, hanem nyugtalanul forogva jobbról balra és balról jobbra, szinte a főfájásig zaklatva meg agyvelejének idegeit, annak megállapítása végett : mit kezdjen gazdagságával? Végre megállapodának hánykodó tengere hullámai, s az lőn a kivajudott határozat, hogy miután nagybátyja szatócosságból jutott zöld ágra, s tekintetes Szetényi Ignác urat is ezen kereset tette emberré, ő is szatócsi boltot nyitand. Milly befolyása lehet Ambrus ezen határozatára, az ő kényelem felé gravitáló kedélyének? nehéz elhatározni; annyi bizonyos, hogy Ambrus már e régóta, az irigység némi fészkelődésével, sanditgata azon szolgára, kit Szetényi Ignác ur, boltosává nyoma, csaknem óraszámra látván őt boltja ajtajában kényelmesen üldögélni, testi és lelki nyugalommal potyogtatni pipáját, vagy az elmenőkkel beszélgetni; mert a bemenők épen nem koptatták el a bolt küszöbét. Ambrus tehát, szíve vágya után, képzetének mosolygó

kifestései és Pintes nyájas prognosticonjai között, a szatócosság dicső pályáját tűzé ki élte feladatául; Pintes azt vetvén még csalfa kacsintással függelékül a tervezet mellé, hogy egy jó és minden kelléssel ellátott szatócsonak, szüksége van egy takaros — szatócsonéra is.

Nem esett Ambrusnál szikla közé, Balázsnak elejtett magszeme; miről azonban a jövő fejezetben.

XVII. FEJEZET.

Ambrus megszerelmesedik.

A testiesebb psychologusok, szeretik hidegleléssel hasonlítani össze a szerelmet. Mindkettő, ugymond, legáltalánosabb betegsége az emberiségnek; és rajtok minden embernek keresztül kell esni, legalább egyszer életében! De alig létezhetik sántikálőbb összehasonlítás, mint épen ez, melly valódi profanatio! A tiszta szerelmet, ezt a szellemi vis attractivának quintessentiáját, a túlvilági boldogok kéjének elősejtelmét, a halandó per angyalodásának rózsaszín jegyét és pecsétjét, az emberiség általános rokonságának concentrált varázs individualizatióját — betegséggel tenni párvonalba, melly a szív kéjes

melegét hideg borzogatással váltja fel, s patogzást ver ki azon csiga-szácskára, melly a boldog választottnak ezt súgja : szeretlek! annyi, mint a mindent éltető napot, a borbély kiakasztott réztányérával hasonlítani össze! Azonban annyi igaz lehet a dologban, hogy mindkettőn át kell esnie az embernek, ha csak egyszer is életében; legalább Bakator Ambrus nem tartozik a czáfoló kivételek közé. Ő szerelmes fültől sarkig, léptől májig, és így hosszában és szélességében, és szerelmébe vőn fel valamit a hideglelésből is; mert paroxisusaiban hideg borzogatás és forróság váltogaták rajta egymást, s általában Erzsi alakjában lidérczek nyomogták.

Szerelme azon percz óta datálja magát, mellyben még szegény legény korában, Szentényi Mari kisasszonyhoz küldeték a papagály-mustra végett. Akkoron találkozik a folyosón, az ujonnan szegődtetett szobaleánnyal, a nyájas Erzsivel. Minthogy szokásba jött a csinos lyánkákat per diminutiva nevezgetni — hihető, hogy alakjaik megkicsinyíté-

seivel, egyszersmind hiánykáikat is megkicsinyítsük — Erzsikének ohajtnók öt nevezni mi is; de bizony jó lélekkel nem tehetjük; mert Erzsi szobaleány, termete magasságában, 3—4 éves jegenyecsemetével versenyezhetett! antichinai lábai, biztosabb testfundamentomok valának, mint millyenekkel némelly, árvizkor romba dőlt pesti ház dicsekedheték, tenyeres kézszerítésára pedig, nem egy írósvajkezű urficska — mert mondják, hogy ezeknek is van ollykor közlendőjük a szobaleánykákkal — jajdult volna fel, s általában egész alakja, egy complét század tartamára látszék számitottnak. Szája, symmetria kedveért szintén nem vala szácska, s az inkább gombócz mint bonbon bejárásaira vala alkotva. De fekete nagy szemei tüzet szikráznak s a nem túlpiros arczáknak nyájas élénkséget kölcsönözének, leeresztett haja — akkoriban még a szobaleány-hajak tűzőfésűt nem ismerének — diszes vérszin szalagba fonva, lábikráit verdeste. Ezen bájai a ficselédségre nézve veszélyhozók lehetének. Am-

brus a mint végig ödöng a folyosón, ennek épen oly pontján találkozik Erzsivel, melyet a tele zsákok a legszorosabb passussá képezének, elannyira, hogy magának a megáldott testű Ambrusnak is, csak telhető magamegvéknyításával lett volna az áthatolás lehetséges. Erzsi mint ohajtott dea ex machina, ott termett, szolgálatos készséggel ragadott meg egy búzas tele zsákot, s helyet csinálva, félredobta azt az útból, mint valami pár fontnyi sárga tobákos zacskót. Ambrus nem minden bámulás nélkül tekintett fel a leányra ollyaténképen, miként törpe pillantna fel a lomniczi csúcsra, találkozik a két fekete szemcsillaggal, a nyájasan mosolygó arczczal, és előző szivességgel, melylyel Ambrus előtt, kisasszonya ajtaját benyitá. Távozáskor Erzsi ismét szives köszöntéssel eresztette el az ifjat.

Mindezek kibicczentették Ambrus szivét rendes kerekvágásából, minélfogva annyi ábrándozásba merült, mennyire csak jó adagu apathiája képes vala. Pipája, legjobb égésében alutt ki, s szórakozásában kanállal

nyult a galuskához, mit különben nem tón vala. Legátumos kincse átvételével még sulyosodott a baj; mert most már ábrándjai némi tárgyat lelének jövő életpályájának kiczirkalmazásában. Beképzelé Erzsit, annak nyomos lépteit és markos motozásait, nyitandó szatócsboltjába, magát a boldogot melléje, s a négy szövetséges marok által beveendő nyereséget, zsebébe.

Most elővette és telhetően potencirozta Ambrus, minden szeretetre méltóságát, gondosabban toilettirozott, megyszin avittas öltönyét, salátaszinzölddel cserélte fel, martiusi hóval mosta arcának és kezeinek kissé hoportos epidermiseit; Pintes tanácslása után risporral kendőzött, szőke bajuszát szagos kenőccsel olly hegyesre pödrötte, hogy a madár sem mert volna, félve a fölspékeltetés-től, szállni rája; bozontos hajának tisztos czopfját pedig egészen uj galandszalaggal kerité körül. Adonissága még Luczának is felötlő vala. — Pénzmagra tett szert a fu! szóla Katinkához! hadd járja a bolondját,

fiu, kinek a nyilatkozat szavai, nyelvére birtak volna felvergődni. Százszor indult ő a pad és szatócsbolt felé, a nyilatkozás erős föltételével, s mindannyiszor nyilatkozatlanul tért vissza. Végre Pintes Balázs vevé által a szerelmi intermediatiót. Vele tudniillik több ízben találkozott Ambrus a leánynál, s most sokkal nyájasabb barátságát tapasztalá, mintsem titkot hirt volna előtte tartani szerelme felől. Pintes kifogyhatlan volt azon symptomák elősorolásaiban, mikből Erzsi viszont szerelmét, több mint gyanitá. — De látja kigyelmed Bakator Ambrus uram, mond Balázs, a leányszivnek is meg van a maga kulcsa, melylyel nyilni szeret.

Kissé érthetetlen világossággal szól kigyelmed! mond Ambrus.

Lássa Ambrus öcsém uram : Erzsi csak mindig sziveskedik kigyelmednek egygyelmással; és kigyelmed még mindeddig zárt marku volt irányában; pedig azóta szépen megáldotta az isten kigyelmedet. A ki szerkerét keni, nem mulaszt.

Igaza van kigyelmednek, Balázs bátya! mond magát homlokba ütve Ambrus; illyes mit föl nem érni, az észnek az ő erejével! — De bátya! más itt a bökkenő! ki nyujtsa aranyos kezébe a leányasszonynak, az adományos ajándékot? Én, higyje meg kigyelmed nem tehetem! miért nem tehetem? magam sem tudom; tán inkább megbírnám járni a kopogós lelkű puszta malmot is!

Pintes, baráti nagy lelkűséggel ajánlkózék, az ajándéknak mind megvásárlására, mind átnyújtására. Legelőbb is tehát, szép őszi baraczkokat hozatott Ambrus a városból; de azokról, mielőtt Erzsínél kedveskednék velök, megfeledkezék zsebeiben, s rájok ülve, czefrévé nyomá azokat. Majd izlést kapva Ambrus az idegen nő legyezőjéről, az utat egy takaros legyező törte meg, melly aranyos pillangókkal ugy meg vala hintve, miként szép nyári estvén, apró csillagokkal a gönczöl szekere. Ezt japáni alakokkal nyomott selyem mellkendő követé, mi után csinos ollócska, ezüst gyüszücske s más effélécskék

következtek, mikkel Ambrust és Pintes vándorló sáfrányosok skatulyái láták el. Pintes, ajánlkozása következtében, szorgalmatosan megtőn mind bevásárlást mind átnyújtást; melly ritka barátság Ambrus részéről, természetesen nem viszonztathaték hálátlan elnézéssel és szűkmarkusággal. A borraválók, Pintesnek már vérébe mentek által!

Egyik ünneppon Erzsi, Pintes, a postillon d'amour által, görhönyre hívta meg Ambrust. Ez, mondanók, a szerelem szárnyain repült a meghívásra, ha szárny, repülés és Bakator Ambrus, kissé vakmerő s némi incompatibilitást magokban foglaló összeállítások nem volnának. Elég hozzá, hogy Ambrus, szárny nélkül is csupán sietséges ödöngéssel ott termett; Erzsi körül, kevés szavakkal ugyan, de annál epedőbb szemekkel sompolygott, kedves kéz-sütötte görhönnyt falatozott, hogy semmi se hiányozzék, Pintes javaslatbáhozására, mint egyik levele a hármás fűherének, labétozott is, olly zsirplattirozott kártyával, melly egy tál metéltre

vetve, minden további vaj- vagy szalonna-
zsirzót fölöslegessé tehet vala. Erzsi nyájas
volt és simulva közeledő, a görhöny izes; de
a labét kissé megfekünni kezdé Ambrus
gyomrát; mert pengő huszasaiból három da-
rab, egymás után sétált Pinteshez által, sze-
rencse, hogy a további sétának, az éjre ha-
nyatlott est véget vetett. Ambrus otthon
fejvakarással sejté ugyan bevarrott mellényé-
nek, prezentek és labét által okozott némi
lohadását; de a szerelmes, mint mondják, ha
nem épen ittas is, legalább mámorködös; és
az az áldott Erzsi, a labét felett, olly nyája-
san tapadó vala! — Ő megfizethetetlen! szóla
magában Ambrus; én boldognak fia vagyok!
és mi egy körmönfont szatócsnénak, a mily-
lyennek kézzel lábbal megtermett Erzsi, né-
hány huszas? egy pár nap alatt behajtja!
maga kifogyhatlan capitálisul maradván! —
Kéjes ábrándok közt, feledve lőn a mellény
minden lohadása.

XVIII. FEJEZET.

Foly a szerelmi kaland.

Ha bár Bakator Ambrusnak, elég olcsónak látszék is az idő, minthogy legkisebb teendőinél is jó darabokat szegdelt belőle; végre még is megsokalta maga is, hogy két hónap múlva sem tudhatá tulajdonképen: miként áll Erzsivel? lesz-e a szatócsnéságból valami? s tevének-e prezentjei és kellőleg adjustirozott személye, Erzsínél hatást? Epedett ezt valahára megtudni, de remegett is. Erre csak kölcsönös nyilatkozás vezethete; Ambrus pedig kétségbe esetten érzé, hogy a szemérem hajadoni félnkségével tartózkodó szive, nem birna szavakat adni még tartózkodóbb nyelvére. Sok tusakodás után, egy

álmatlan éjnek közepe tájában, arra száná el magát Ambrus, hogy levélben nyilatkozzék, s levélben kérje ki a nászgyűrű reményét, vagy a kosarat. Pintes bölcsen javallá a határozatot, s Ambrus iszonyatos vajudással, minden fejjizmainak recsegései között — mert, tudja isten! most szerelmében érde, hogy agya, félre eső putri, mellybe nem igen akarnak betérni a jó gondolatok! — nagyszerű lapidár betűkkel, miknek nyomasztott írásában tolla még inkább recsegett, mint fejjizma is, egy billet doux-t eredményeze ki Erzséhez, mellyet, megtisztítva ugyan hemzsegő orthographiai hibáitól, de különben szavaiban hiven közlünk itten.

Nemzetes és vitézlő leányasszonyka!

Mélyen érzett hajadoni virágszál!

Minekutána kigyelmednek dicső látásával, megvakított két szememet, boldogul szerencsértette, a hajthatlan sorsnak az ő engedelmes keze : annak következésében azóta szívem meg nem szűnő dobogással kopog, valamintségesen egy hámor. Minekokáért, a

midőn kigyelmed liliomszáli természetnek nagy-szerűségéről, bogár szemeiről, mikről taplót lehetne gyujtani, és piros arczairól, mellyekhez képest a bazsarózsa tündöklő pompája csak fusermunka, unalmas magányomban elmélkedvén, nappal a verőfényen, vagy midőn a sötétség homályától nem látok alunni, csak azt veszem észre, hogy kigyelmed miatt elalutt a pipám, és csaholnom kell. De óh, mik ezen szikrái az érzéketlen kovának, a kigyelmed érzékeny két szemének perzselő szikráival összehasonlítva? Meggyujtják ugyanazok a taplót; de kigyelmed szemszikrái, ártatlan hajadoni szivemet borították gyuladós lángokba! Mit tagadjam, mi már körültem a vaknak is szurná szeme világát, hogy én kigyelmedet, nemzetes és vitézlő leányasszonyka, szeretem, ugy annyira, hogy zsinóros dolmányomból, bánatos busulásomban, egészen kisoványkodni törekszem! Ugy van! kigyelmedet, paradicsomi virágszál, szeretem, és ha tetszik, szeretetből hozzám veszem. Szegény vagyok, az való, de gazdag

az isten, és jövedelmes a szatócsság, minek-
 okaért az ész teljességének nálam nem szük-
 ségelt képessége, hiszem, megsegítendi a szor-
 galmatosság egyességének bőséges hozzálá-
 tását. Legyen jó, aranyos leányasszonyka, és
 adja Pintes Balázs uram, hites barátom által
 bölcs tudomásomra: ha-e? ha nem-e? Ne en-
 gedje szerelemmel vérző szívemet megre-
 pedni! és ne felejtkezzék meg rólam, ki va-
 gyok

hűséges szolgálja,

Bakator Ambrus,

még tisztességes nőtlenységben élő ifjú.

Ismét Pintes Balázs vala a szerelmi grand
 ambassadeur, s ugyan ő hozá meg, egy pár
 nap, Ambrusra nézve örök idő mulva, az
 ohajtott választ, melly ekképen hangzék:

Nagy becsülésre és figyelemre méltó ifju!

Mélyen érzett Bakator Ambrus uram!

Kigyelmednek szemem szedett fontos
 szavakkal irt levele, csaknem kiugratá mel-
 lemből repeső szívemet. Igen is, én tisztessé-

séges pártámat, kigyelmednek jobbára akasztóm, és a jövedelmes szatócsnáságot elfogadom, megosztva kigyelmeddel szivet és boltot. A holnapi ünnepnapra, türelmet vesztve várja el kigyelmedet

hű szolgálója,
Zerge Erzsébet,
pártás hajadon.

A kívánt tartalmu levélke, Bakator Ambrust, kéjnek tengerében usztatá; arcza dithyrambi lángban égett, szemei lyrai epedésben merengtek. Kiemelkedve phlegmás indolentiájából, szoritá melléhez annak hozóját, a magát olly barátságos készséggel érdekeltető Balázst. Varázs egy kéje a szívnek, még durvább keblekben is, az a viszonzott szerelem! az ember hajló többre becsülni önszemélyét, annak tudatával, hogy egy kiválasztott egyénnek szintén választott ideálja lön. Ambrus is testében, lelkében villanyozott lett, apró szemei villogtak, hegyszakadékkal versenyezhető szája körül folytonos mosoly lebegett, testének és különösen szép lábainak

— mert hiszen, némelly philosophok szerint, a szépséget görbe vonalok alkotják — izmai több rugonyosságot fejtegettek ki, s általában minden szava, mozdulata, mostani élénkségeikkel némi heterogéneitásban, sőt ellentétben látszottak állani, szokott teknősbékai nehézségével. A szobában, electrumos mozdulataival, minduntalan székbe, asztalba ütdött, a tárgyrok csengtek-bongtak keze alatt, a dajkát egy nyomatékos lábtapodással tisztelte meg, nemkülönben a gyermekek egy párszor eltapostatás veszélyében forogtak miatta. De különösen az üvegneműeket fenyegette nála a veszély; ezeket otthoni dolmánya mogyorónyi aczél gombjaihoz olly szerelmesen szoritgatta nagy szórakozásában, hogy a mellyikéből ezeknek kettőt nem csinált, azt legalább is megroppantotta; úgy hogy Lucza asszony, többtől tartva, kénytelen volt őt még távolabb tartani, szobától és töredékenységektől. A fiut, mond Lucza, szász forintja még végre kiugratja bőréből, vagy szélkelepet csinál belőle!

Pintes Balázs azon emberek közé tartozott, kiknek minden mozdulataiknak rugója és corolláriumá — áldomás szokott lenni; azt mondogatván, hogy a növény is lekonyul, ha szomjazik. Igénybe vette a nagy siker után, Ambrus nagylelkűségét is; s ez kifejtve még mellényéből egy kemény huszast, alkonyat felé megtartá Adut Jakabnál, az áldomásos rendezvoust. Az ivószoba egyik szegletasztalánál iddógált a két barát, két palaczk bor előttök, Ambrus csendes elégedéssel, Balázs zajosabb tempókkal, mik mutatták, hogy ő törzsvendég a fogadóban, kinek több szabad, mint annak novitiusának. Ambrus palaczkja csak halkkal fogyogatott, mert ő novitius vala a borozásban is, de Pintes, tizenhárom próbás torku veterán lévén, csakhamar fenekére tekintett a maga itczéjének, s Ambrus segítségére sieté.

Barátom uram; szóla Balázs, biztosan hajolva barátjához; szénánk eddig jó renden áll; de tudja-e kigyelmed: mi most a teendője?

Hát? kérdé Ambrus, feszült várással me-

redve szájára Pintesnek, s kissé félre rántva a magáéból pipáját.

Jegygyűrűre van szükség, barátom; addig kell vernünk a vasat, míg tüzes. A leány vadra-való, tapodják körülte a földet. —

Bölcsen értem! felel Ambrus, de most nincs a székvárosba, biztossággal megajándékozandó alkalom —

Nincs is rá szükség, szóla egyet kacsintva Ambrus szemébe Pintes; Jakab gazda! rikanta a fogadós felé, miután Ambrus itczéje is kiadá lelkét; Jakab gazda! még egy itczét ide a javából, Varga Mihály uramra!

Nehogy gyanuba hozzuk Balázst, mintha a megrendelt itczét, Varga Mihály uram hitelrovására kivánná fölcsempészni, meg kell itt említünk, Pintes Balázsnak azon dicséretes szokását; mellynélfogva ő készítgetvén az egész falu halottjai számára a koporsókat, Adut Jakabnál lévő s jó hosszura nyúló hitelrovásának consolidációjára, rendszeren a kaskadi öreg embereket és asszonyokat szokta legbiztosabb fonds gyanánt, egymás után

beinni; ugymint a kik rövid időn koporsóba szállandók és így az ő remeklendő kezén átmenendők lesznek. Így történt, hogy már Kakasdon nem igen találkozott hatvan éves életkoron felüli öreg, kit Balázs már a maga hitele fondsjába föl ne vett volna s most épen az utólsóra, a hatvanadik évébe lépett Varga Mihály uramra került a sor. Adut Jakab, ki az ajánlott fondsot, mindenkor solidnak vette, minthogy Pintesre, az ezermesterre nézve, igen hiányzottak nála a rovás lefaragásának alkalmi, föltevé Pintes elébe a megrendelt bort. Ez már valami ürmösféle dessertbor vala, melly édes csipősségével az ujoncz borivó Ambrus tetszését is kivívá.

Tessék Ambrus uram! kínálkozik Pintes a harmadik pohárral.

Nem szomjazom! felele Ambrus.

Ej, borhoz nem szomj kell, csak torok! s Ambrus nem szabadulhata.

Kigyelmed mindenben szerencsefia, szóla Balázs, a harmadik kölcsönös és Erzsé egésségeért kocczantott pohár után; nem szükség

gyűrű után ide-oda járnunk; van nálam megbízásban, egy csinos és becses, Erzsinek is mutattam, majd kilelte érte a hideg; de épen pár nap előtt kölcsönözvén ki pénzét, meg nem vehette. Aztán csekélység is, nyolcz forint az egész drágaság!

Ezzel megmutatta Balázs a gyűrűt, mellynek csekélyebb aranyba foglalt koronáján, egy kis türkisz, apró gyöngyökkel koszoruzva, díszeltgett.

Hogy az árának alsaja? kérdé Ambrus, forgatva a gyűrűt.

Nem alább a nyolcz forintnál, mond Balázs; előmbe szabatott az ára.

Ambrus, már kissé hevülő homlokáról, főlebb taszítá sipkáját. Rezgett keblében annyi pénzre, melly közel félévi bérét vala elnyelendő, a sziv; de Pintes ékes szólására, melly különösen Erzsi kedvtelését emelé ki, a negyedik ürmöspohár kocczantása után, még is megajánlotta a kívánt összeget, s Ambrus átvette a fontos ügy becses symbolumát. A második palaczk ürmös maradékát Pintes

egyedül költé el; mert Ambrus némi földingási symptomákat kezdé immár észrevenni; maga körül; tehát menekülendő, fölkele ültéből, s nem épen legszilárdabb aequilibrium mellett, haza felé intézé lépteit. Utjában kissé hajló vala morogni Kakasd első fundatora ellen, ki olly szűkre szabta a falu utcáját, a mint egyszerre — maga sem tudá miként? a késő est homályában, egy uri férfi, karján egy asszonysággal, állt előtte.

Hé, hó! ki vagy barátom? kérdé a férfi, megragadva haczukáját.

Én, a jámbor Bakator Ambrus, tisztességes nőtlen ifju! gagyogá, csaknem érthetlenségig nehezedett nyelvvel, a szolgál.

Mennykőbe! te vagy Ambrus? Ej ej barátom, még nem vettem eddig észre, hogy bornemisza vagy! Hát hová a gutába tartottál erre? nézd, nem vagy másfél öltre már a tó szélétől; ha itt nem járok, bizonyosan belé kalimpázol; mert a mint látom, kostánczot jár a lábad.

Még nem tánczolok, tens uram! gagyogá

Ambrus, ki most kissé megszeppenve a tói veszélytől, tételhetően összeszedé magát; s föl ismeré Bálint urat, a legyezős idegen nővel; még nem tánczolk; majd csak ha Erzsivel összekötnek a szövetség gyűrűjével. Most csak a nagy tisztességü barátom urammal, Pintes Balázs ő kigyelmével, ittunk egy kis — ártalmatlan áldomást, Erzsire — a szövetséges gyű — gyűrűre — no hiszen tudja már tens ifju ur? he, he, he!

Tudom Ambrus, tudom! mond kaczagva Bálint, s utba vezeté a szövetséges és ártalmatlan áldomásos Ambrust.

Most már az igazi utban vala hazafelé; de egyébkor sem nápolyi azúros égderültségü feje, most épen angol sűrű ködben úszván, csakhamar Bálint távozta után, elveszté minden tájékozását. Egyensúlylyal küzdő lábai félreacsaptak az utból s a helyett, hogy a falu utozája mentében tántorogtak volna, kifelé tartottak a faluból. A mendegélő, vilányos kedvében aggtalanul dúdolgató, és dalának melódiáját gagyogásba fojtogató

Ambrus elébe, egyszerre két uton-álló rohan, a juhász két fogvillogtató, borzadalmasan ugató s minduntalan megrohanásra készülő szálas komondora képében. Ambrusnak, ijedtében torkán akad a dudolt dal. Ki te! ezoki te! kiált rémült hangon, s nem lévén egyéb fegyvere a dühös cerberusok ellen, kalapját kapja le, s azt tartja paizsul maga előtt. A komondorok nem tágitnak, sőt úgy látszik, sejtve ellenfelök fegyvertelen gyámoltalanságát, mindinkább több-több vérszemet kapnak; már az elejökbe tartott kalapot is kezdi fogaikkal Ambrus kezében rázogatni, s nem valószínűtlen, kivált rémült Ambrus előtt, hogy nem sokára Acteon díjára kerül. Illy kínos szorultságában, Ambrus retiráde-t fű és léptenként hátrál oldalvást a garád mellett, valami állvány felé, mit sötétben juhászernek néze, folytonosan hadazván paizsos kalapjával az ostromló szörnyek felé. Hátrálásában Ambrus egyszerre egy mozgó meleg testbe ütközik, s mintegy neki dől. Uj rémülés rá nézve, melly azonban hamar eloszlék,

miután hátrakapásában, a juhász szamarának ismertető füleire tapinta. A jámbor állat, baráti béketüréssel fogadta oldalánál az ügyefogyottat, meg sem mozdult garádlegelgetéséből, s Ambrusnál majdnem azon gondolat villant meg, hogy hátára meneküljön a jerusalemi paripának. De e szándékáról, mindjárt megvillanásánál letett, meggondolván, hogy e könyörületes paripácska, alig valamivel szálasabb a könyörületlen komondoroknál, minélfogva annyi biztosságot sem adhatna ellenök, mint egy síkra épített vár, azonfelül, hogy számaron ülve, meg fogna oszlani védelme a kétfelőli ostrom ellenében.

Az ebek észrevevén Ambrusnak érintkezését a számarral, az ótalmukra bizott juhakol egyik kiegészítő részével, tán féltve is ezen czimborájokat, kettős dühvel láttak az ostromhoz, melly ellen a már itt-ott fogrészeket kapott kalap, nem látszott elegendő torlasznak; miért is Ambrus, iszonyu szorultságában, megválva türelmes barátjától, tovább hátrála a vélt fészker felé; s elérvén azt,

erősen neki tombolá magát, s az ebek felé rohanási demonstrációt tőn hadazó kalapjával; melly nem várt hősi bátorsága Ambrusnak, kiskorrig meghökkentette és hátráltatta az ebe-
ket. Ambrus felhasználva a rövid fegyverszü-
netet, szokottnál gyorsabban kapott fel az állvány egyik keresztfájára, s onnan felebb, hol dobogott szívének nem csekély megnyug-
tatására, magát már az ebostrom terjemén felülemelkedettnek érzé.

Azonban Ambrus lábkopogást hall, s az uton egy elhaladó emberárnyat sejt a sötétben. — Hej, ember uram! kiált rá a szabadság reményteljességével. Az emberárny, Ambrus szerencsétlenségére, faluvégről a kontrás cigány volt, ki sócskáért jára a faluban, s ki a véletlenül jött rémes hangtól megriadván, segélynyújtás helyett fölszedé az irhát, s magát törve rohana putrija felé. Szive nehezére esék Ambrusnak a csalatott remény!

A komondorok most már be nem érték ugatással és acsarkodással Ambrus ellen; a dühösebbik megkisérté ellene még a felszö-

késeket is; miknek következtében Ambrus csizmája sarkát, már ebfogak kezdék korholgatni. Ezen veszélyes jelenségre, miután már fölebb nem hághatott Ambrus, az által kívánt menekülni, hogy az állvány egyik karfájáról a másikára lépdele. Melly kínos commótiója alkalmával történt, hogy egy megkötött kötélre találván hágni, egyszerre réműletes harangszó kondult meg egy párszor fölötte. Ambrus ereiben megfagyott a vér. — Égnek ura! illy sohajtás nyomódott fel összeszorult melléből; a rézkakasos harang-láb alá vetődtem! felriasztom az ármányos kakasrémnek, az ő torkomra forró kukorikolását! Elvesztem!

Ambrust most már kettős félelem kínzá; nem tudta: mellyik veszély semmisítendi őt meg előbb: ebfogak-e? vagy réz kakas sarkantyúi? Hideg veríték ült ki homlokára!

Azonban a harangkondítás kiriasztá a szomszédos juhászt, ki ebeit a harangláb felé dühös ugatásban hallván, egyenesen arra felé tartott. A komondorok, urok érkezétre, meg-

kettőztetik hűségpróbás ugatásaikat, fel-fel-szökdelve a haranglábra. A juhász, a sötétben ki nem vehető az ugatott tárgyat, míg nem Ambrus egy köhentéséből embert gyanít a harangláb alatt lappangni, s legalább is juh-vagy báránytolvajt, miután a múlt héten is megkergetett egyet.

Ki van ott? kérdé dörgő hangon, s nagyot üte izmos juhászbotjával a haranglábban,

Jámbor Bakator Ambrus vagyok! szóla ez hunyászan, nem tudva: barátot adott-e az érkezettben neki az ég? vagy újabb ellenséget?

Te vagy Ambrus öcsém? rikóltá kaczagva a juhász; mi a manót keresesz a harangláb-nál? tán a réz kakas kukorikolását hallgatod? Nincs ma nagypéntek!

Dehogy hallgatom, bátya! mond örvendve Ambrus; parancsolja el csak kigyelmed az ármányos ebeket alólam; majd elbeszélem nyomoruságomnak sajnálatos esetét.

A juhász rendre igazítá ebeit, Ambrus még mindig reszketeg lábbal leszálla a ha-

ranglábról, s már nem épen érthetetlen gagyogással — mert a remegés csaknem egészen kijózanitá — értesité mentőjét a történetkről.

A juhász, Ambrus kérelmére, haza kíséré a kalandjártat, ki az uton is, az utánok kullogó ebekre, tartózkodva tekintgete hátra, nem egészen bizva a megkötött békében.

Ambrus eljuta végre kamrájába és erősen felfogadva, hogy soha sem szövetkezik többé olly itallal, melynek ura lenni nem bir, bedőle ágyába, mellyből epimenidesi álom után' másnap későn, erősen kopogó főfájással kele ki.

XIX. FEJEZET.

A jegyváltás.

Pintes reggel pontosan megjelent, a gyűrűért kialakudott pénz átvételére.

Nem ígértem-e estve kigyelmednek többesért az elégnél? kérde a habozó Ambrus.

Egy fillérrel sem, barátom uram; annyi a rám parancsolt ár; nekem becsületesemre mondom, egy krajczárom sincs mellette! Aztán ne sajnálja kigyelmed; hiszen az egész gyűrűs kéz a kigyelmed sajátja leend, tehát a drága gyűrű is.

No csak azért kérdem, mond Ambrus; mert lássa kigyelmed; tegnap estve, az ármanys ürmös kissé kibiccentette az utból,

értelmességemnek az ő rúdját! Mennyi is hát a gyűrű árának alsaja?

Nyolcz forint.

Ambrus, noha az egész gyűrűs kéz rá nézett s annak jövődő birtoklása némi nyájassággal csiklandá is keblét, igen ollyforma képpel bontogató ki még egyszer kincses mellényét, mint millyennel lelki s testi barátunktóli elválásunkkor búcsuzunk, s asztalra leszámlálni kezdé huszasait.

Vegyen ki kigyelmed egy pár huszast, s ma estveli labétra is! mond Balázs.

Nem, nem, tisztességes barátom uram! labétot nem játszom! azzal antipatikám van! az ember attól a tökfilkótul, makkcsákótul, Erzsivel, értelmiségnek egy bölcsebb szavához sem juthat!

Pintes, a mai estének, s azon bekövetkezendő jegyváltás ünnepélyének, epochaliter fontos, ritka, s ezért szokatlanul fényesen megüendő alkalmát feszegeté, s végre csakugyan rábirá Ambrust, egy pár huszasnak, jegyváltásos labétra szánására.

Estvefelé Ambrus, garderobjának egész erejéig feladonisírozva, kimosva, haját, bajuszát modernizáltan kikenve fenne, szemérmes kézcsókolás mellett, elkéredzkedék urától ez estvére, mellyen, ugymond, életpályája fontos teendőségének nagy határozatu pontjára ereszkedni kíván; s a munkával elfoglalt Jávor, ügyeletlenül a szolga látszatos zavarára, további kérdezés nélkül, adá meg neki az ohajtott engedelmet. A jóslatteljes gyűrűt legkisebb ujjára biggyesztve, dobogó kebelével és hajadoni szeméremmel, nyitá meg Ambrus, Erzsi szobaleányos szobája ajtaját.

Kölcsönös idvezlések után, Pintes emele kérői minőségben szót Erzsi előtt; megemlité Adám és a patriárchák nősüléseiket, s lejöve egész Bakator Ambrus, tisztességes nőtlenségben élő ifjuig, ki meggondolván bölcsességében: miként nem jó embernek egyedül lenni, Zerge Erzsébet, hajadoni pártában lévő személyre veté azemeit, s nála fenn is akada a szerelem horgán; minélfogva őt most általa, szive és élete párjául fölkéri. **sat.**

Ambrus, ki nem tudá, hogy Balázsnak ezen gazdagon megsujtásozott mondókája — melly egykori oskolafalak körüli forgásának olly kiáltó jelét adá — olly járomszege neki, melylyel a faluban körül-belül kilenczvenkilenczet fogott már be hymen gyönyörteljes igájába, nyitva felejtett szájjal csodálta a szónoklat e remekét. Rája Erzsi, a szemlesütött menyasszony felelt, szemérmesen megvallva, hogy a szerelem horgán az ő szivecskéje is rángatódzik; minélfogva megigéztetvén Bakator Ambrus uramnak látható és nem látható szép tulajdoni által, eltökélé magában, vele karöltve lejtni le az élet kajla, s egyes személynek nem kevésbé göröngyös ösvényén, sat.

Uj álmélat, e körmönfont beszédre, Bakator Ambrus részéről, ki most némi hátborzongással eszméle, hogy a kétfél takaros szónoklata után, illenék neki adnia meg az omne trinum perfectumot, s kétkedék, ha sikerülend-e neki felülmulnia, vagy legalább fölérnie remeklő elődjeit. Már akár mit ad isten,

benne volt a jámbor, sajnálva magában, hogy előre nem tudván ezen ünnepélyességet, nem czirkalmazhatott ki ehhez és magához méltó szavakat, miután kissé kiköszörülte torkát, elszántsággal neki hajtott a szónoklásnak, illyeténképen :

Fényesen tündöklő hajadoni carbunculus!

Az, a mit kigyelmed aranyos szájával, és felsrófolt bölcsességének ékesenszolásával, tisztességes barátom uram előtt, két figyelmező füleim hallására, nyilatkozni tetszett, a véghetetlen gyönyörűségnek az ő folyó illatos balzsamával, ugy elöntötte árva szive-met, mint — mint — kiáradó Tisza. Igen is, kigyelmed, miként tulipános szavaiból ped-zem, az enyém, és én is, mióta csak szemem láthatárába ütközött, kigyelmedé vagyok és leszek, még az örökkévalóság határának leg-tulsóbb határkövén túl is! Együtt fogjuk élni a jövő kort, szerelemben és takarékos szatócsi szorgalmatosságban; és ha a fátumnak az ő irigységes keze kiszólit ez árnyékos vi-lágból bennünket — bennünket — világból

bennünket — itt kissé megakadt szónoklatával Ambrus, hihető azért, hogy Erzsi csalfa mosolya, melylyel a szónoklónak szemébe vágott, némi antithézist képezett az árnyékos világbóli kimulással, kiszólit mondom, ez árnyékos világból bennünket — erőködék még egyszer Ambrus. — Én fogom elkészíteni, jámbor pár számodra a kettős koporsót! közbevága Pintes, pótolgatója Ambrus fenakadt nyelvkerékének, miként Áron pótolgatója egykor Mózes nehézkes nyelvét. Közbeugratásával befejezé Balázs, az Ambrus homlokára izzadásnak cseppjeit idézett szónoklatot. Ekkor átvevé Ambrus ujjáról a türkisz gyűrűt, s felváltá azt Erzsi karikagyűrűjével.

A domesticus szertartás végzetével, uzsonnához ülének, mellynél Ambrus eleinte, szónoklatának kudarczvallásában, szégyenes komoly volt. Ő tartott valamit arra, hogy egy pár megyei közgyűlésbe, ura után betolakodván, néhány süheder szónoklónak sujtással jó pazaron ki hányt szónoklatát hallhatá, s Kassándrából és Argerisből Lucza asszony

könyvtára bővölködött, s mikhez ollykor közel-
érhete ő is, lapozott, s mindezekből némelyeket,
alkalmi használásra és ferdítésre elsajátított;
ezért restelte szive fele előtt, történt fenaka-
dását és Pintes kéretlen közbeugratását.
Azonban Erzsi nyájasságára csakhamar felü-
dült Ambrus, miként martiusi fagy a nap
nőtt erejére. Erzsi őt most nem görhönyre,
hanem kínálkozólag kisütött rétesre várta, s
olly mértékben emelt szivességgel és nyájas-
sággal kínálkozott Ambrusnál belőle, milly
mértékkel áll a rétes a sovány görhöny felett.
Az asztalra egy öblös henger bor is volt föl-
téve, s Ambrus nem csekély ütközéssel vevé
észre, hogy menyasszonya férfias erélyesség-
gel üritgete poharat pohár után, a jövő
szatócsnéságnak nem legörvendetesebb pro-
gnosticonjául. Evének és iddogálásnak tréfa és
csevegés közt, mik Ambrust bizalmasabbá
tevék, s végre az áldott labét állt elő. Tüzzel
folyt a játék, s Ambrusnál már a második hu-
szas izéke járta, a mint a kártyájába merül-
tet egyszerre hátulról a vállán egy izmos kéz

tapintá meg. Hátra tekintte Ambrus, s hajszálai ég felé meredeztek! és arcza halványabb lőn a krétaföldnél; mert maga fölött, komor borulatra vont szemölddel látja állani a — dióhomlokút!

Mit keressz te itt, bagolyfiu? asztalhulladékos! dörögé ez feléje, oly iszonyatos hanggal, mint megeresztett lőcsei orgona; hallom, Erzsi lyányom körül taposod a földet; azzal felhagyj páviánmajom! mert kitaposom a párát belőled! Ismersz már az ördög-völgyi fölöstökömről! tudom, hogy feladtál volt a commissáriusnak, adósod vagyok érte. Ennek a háznak köszönd, hogy még egyszer meg nem oldalgatlak; de a mi halad, nem marad el! Most lódulj! marsch! — S a rémületes termet oly öklöket nyujta Ambrus felé, mik mellhez-szegzettebb szivet is megrezgettethének, mint az övé vala. Bús búcsupillantást vetve most már quasi jegyesére és tisztességes barátjára, kisiete Ambrus az ajtón s hátra tekintgetve: nincs-e nyomában a rettenetes? inkább rohant haza, mint futott.

Ambrus nem volt épen olly feje lágyára esett, hogy most már be ne látta volna az egész ármányszövedéket; csakhogy kissé későn. A jó fiu alkalmasint ki vala gyógyitva, s eszére józanulva szerelmi mámorából; de szegény legényre nézve, nem épen csekély tanulópénz kárvallása után. Leginkább retiradája alkalmával vetett bucsupillantása nyitá fel szemét, minthogy azzal mind Erzsinek mind Pintesnek, nyomkodott ugyan, de még is el nem titkolhatott, s kaczajnak készült mosolyaik találkoznak. Megjártatá eszét szerelmi kalandja egész folyamán, s mindinkább valószínű lőn előtte orrlánczoni tánczoltatása. — Tehát diós homloku urának leánya, ő kigyelme? isten neki! süsse, főzze gyönyörűséges magzatát ő zsvivánsága! épen nem kapok a szép rokonságnak az ő beplántázásán! ekként duhoga magában Ambrus; majd sértettnek érzé Erzsi és Pintes által büszkeségét — mert mindenki tart magáról valamit, sőt valamicskével többre is becsüli magát, mint a mennyit ér — majd

lohadt mellényére tapinta, s keserűdéssel kiálta fel: Gazok! miattatok emberséges sem lehet az ember!

Igazad van, emberséges Bakator Ambrus! mondáná urad Jávör orvos ur, ha nem szégyenlenél panaszkodni neki; a gazok, a paradicsom szép kertjének gyomai, mérges növényei, csalánjai, tövises királydinnyéi, mérges pókjai és kigyói! miktől a jóra való, sebés nélkül alig léphet! Nem fognánk-e legalább is félangyalok lenni, ha szintén félangyalok hemzsegnének körülünk? a nyiladozó szív elébe mindenfelől rokonos szivek nyiladoznának, s minden arczról jóakarattal mesolygana ránk? míg most igazolt bizalmatlanság és gyanu, minduntalan arra intenek bennünket, hogy ovatosok legyünk, ne higgyünk a csalékony külszínnek, jókor zárkozzunk keblünkkel, s tegye ember, ember ellenében, védő helyzetbe magát! Igazad van emberséges Bakator Ambrus, a gazok röppenték fel e földről a mennyországot! — De ne gondolj vele szolga! vond be ismét csigahé-

jadba magad, s ha tükörbe pillantasz ezen-
tul, ne hegyesre pödrött bajuszodat és ris-
porod hatását csodáld, hanem örvendezz azon,
hogy belőle emberséges Bakator Ambrus
kandikál ki! Mi ezen önérzethez képest, a ba-
juszok minden bajusza, és risporok összes
fabrikája?

Ambrus, szerelmi catastrophája után,
visszarogygyant kedélyének előbbeni apa-
thiájába. Olyan volt ő, mint a tejes serpenyő,
melly parázs tűzön állva felduzzad és kifutni
készül; de csendre lohad, mihelyt levette a
parázsról. — A fiu, mondogatá fejét csó-
válva Lucza asszony, bizonyosan nyakára
hagott már a száz forintjának!

E részben Lucza asszonynak nem volt
igaza; Ambrus pénzének nagyobb része Já-
vornál álla letéve; mihez nyulni, Ambrus
szentségtörésnek fogta volna tartani.

Pintes Balázs darab ideig került a Jávor-
udvart, mignem munka végett hivatott. Am-
brus azonnal neki hajtott indemnizatiója kö-
vetelésével, miután abban is bizonyossá té-

tetek, hogy drága jeggyűrűje helyett, Erzsitől csak futtatott rézkarikával tiszteltetik meg. — Elmentek nálad hazulról öcsém? morgott szitkozódva Balázs; kért tőled valaha a leány valamit? nem jó szántodból küldéd-e ajándékaidat neki? És mi a jeggyűrűt illeti! hol van az megírva, hogy a efféle jegyek egyértékűek legyenek? Különben is Erzsinek adott gyűrűd már zsidókézben van!

De gondolnám Balázs bátya, miután az egybekelésnek az ő sora fölbomladozott, a becsület hozná magával —

Becsület? az annak való barátom, a ki már megfogta anyját! az ráér bábozni vele! A becsület, tudd meg bagoly fiu, finom írósvaj ugyan, de magában nem eheted s nem ihatol rá; szükség, hogy karajkenyered legyen hozzája; tehát kenyér az előbbvaló, mert azt magában is eheted s ihatol is rá! érted lapun hizott csiga?

Nem akarom érteni Balázs bátya! mond főt rázva Ambrus; de volt már nekem kigyelmednél, más tisztességteljesebb titulusom is.

Volt, de nem lesz többé! Lássa az ember ezt a gömböczt! ez aztán a köszönet sok fáradozásomért!

Ekként duhogott még darab ideig Pintes Balázs, kifogyhatlan lévén Ambrus despectivus czimzéseiben; mikre Ambrus philosophi megvetéssel fordult el tisztességes barátjától; jobbnak látván, magában fájlalni el kiármánykodott veszteségeit.

XX. FEJEZET.

Uj párboj.

Martial gróf, a lovárdai eclatant esemény óta, ludas ovatossággal oldalgott Kakasdtól; de most nagy szándékkal hajtatott be Jávor udvarába. Kimért udvariasságu volt fogadtatása a nőknél, kikről rövid tisztelegés után, átment Jávor szobájába.

Tens orvos ur! egy nagy kéréssel jöttem — kezdé, némi zavarát előlni törő hanggal, szavait.

Talán ismét lovárdába kéri nőmet a gróf? kérdé félgúnyos mosolylyal Jávor.

Az orvos ur, egy kis bakütés vala tőlem, megvallom; de egyszersmind tanuja a ház iránti tiszteletemnek.

Értem; miként leitatás, a forró barátságának.

Orvos ur! szóla hegyzett hanggal Martial.

Hagyjuk azt gróf ur! már megtörtént! — mivel szolgálhatok?

Én, — mint tán már tudni méltóztatik, — szeretem Szetényi Mari kisasszonyt —

Nem, azt valóban nem tudom; igen azt, hogy megfordult körülte gróf ur.

Mindig jobban! mellőzöm a szájkákat, orvos ur. A leány atyja részemen van, de a kisasszony vonakodik igen-ét adni. Önnek, a mint tudom nagy tekintélye van a lyánka előtt; esedezném : méltóztatnék elvállalni részemre a kéréséget.

Hihető ezen komoly diversio, mélyvel Martial bebizonyíthatni reménylé Jávorék előtt, hogy nem Katinka volt célja kakasdi látogatásainak, vala az, mi őt Jávorhoz közelíteni bátoritá.

Én? gróf ur, ki tudom, hogy Mari Avar Bálintot szereti?

Mit sem tesz, orvos ur! kinek a szerencse szolgál, az viszi haza a menyasszonyt.

Ezen avítt példaszó nem jöhete szivéből, Martial! én legalább lelkisméretet csinálnék magamnak abból, hogy leányt vegyek el nőül, kinek szive másnak sajátja.

Ön házam barátja, s ennél fogva tudni fogja, hogy engemet körülményeim kényszerítnek.

Ezeknek tehát feláldozzuk az ártatlan leányt? ki méltó bármi kedvezményére a sorsnak?

Ugy hiszem, Tavay grófné vá lennie, épen nem fogna lenni rá nézve szerencsétlenség.

A mint vesszük gróf ur; magunk becséhez szeretjük hozzá toldani a pretium affectionist is. A sziv veszteségét nem pótolja ki a külszin! Szóljunk nyíltan: Avar Bálint egy ritka képzettségű és deli ifju, ki lelke teljes erejével csügg a lyánkán; ön Martial! a könnyü csapongásokhoz szokott, körülményeinek kívánja feláldozni ezt.

Elég, orvos ur! szóla eltüzesedve Mar-

tial; átlátom, hogy önnek Bálint a kegyencze, és keserű sértegetéseit, tán fellázadt féltés, vagy boszú okozza. Csalatkoztam, hogy házam barátjára számoltam; én kinőttem már nevelői ferulája alól, s mint férfi és gavallér, másnemű és illedelmesebb elégtétellel is szolgálhatok!

Ugy-e, gróf ur? ez ismét kihívás akar lenni, nem-e?

A mint venni tetszik!

Jól van! mond hideg mosolylyal Jávor; látom némelly ember úgy van a becsületével, mint a csiklandással; maga magának nem csiklandós, de igen is az, ha más nyul hozzá. Az efféle ifjui szélkelepség nem hozzám való már; azonban hogy meggyőzzem önt, mikép szívem helyén van, mint kihivott, nem választok sem kardot sem pisztolyt, sem az egyszeri orvos példája után, mérgezett lapdacsokat, hanem im itt ezt a pár koczkát, mellyel az ostáblán hosszú puffot szoktam játszani. Vesünk mindketten, s a mellyikünk kevesebbet dob, háljon egy éjjel maga egyedül, a kakasdi puszta malomban!

Mit? kérdé Martial elsápadva, a kopogó lelkek között?

Ám legyen szabad fegyvert is vinnünk magunkkal! mond Jávor.

Hiszen a kopogó lelkeket nem fogja a fegyver!

Ezen impenetrabilitásaikról mit sem tudok; azonban ha úgy van, annál jobb, annál több dicsőséggel lesz egybekötve párbajunk. Kard és pisztoly ellenében száz ezrek állanak a csatákban; ez vitézség ugyan, de nem ujság; hanem olly veszély mellett, mely ellen fegyver sem védhet, lábra kapott vélettel, babonával szállni szembe, — ez már több, ez már nem mindennapi dolog, s nem is minden hétköznapi szivecskének a dolga!

Én semmi szövetségben nem állok a lelkekkel! mond Martial halkított hanggal.

Nekem sem rokonim azok, sem nem lakomáztattam velök, mond kaczagva Jávor; de párbajkísérletünk, minden esetre megérdemlendő a fáradságot. Vagy megtérendünk nyaktörő éji kalandunkból, s ez esetben nya-

kát szegjük a vidék babonájának, és így közrehasználunk; vagy ott hagyjuk fogunkat, s ez esetben csak az fog velünk történni, mit magunk kerestünk, s mi minden párbajnak bekövetkezhető alternatívája.

Martial nagy léptekkel járt a szobában, mik belsejének tusáját tolmácsolák. Egyszerre megállapodék Jávor előtt, s kezét nyujtva annak: bocsásson meg kedves orvos ur, éretlen tüzemnek, szóla megindulással; ismerheti meggondolatlanságaimat, mik gyakran meglepedkezésimet okozzák ott is, hol mint most, gázolok tartozó hálámon is! — Jávor nyájasan fogadá a nyujtott kezet s kebléhez szorítá volt növendékét. — Ismertem szívét Martial! mond Jávor; tudtam, hogy nem sokáig leszünk ellenfelek!

A béke kihütése után, több józansággal tanácskozhatott a két férfiú, s Martial csakhamar hajlott a méltányosság felé. Abban állapodtak meg, hogy Bálintnak adatván meg, mint előjogu praetendensnek, az őt illető elsőség, ő tegye meg maga részéről, az első kérői

kísérletet, s annak történhető kosárelemelése után, Martial számára nyilják meg a vásár.

Martial távozta után, félénken nyitá be Jávor ajtaját Katinka. — Zajos hangokat hallék ki szobádból, édes Elekem! nem történt semmi? kérdé szorongó kebellem; Martial szeles, tüzes. — És merész vivó a becsületért, mellyet ha kevésbbé keresne, jobban feltalálna, édes Katinkám, mond mosolylyal Jávor; de most az egyszer megóvtak tőle a kopogó lelkek; véle! majd mindig hatalmasabb a valóságnál! — Katinkának valóban szüksége vala ezen nyugtatásra, mert férje iránt, hallván az indulatos zajt, annál inkább nyugtalankodott, minél kevésbbé szünt meg magát vádolni, mint a nevelő és növendék közti kedvetlen zsurlódás okozóját.

XXI. FEJEZET.

Avar tusája.

Ha festész volnék, kitárt karokkal festném, a szeretet után epedező emberfajt, de ezernyi ezer érdektől, sündisznótövisek alakjaiban, sűrűen övedzett testtel. Ezen átkos tövisek gátolják őt, hogy forrón, szorosan ölelhesse embertársát magához! Oh mikor jövend el számára, az egy akol és pásztor aranykora? melly egy összetapadó nagy continenssé forraszsza a szaggatott ember-szigeteket!

Avar Máté, a biztos, erősen vágva nádbotjával a hat vágást, olly nagyított mértékű léptekkel, mikből kettő, jóval meghaladá az ölet, tartott Jávorék udvarának, viharborus

szemölddel lépett be az orvos szobájába, s egy zselyeszékbe veté magát, csillapítani vadkani fuvását.

No mi baj, Máté barátom? letéve tollát Jávor; tutti ki vagy véve sodrodból.

Ki, Elek barátom! a bandérium óta, midőn Pesten, a fehér farkasban, ujdonnaúj kabátomat körülnyirték, meg nem boszankodtam így — hogy azt a Szetényi Ignácot még gyermekkorában be nem fojtotta nyomdász atyja a kínruszos kádba! Ennek az embernek ármányos telhetetlensége, utoljára még saját lakunkból is kiszorít bennünket! Így van az! Némelly ember, ha felkapott az ugorkafára, azonnal úgy rázza azt, mintha a legizmosabb kármán-körtefa derekán állana! Nem elég, hogy cselédemet elfogadja, egymást éri nála az invagiátiói pör; nem elég, hogy kétségtelen sajátomat, a kakasdi malmot pörbe fogta, s most koboldok tanyáznak benne — évenként tovább tolja földemre a mesgyéket, hancsikokat, könnyebb a lelkének, ha rétembe egy pár kaszavágással bejebb

rúkkolhat, árkaikat minden ősszel, tavasszal ujíttatja, pár lépéssel kijebb avanciroztatván széleiket, kerteket kerített a közösből, s minden órán utcánkat szántatja fel. Ez az ember, ha a holdat nyerné meg, a napot kívánná! Most, gondold el barátom, cselédudvarom és házam alá, a maga telkéről pinczét ásatott, s mikorra az ürgefoglalást megtudtam, már kész volt vele! De beszaggattatom, az ebhordtát! ha addig élek is!

Ezzel Máté felugrott ültéből, s ismét tüzzel kezdte meg bothadazását és gradivus lépteit.

Igazad volna hozzá, Máté barátom; de én helyedben nem tenném még is, mond Javor; ládd-e : némelly ember ki akar venni apait anyait ezen a világon, s eszébe sem jut a kurta élet, és hogy egyes embernek mi kevés szüksége van benne; de a sors rendszeren úgy szokta keverni az illyennek kártyáját, hogy a második, harmadik játéknál elveszti azt, mit az elsőnél nyert. Ki tudja : nem kerül-e innéttova jogos tulajdonosa kezére

vissza, az a sok jogtalan megye, a sok át-
csempészett kaszavágás és aláminázott pincze,
mikkel most véredet zurbolgatja Ignác ur?
Bálint fiad birja leánya szivét, s egy impro-
visált házasság, a legohajtottabb compromis-
sum, vagy amica fogna lenni!

Avar ujjaival az asztalon dobolt, jelül,
hogy nem inyére szólt barátja. — Hagyd el
Elek barátom! mond kedvetlenül! tudom a
fiunak botor esengését a leány után; inkább
szeretném, az egri hóhér leánya körül járna!
Szegény legény vagyok; de egy pénz-kösz-
vénycsukott markunak rokonságán nem kap-
nék, ha tallérokka rakatná is ki az ország
utját!

Megbocsáss Máté barátom; itt nem rólad,
hanem egyetlen fiad boldogságáról van szó;
nász uraimék ám vágjanak, ha találkoznak,
minél savanyubb képeket egymásnak, csak-
hogy gyermekeik éljenek kölcsönösen boldo-
gító szerelemben. A lyánka, barátom, olyan,
a millyet csak szerencsés apa nevezhet me-
nyének, s melléje a néhány száz hold és ne-

hány ezer forint sem megvetendő accessorium!

A leány ellen nincs kifogásom, mond Avar; de ha Ignác uram, az utóbbi accessoriumot, afféle ugorkafára-felkapottak dölyfével kivánná fiamnak felróni, azt csakugyan kikérném magamnak. Egy Avar sem szolgált még Szetényt; ha nem-e megfordítva? nem tudom. Nem szenvedhetem a kevély gazdagot, és a disznósajtot!

Ezen szavak közben, ismét megkezdé bothadazását Avar.

Hiu a világ, mond nevetve Jávor, szinte a koporsószegig! Jó ellene olykor némi antidotumot használni, Máté barátom, nehogy erőt vegyen az emberen, mint a makacs hurut. Az orvos és csillagász előtt legnevetésesebb az ember pöffeszkedése; ők leginkább tudják: milly silányság, milly parányiság ő! Ládd, én orvos létemre, miután jobbra balra, majd hálás, majd hízogó, majd magasztaló encomiumokat hallék szerencsés curáimról, mély tudományomról és széles praxisomról, kissé

bokrosodni kezdék, s kísértgetve lejtegetett körültem a hiúság vigyorgó daemona. Mittevék? Meggyűjtém éveken keresztül, minden volt s elhalt patiensemnek gyász- vagy ugynevezett partit-czéduláját, bekötöttem azokat, s most, ha a vigyorgó daemonka ismét lejteget körültem, elég megforgatnom halotti czéduláimat arra, hogy messze üzzem magamtól ökemét. — Hány lehet, gondolom ekkor magamban, eme boldogultak között, kiket nem a természet rende, hanem saját tévesztésem, tehát Ambrus szerint orvososa nem tudása, idő előtt expediált a jobb életre! Hány van köztök olyan, ki jobb vala, s többet tőn az emberiségért nálamnál, és még is a sirásó kapája letüntette a föld színéről minden érdemüket, s alig mutatja volt létezésüket is egyéb, mint — halotti czéduláim! Miben hiuskodol tehát porszem, te nyomorú candidátusa a rothadásnak? Ekként s e szavakkal, curálgatom én magamat, barátom, az emberiség amaz általános kórja, a hiúság ellenében. Te Máté barátom, e részben

szerencsésebb vagy Szetényi Ignác ellenében; mert fiad jövődő boldogsága, képes lefegyverzeni minden hiúságot kebledben. Hagyd te Ignácot Ignácznak lenni; neki olly jellemsajátja, egyetlen leánya számára, vagy gazdagot vagy tekintélyest ohajtani, mint vadásznak inkább esengni, szarvas vagy őz mint nyul vagy huros után. Majd megadja magát, s a gyermekek boldogok leendnek.

Avar, mint szokott mélyebb deliberációi alkalmával, botjának elefántcsontját szájára nyomva, nagy léptekkel járt fel s alá a szobában; végre megállva Jávor előtt, isten hírével! barátom Elek; de meglásd, az a pénzkukacz, csufosan fogja elutasítani fiamat, s akkor mérgemben megbetegszem, mit soha sem cselekedtem!

Bizd rám Máté, mond Jávor; fiad kérője én leszek.

No lelked rajta, Elek! legalább füle a kosárnak a tied leend! Azonban szép móddal szemébelöccsanthatod Szetényi uramnak, hogy az Avarnemzetség, nem holmi szeméten sze-

dett familia; eleim az Avarokkal jöttek be az országba, és Baján vezér alatt, egyik őszám csapatot vezénylett, és egy falut Erdélyben, még *ex primaeva divisione* birtunk. Igen, igen Elek barátom, hiában mosolyogsz; ez ugyan; még a nagyapámtól tudom, kitől a genealogiát is birom. Aztán a fiu, a mint indult, s a millyen kedvességben áll Főispán és Rendek előtt, még fölviheti alispánságig is. Nem hiszem, hogy második alispánunk is megtagadná tőle leányát; pedig csaknem régibb család az ország hegyeinél és folyóinál, s van is mit aprítani a tejbe.

Csak bizd rám a dolgot! mond Jávor; minden győzödést vivó oknak külön szabálya van, mit annak személyességéhez szükség alkalmaznunk, ki ellen vivunk vele. Majd kilesem én, Ignácznál, e szabály alkalmazását!

Csak azt sajnálom, Elek barátom, mond Avar, öklével az asztalra ütve, hogy a nők, azok a pokol pozdorjái, minden ősi ékszeremből kiraboltak, és ha maholnap találna lenni valami Bálintom dolgából, a fiu mi ősit sem

tudna adni jegyajándékul menyasszonyának.
Volt egy párta közte Elek, olly gyémánttal,
mint egy verebtojás, és olly gyöngyökkel,
mint egyegy mogyoró! Még szép anyámnak,
Hoporsorum Margitnak az ékszere volt! Óh a
nő, Elek barátom, nem ok nélkül maradt ki,
mint silány portéka, a teremtés hat napjából!
Átkozom —

Ne átkozódjál Máté barátom, a külszin
csalhat; hát ha a nők ártatlanok? A férj és
apa átka, nem kölcsönkenyér, hogy vissza-
vehessük, a mikor tetszik!

Csak attól tartok, mond borúsán Avar,
hogy Ignác, a fiu anyján fog fenakadni.
Hja! ez ifjui bakütés volt, róla nem tehetek!
busásan meglakoltam érte!

Légy nyugodt barátom; a sors sülyeszt
és emel, s nem ritkán egy csapással teszi
mindkettőt; — Szetényivel majd ellátok én.

XXII. FEJEZET.

Jávor, Ignác urnál.

Alkalom után Jávornak nem sokáig kelle várnia. Ambrus jelenté, hogy cseléd érkezék Ignác urtól, minthogy ugymond, tens Ignác ur beteg lenni méltóztatik, és gyöngé egészséggel dicsekszik. Jávor orvos urat hivatá, minthogy a buzamérésnél áthütötte magát, s oldalában, mellében nyilallásról panaszkodék. A mint Jávor hozzája belépett, Ignác urat, egy hosszú pongyolában, asztala mellett, zselyeszékben ülve találta; kezében ón volt, melylyel számolgatott, rajzolgatott, oldala és melle, meleg ruhákkal valónak bekötözve; mi miatt savanyu arcvonásával igen ollyforma alakot mutatott, mint

egy törődten és kedvetlenül hazatért marha-kereskedőé lehet, kinek rossz vására volt; s el nem kelt marháit, még tovább is drága takarmánnyal kell tartania.

Isten hozta komám uramat, köszönté az orvost; tessék ide mellém ülni, egy tevécském van! nézze ez a fölvégi téglavetőm, telke, kertjével együtt, most illy fatális girbegurbán kanyarodik, szeretném egyenesre vonni, ha a compossessoratus nekem megengedné a közös legelőből ezt a falatkát felrögni; én helyette át-ellenben ezt a csucskot szabaditnám fel.

De a csucskok, a mint látom, jóval kisebb, megjegyze Jávor.

No valamivel; de lelke ám a földnek; ellenben a felfogandó rész csupa buczka. A többi közbirtokosság, tudom, nem teend ellenvetést; egyedül Avar ur ellenszegüléstől tartok, ki szívem nem kis fájdalmára, nem legjobb akaróm.

Mi nem volt, lehet még! mond Jávor.

Tudja komám uram, az igyekező ember-

nek hamar akad irigye, gáncsolója, ki hajló elhítni magával, hogy az ő, vagy legalább mások rovására boldogul.

Bizonyossá tehetem komám uramat, mond Jávör Szetényi vállára tevén kezét, hogy Avar ur ezek közé nem tartozik.

No majd meglássuk a téglavetőnél, nem járok-e úgy vele mint a puszta malomnál, melly iránt már öt éve perlünk egymással; pedig jogom világosabb a napfénynél.

Itt Ignác ur előadá hosszában és széleségében, az egész malompör genesisét, folyamatát és documentációját, az első donatarius korától kezdve, le egész saját magáig, s teljesen ki fogta volna meritni Jávör türelmét, ha szerencséjére ennek, de maga szerencsétlenségére, előbb önmagát nem meríti ki a sok beszéddel, s elő nem veszik oldal- és mellnyilallásai, utána köhögés és fuldoklás, mik miatt pörinformatióját félbeszakítani lőn kénytelen.

Kimélje magát komám uram! inté Jávör; erősen át kelle hűtnie magát.

Erősen orvoskám, s épen a legrosszabbkor. Nyakamom a nyomtatás, csépelgetés és főképp méretés, mit tisztre bizni nem igen tanácsos. Az embernek ilyenkor a két szem kevés. Már csak minél rövidebb curáért esedezem, kedves komám uram!

Jávor egyelőre csekélynek találá a bajt.

Izzasztót s nevezetesen hársfavirágthét, s melléje még egy más, erre szolgáló szert rendelete.

Ejnye, ejnye, szóla főt csóválva Ignác ur; hogy nem tudtam! Kertemben két nagy terepély hársfa áll; meg lehete vala szedni virágát!

Nem drága szer, mondá Jávor.

Ez a másik szer kétségen kívül drágább?

Nem épen a belehalásig! mond mosolygva az orvos.

Mert azok a latin konyhások, az uti laput is cordubai bőr árán adják; pedig mondhatom, drága időt élünk; huszonöt magyarforintot fizetek a naturálén felül ispánomnak és csaknem — szabad lopást!

Nem vélném, hogy ez utóbbi salarium-függelék igen jövedelmes lehetne, illy szemes gazdánál, mint komám uram?

Igaz, éjjel is csak a fél szememre alszom; de mindenféle nem lehetek!

Illy előzményes dialogizálások után, Jávor közelebb simult céljához! Kifejtette emberéhez alkalmazott ékesszólással, milly kívánatos lenne pör nélkül intézni el a pusztamalom és téglavető ügyeit; milly hajlékony kedélyü, minden külhóbertossága mellett, Avar, a régi avar vezérek egyikének, nem is épen vagyontalan ivadéka; milly jelesen képzett, s még nagyra menendő annak fia Bálint; milly üdvös segélye, mondhatni jobb keze, s kétszem-ráadás fogna ő lenni Ignác urnak és vizsga kétszemének; de mi legfőbb, milly boldog fogna lenni az ifju pár, melly halálba szereti egymást — ha Ignác ur, mellőzve egy pár régibb zsurlódást, meg nem tagadná összekelhetésöktől atyai beleegyezését. Ő, tudnilik Jávor, mint barátja a biztosnak, és pártfogója Bálintnak, bátorkodik ezennel

megkérni ennek számára, Mari kisasszony kezét.

Ignác ur a megkérés alatt, hol oldalához, hol melléhez kapkodott, mintha nyilatásai rohamosabbakká váltak volna, majd köhögésnek adta magát.

Hagyjuk ezt, kedves komám uram! szóla végre komoran; tisztelem, becsülöm a kérőt, s az ifju Avart is; de leányomat, mig élek, meg nem kapja soha!

Ezen nyilatkozat, szóla nevetve Jávor, kisé csiklandós az ifju párra nézve; könnyen kísértetbe jöhetne ohajtni, hogy minél előbb költözzék el komám uram a dicsőültekhez; mert a szerelem, kivált olly lelkeknél, mint Marié és Bálinté, nem kámfor, hogy egyhamar elpárologjon!

A leány engedelmességre született, mond Ignác; s abban neveltem Marimat is; tudatni fogom vele szilárd határozatomat, s ő engedni fog.

S egész életére boldogtalan leend!

Hogy is ne, komám uram? A leányi sziv

transito-kereskedést szokott üzni a maga érzelmeivel; túlad egyen, s mást fogad be. Marínál is lesz előbb kisírt szem, azután csendes ábrándozás, azután visszatér a mosoly, továbbad a nevetés, még tovább a tréfa, s végre az enyelgés, s tán egy kis dévajság is! Ekkor magábatérve örvendezéssel fogja bevallani, hogy apjának több esze volt mint neki.

Veszélyes egy kísérlet, komám uram, főkép atyára nézve, kinek leánya egyetlen gyermeke. Ellenkezőleg is üthet ki a kísérlet, s Marikánál, ha őt jól ismerem, valószínűleg ugy is fog kiütni. Marika mély folyó, melly nem zuhog, nem áradoz, de annál mélyebb medret csinál.

Folyt egy darabig az apa és kérő közti párbeszéd, mellyből Jávor meglehetősen sejteteté Ignác ur bibéit. Vette észre, hogy az Avar biztos urrali zsurlódáson kívül, különösebben Martial gróf fényes neve s, miként Ignác hivé, még mindig tekintélyes vagyon-sága keveri a kártyát; minélfogva a földi javakhoz tapadt Ignác, maga részére ezt az

alternatívát látta maga előtt, hogy vagy Martiálnak adva leányát, fényt árasztson a maga új sütésű nemzetségére, s egyszersmind ment maradjon költséges kiházasítástól és leánya appanagirozásától — mik egy vagyonos gróf irányában, fölöslegesek fognának lenni — vagy Bálintot választva vejének, miután Avar Mátétól sok nem telik, csuportól üstig egészen új háztartást rendezzen leánya számára. Illy alternatívai keresztuton, egy Szentényi Ignácznak nem leheté kétes a választás. Jávor, ki kegyencz ifju párjának szerelmét s földi boldogságát, most egy hajszálon függni látta, nem késett habozásával, hanem telhető kimélettel Martial személye s háza iránti hálája irányában, megismerteté Ignác urat a gróf vagyoni körülményeivel, miként azok valóban állottak, több példák után tudva: miként számtalan házasság bomlásának vagy poklának magvát hinté már el, az előljáróban fondorkodott vagyonsági mystificatio. — Ignác ur csodálkozó szemet mereszte Jávor előadására, mely-

lyet Jávor szájából meg szokott hitelesnek venni.

Hm, hm! mond főt ingatva, ezt nem hittem volna; nekem Pintes másként beszélt.

Illy fontos dologban, kedves komám uram, mond Jávor, mosolygva veregetvén meg Ignáczt vállát, kissé biztosabb és hitelesebb referensre van szükség, mint borraivalós férfin. A dolog úgy áll, miként előadám, e szerint Marika kiházásítása és jövődőrei segélyzése, kétségen kívül annyival kerülend többbe, mennyivel egy grófi család háztartása költségesebb a nemesénél, nem is számítva az infrascriptusokat.

Pedig honnan? kiálta kétségbeesve, oldalához szoritott kétkeze tenyerével hadazva s vállát összehuzva Ignáczt ur; a drágaság nagy, a jövedelem csekély, a költség sok, az ember a mindennapit is alig bírja kiteremteni! Ömlött Ignáczt ur szájából a panasz és sópánkodás, daczára bár mellyik falusi bérlőnek. — Hígye meg, szeretett komám uram, folytatá szavait; mindig borsószik a hátam, vala-

mikor lyányom kiházásítására gondolok. Hiszen a mostani botor divat szerint, az apák egész boltokat kizsákmányolnak, hitvány menyasszonyi rongyokért, mik mielőtt az unokához jutnának, vagy megszakadoznak, vagy megsárgulnak az állásban mint a viasz, vagy kiavulnak végképen a zsarnok divatból. Ma már egy kiházásítás, több mint egy-egy sáskajárás! Apáink e részben okosabbak voltak; kiadták az ősi ékszert, s egy pár ezüst kanalat hozzá, s punctum!

Igaza van komám uramnak; de épen ezen újabb pazar allaturás divatocska okozza aztán a „veteres migrate coloni-t“ s azt, hogy Szetényi Ignác ur beülhete az agg Hetey-család örökjébe!

Igaz, igaz, mond erőtetett mosolylyal Ignác; de ugyan ezért kell kétszeresen járnom eszemen, hogy újabb migratio ne következék be nálam is. — Hm, hm! a dolgot jobban meg kell fontolnom!

Tán hosszabb fontolgatás nélkül is, ráakadhatnánk a gombolyag végére, komám

uram, mőnd Jávor, elmejáratási jelenséggel, homloka közepébe szurva ujját; Bálint csak a lyánkát akarja; jótállók érte, hogy vagyona, igen mellékes dolog előtte; Avar bizto^s ur pedig, ha nem épen gazdag is, de nem is vagyontalan; mit tetszenék rá szólni, ha Bálint irásban lemondana, komám uramnak egész élete fogytaig, minden, nejét illethető allaturáról és appanageról? Ezzel nem tenne ujat. Lycurg törvény által szabta meg, hogy a menyasszony jegypénzt ne kapjon; Chinában pedig még a vőlegény fizet a szüléknek, jegyesének neveltetése fejében. Ugy hiszem, holta utánra különben sem kívánja komám uram, egyetlen leányát kirekeszteni?

— Ments meg Isten! kiálta Ignác ur, csaknem neheztelő gesticulatióval.

Ignác ur arczát, Jávor eszméjére, némi derücske futotta el; nem vala képes eltitkolni, hogy annak némi rámosolygó sugarai vannak.

No no, szóla egy kis hallgatás után, melly alatt, ugy látszék, inkább ejtendő kife-

jezésein; mint a dolog velején jártatá elméjét — mond valamit komám uram! az ollyas lemondó iráska, jelenlegi pénzsükségemben, nem megvetendő közvetítő fogna lenni, miután tudnillik az ifju pár is halálba szereti egymást; de — de — de — még is van a dolognak egy kis bibécskéje!

Hogy, hogy?

Miként is fejezzem ki magamat? a rossz világ szivesen fur, farag rágalmacskát minden eseménykéből; én nem tudom, hol veszi? hol nem veszi? alkalmasint, hogy a kevésből keveset adok ki, nálam halmozott kincset hisz! Tartok attól, hogy szó nélkül nem fogja hagyni, ha egyetlen leánnyal pénzt nem szórok ki!

Jávort e nyilatkozat, egy földiekhez tapadtnak szájából, még inkább megerősítette azon hitében, hogy még a sülyyedettebb jelleműek keblében is, fojtva bár, pislog a jobbnak, a nemesnek, a méltányosabb és igazságosabb érzeménynek némi szikrája, melly miként napsugár áttör ködön és borulaton,

első alkalomkor feltör a kebelből, minden őt fojtva tartott álérzemények közül. Nem lebeg-e ezen ember lelke előtt tisztán, gondolá magában, az apai gyöngéd köteleztetés érzete? nem remeg-e silánynak tűnni fel a világ előtt, ennek elhanyagolása miatt? Óh az ember gyarló lehet a maga földhöz szegődéseiben; de égi származását egészen nem tagadhatja meg soha!

Jávor, közel látván már a révpartot, mellybe kérői sajkája behajtandó vala, megfeszíté minden erejét, Ignác ur fontos aggodalmának eloszlatására; mi neki részint a lemondó iráska cmikénti fogalmazásával, részint azon tervezésével, hogy Mari minden esetre, és Ignác ur rossz világa szájának betömésére vigyen, Bálinthoz, egy pár nagyanyai hagyományokkal, vagy költségbe nem kerülő szérdékkal megtöltött bőr-ládát, vagy szekrényt, végre sikerült is. Ignác ur beleegyezését adá leánya boldogításába-e, vagy bálványozott vagyonkájának megkimélésébe? Jávor kérőre nézve közönyös dolog vala s

ugy hivé, közönyös magára a szerelmes párra nézve is, melly jelenleg kölcsönös szerelmében a világot bírá, jövendőre pedig ugy is tulajdonos leendő Ignác ur aggodalmasan, és lelki törődéssel megkimélt vagyonában.

Most Jávor Marikát szólittatá be, nála is megteendő kérői tisztét. Ezt inkábbára csak forma kedvéért tevé; mert Mari beleegyezésében bizonyos vala, azonban vágyott is mielőbb legelni a lyánka égi kéjén, mit a szerelem kivivott boldogsága, egész lényén előntendő vala. A lyánka halk léptekkel lépett be a szobába, s Jávor megdöbbsent annak arcza halványságán, s azon aléltságon, melly egész alakján a szenvedésnek nyomait viselé. Jávor megfogván a lyánka jobbját, előadá kérői járatát, jó atyjának beleegyezését, s kikéré az övét, mint fő személyét, kit Avar Bálint, minden földi boldogságának gyűlpontjául tüze ki. Mari földre szegezve meredő szemeit, gépileg szótlanul állott egy ideig; majd váró Jávorra vetvén bádgyadt tekintetét: a körülmények megváltoztak, ked-

ves uram bátyám, szóla lassu és hideg hangon; én Avar Bálint ur jegyese nem lehetek soha!

Jávort kinos álmélet fogá el, a nem várt villámcsapásos nyilatkozatra, min Ignác ur sem bira eléggé csodálkozni.

Mari, az istenért! szóla Jávor, az elválasztó ponton állunk! szóljon: mi történt? honnan e változás?

Engedje azt titkomul maradni! csak kimélet az, a mit kérek, miként kiméletet nyujtok magam is!

Jávor előidézé rábeszélő szónoklatának minden erejét, hogy a lyánkát más határozatra, vagy legalább a rejtélyt földerítő nyilatkozatra birja; de zárt szekrény marada; s végre csak megeredt könyei felelének Jávornak. Baljával kendőjét szeméire nyomva, jobbát pedig kinosan dobogó szívére szoritva, távozott Mari tántorgó léptekkel a szobából.

Ez más! szóla Jávor, halk bus komolysággal Ignác urhoz, ki határozatlan álmé-

latban üle, nem tudva : örvendjen-e a véletlen fordulaton? vagy aggódjék rajta? — Ez más! itt valaminek kellett történni! Halaszszuk a dolgot, komám uram; a szerelmesek gyakran borongnak csak azért is, hogy annál inkább örülhessenek a derületeknek!

Ignác ur, maga részéről szint így vélekedék; különben is tanácsosnak látván, a téglavetőre nézve, jó láboni állását Jávor urral.

XXIII. FEJEZET.

Mari vádoltatásai.

Jávor, hazamentében, mindenfelé jártatá elméjét azon : mi történhetett a szerelmesek között? Kegyencze volt mindkettő, s tiszta jellemeiket, valamint szilárdságaikat is évek óta ismeré. — És még is gyarló az ember ! ezt gondolja magában, s különösebben a női kebel, mellynek olly hajtogatója a hiuság, mint tengeren utazó hajónak a szél, melly nélkül vesztegelnie kell ! Nem ingathatá-e meg a lyánka szerelmét a grófi udvarló? egyszerű nemesi ház ellenében a pompás kastély, a fény, a vagyonosság? hiszen Ignác ur is hiedelmében állá ez utóbbinak !

Egyenesen Avar házának vette utját. —

Kérőben jártam a Szetényiháznál! szóla komolyan a biztoshoz.

S kosarat hoztál Ignáczt urtól? nem-e? tudtam előre! nem megmondtam? Zápor söpörjön el minden pénzkukaczt!

Ignáczt urtól nem, hanem a leányától!

Lyányától? kiálta Máté, s álmélkodva mereszté Jávorra szemét : no, no, leányától! veté ingerülten utána; értem; Ignáczt keveri a kártyát, s leánya játsza ki a tromfot!

Csalatkozol Máté; szavaid mutatják, hogy a ki iránt keserűség lappang kebleinkben, ritkán menekszik még alvásában is, gyanusitgatásaink elől. Ignáczt ur úgy viselte magát a dologban, mint egy becsületes fukar, ha léteznék ilyen!

Jávor előadá egész kérői járatát.

Emberem vagy Elek! riada az előadás végeztével Avar, s zajos tomboltában ollyat üte öklével az asztalra, hogy a legtetemesebb alaku tentatartó és porzó, mit esztergályos készithet, szinte tánczolának rajta, s majdnem kiadák tartalmaikat. — Emberem vagy Elek!

hogy fejéhez csapád ex-szatócs uramnak, miként Avar Máté Baján avar-vezér ivadéka, ha szegény legény is, nem szorult az ő leánya allaturájára, sem élelmi pénzére! A leányt tisztelem, becsülöm; de ha kevésli fiamat, tartsa meg pártáját, akár ítélet napig!

Ne légy barátom, magistratualis személy létedre, Claudianus császár, kiről Seneca azt jegyzi meg, hogy gyakran hozott ítéletet néha csak az egyik fél kihallgatásával, néha egyikét sem hallgatva ki. A gyermekek közt valaminek kelle történnie, vagy a sátán hinte konkolyt közzéjük! Hallgassuk ki Bálintot!

Beszóltatták ez, ki épen a székvárosba készül, fixumokra vissza. Az ifju, megértve szerelmi ügye romos állását, megrázva egész lényében, s szívére téve kezét nyilatkozik, hogy közte és Mari közt, kivel mostani egész künnulatása alatt nem találkozhaték — mert Mari most megszűnt látogatni Jávor házát is — semmi sem történt, mi a leánynak csak ürügyet is nyujthatna az elpártolásra.

No ugy a grof fur fejében! kiálta tüzesen

Máté; vesd ki szivedből, fejedből fiam a léhát!
Elég nagy a világ! van benne leány elég szebb-
nel szebb, jobbnál jobb! badarság olly szekér
után járnunk, melly föl nem vesz bennünket!

Puffogott, zajgott, hadazott Máté egy
ideig, nyilást keresve boszus fájdalmának, s
egyszersmind hogy kikeléseivel, szoborszerű
meredezésben álló fiát boszura s megvető
lemondásra bírhasssa; de ez utóbbi nem akara
sikerülni neki. Bálint, mintegy kiforgatva
magából, gépi meredezéssel vőn bucsut atyjá-
tól és Jávortól, s csaknem eszméletlenül ült
fel szekerére. Máté, a szekér elrobogta után;
egy nyomatékos szitkot intéze a Szetényiház
felé; Jávor pedig nedvesedett szemmel tére
házához vissza.

Könnyelműség-e az bennünk, vagy véges
elménk rövidlátósága? — mert hobbeismusi
vonásnak nem örömet hinném — hogy ked-
vetlen eseményeinknél, rendesen hajlóbak
vagyunk embertársainkat vádolni, mint a vé-
letlent, vagy okok sorozatát; önmagunk vá-
dolására pedig — hála érte drága önszerete-

tünknek! csak akkor kerül a sor, ha minden más okozhatásokból kikoptunk. Ha nősülésünk roszul ütött ki, vagy a szüléket kárhozzatjuk, kik inpracticabilis életpárunkat nevelék, vagy a tanácsadókat, kik bennünket összeboronáltak, vagy a konkolyt hintő cicisbeót, a bejáratos vén veneficákat sat. de kedélyeink, hajlamaink, kedvteléseink össze nem hangzásairól szó sincs, s még kevésbé hibáinkról s tévesztéseinkről. Miként vakondok szem nélkül, a sötét földrétegekben, ugy mi halandók is mindenkor csak közel orrunk előtt turkálgatunk!

Az események, kedélyünk tükrében verődnek vissza, derüesebb vagy borusabb sugarakkal, a millyen reflexalapra találnak.

Máté és Jávör nem birtak mást vélhetni, mint hogy Marit Martiál ragyogóbb állása s e maszlaggal a női hiuság tántoritotta meg; de milly különbözéssel hitte ezt a két férfiú! Máté kárhozzatása kiméletlenül zajos volt, mellynél a fájdalmas apa és őskevély katonás férfiú szerepelt! csaknem a nyalánk Évánál

kezdte, lenézőleg kurholni a nőnemet, mellynek különben sem vala embere, s így jöve le Szetényi Marikáig, ki, ugymond, egy szállal sem jobb a többinél! Bothadazása és földmérői léptei, most még indulatosabbak voltak, Ignác elleni pöreihez lángoltató fuvóval látott, s az aláásott pincze beszakittatásáról alig bírta őt leverni Jávor. Ellenben az orvos szivhangulata fájdalmas volt inkább mint boszus. — Óh mi, így kiálta fel, a gyarló embernek minden szilárdsága erényben és igazságban egyéb, mint reggeli köd, melly hirtelen elenyészik. Állunk, míg rossz óránkban kellőleg meg nem kísértetünk! Valóban az ember, nem ok nélkül nyujt illy imát az uri imádságban : ne vigy uram kísértetbe! És egy gyöngye lyánka, e töredékeny nádszál, milly könnyen megingathatja ezt, az élet csábos elébe-mosolygása, s az ellesett vagy rábeszélte atyai kilátások és ohajtások! s főképp Marit, a mindenben kegyeletest! Fájdalmasan jártatá meg elméjét Jávor, azon végtelen keserőségeken, azon számtalan inséges

órákon, miket két olly sympathiátlan sziv és kedély összeforrasztása és csalatott remény kétségtelenül szülnének, ha Martial és Mari egybekelendnek; azon örökre vérző sebeken, életkietlenségeken, miket olly tiszta, ártatlan, egybehangzó sziveken és kedélyeken, a szerelemnek eltiprott boldogsága, szaggatni s elárasztani fog, mint Bálinté és Marié vala! — Ég vegyen ótalmába szerencsétlen pár tégedet! sohajtá Jávör busan; tégedet pedig kétszeresen boldogtalan leányka! óvjon meg egykor a késői bánat és szemrehányás marcsonzó kigyóitól!

Egyedül Bálint volt az, kinek rendithetetlenül álla hite Mari hí szerelme iránt. — A kegyeletes lyánka, így szóla magában, atyja nagyralátásának s tán fukarságának áldozatja! Tegye őt az ég Martiállal boldogabbá, mint én tehettem volna! Ezt sohajtá a zuzott keblű ifju; noha a kebel mélyében élt hite, hogy a ledér Martiál, őt Marinál ki nem pótolandja soha!

XXIV. FEJEZET.

Mari kalandja.

És mind a három férfiú lényegesen tévedett Mariban. Ő egy pillanatig sem habozott Martiál fénye és személye irányában, kit igen ollyformán szenvedhet vala, mint pókhálót szobájában. Atyjának Martiál felé hajlását ismeré ugyan; de általa még nem sarkaltaték, minthogy Martial is, nem birván tisztába jöni a leány hajlamával, még formaszerint nem nyilatkozék az atya előtt. Más sajtolta az ő szerető keblét, más munkás féreg emészette életerejét. Sokáig nem birt ő kétkedni Bálint hűségében, szilárd jellemében, sokáig némi hősiességgel mosolyogta ő meg a cselédi hirhordásokat, tudva: milly kész szol-

gálatosak és hűségkedők azok ollyforma híreikkel, mikkel uraságaik érdekeihez közelebb simulni vélnek, és sejtve, hogy Bálintali viszonya alig titok előttök, Pintes és Erzsi referádaikat, csaknem közönyöséggel eresztette el füle és szive mellett ; de a székvárosi párbaj körülményei, és Ambrusnak azon tudomására jött estéje, mellyen széles jó kedvében, Bálinttal és az idegen nővel találkozék, végre még is figyelmessé tévék őt. —

Egy csendes szép estvén — nyugtalansága, ujságvágya, vagy homályos sejtelve sürgeték-e őt? bajos elhatározni — Erzsi kíséretében, sétálni indult Mari, az idegen nő mondott szállása, a Pintes által is leirt exmolnárház felé, közel a faluszélhez. Alája érve Mari már elhaladóban volt, a mint a szélkelepes Erzsi, kandian betekintett, folyókával befutott ablakán a molnárszobának, mellyben világ égett. Kisasszonyához futva, s érdekes látvánnyal biztatva őt, az ablakhoz csalja a félig akaró, félig átálló leánykát. Betekint Mari és szive

elszorul, vérhagyott arczczal mered a látványra. Egy asztal mellett közel az ablakhoz, ül Bálint, keblére hajtva fejét, tartván átka-rolva az idegen nőt!

Légy nyugodt, kedves Ilonkám! szóla gyöngéd szívélyességgel Bálint, s csókot nyoma a nő homlokára; rövid időn kideríti isten dolgunkat, s még boldogok leszünk!

Te Marival talán! én nem soha! sóhajta busan a nő.

A molnárné gyermeke futott be a szobába, s véget vetett Mari kínos oculatájának; de a szerencsétlen eleget látott, hallott már arra, hogy megcsalatottnak, s végtelenül boldogtalannak érezze magát.

Lehetséges-e, így sóhajta fel, visszaérve szobájába; Bálint hűtlen? irántam hűtlen, kinek ő volt mindene? Óh ha ő is! ugy a hű szerelem nem lehet egyéb csalóka ámulatnál, mellyel a szív egyideig bábozik, hogy ráunva elvesse azt! Isten hozzád lelkemnek szép hajnala! boldogságomnak nyilt ege! hű szerelem szép hite! ezentul éltem kietlenének

elsorvasztott virága vagy te! Bálint elveszett!
és Marit bár a sirhant fedné már!

Keble kínos hullámozásaiban, kerülté Ma-
rit az éji álmok s nappali foglalkozás kedve;
csak a bú virrasztott vele, s tétlen meredezés
fásította el nappalait. A nő-szép, igézőleg
szép? sohajta; s így menthető Bálint eltán-
torodása! Legyen vele boldog! Mari kitérend
utjából, ha szive megszakad is belé!

És e pillanat óta sziklaszilárdságu lőn ha-
tározata : lemondani az ifjuról. Szive mélyé-
ben nem dult ugyan keserűség szeretett Bá-
lintja iránt; de annál élénkebb, az idegen nő
irányában, kit hajlandó vala némi kaczer-
sággal vádolni. — Hiszen szavaiból tudom,
így szóla magában, hogy ismerte Bálinttali
viszonyomat, és még is! és még is! — Fáj
lelkének az is, hogy jelleme iránt Jávornak,
kit mindenkor tisztelt, s kit szerelme pártfo-
gójának hitt, most nem bírhatta tisztába jőni.
Nem vala titok előtte, hogy az idegen nőt
Jávornak hozá magával a faluba, sőt ennek egy
pár látogatásáról is a nőnél, értesítették.

Föltevé Mari magában, hogy a szivén ejtett sebet, zárva tartandja Jávorék előtt; miért is ez időóta nem járt hozzájuk által.

Jávor, maga részéről, minden esetre jónak látta, nem siettetni Marinál a dolgot, mert, ugymond, legbiztosabb rejtélyfölderítő, szeszélycsillapító és sebhegesztő az idő!

XXV. FEJEZET.

Rablás.

Hiában! akarjuk, nem akarjuk, a lábra kapott divatnak, többé kevesebbé hódolnunk kell. Ha sarkig lenyuló kabát a divat, nem ölthetünk olyat, melly térdünköt verdesi; ha csak az utca gyerekeit magunk után csődíteni nem akarjuk. Az olly házról, melly képes lenne, a lencsefőzeléket, szombatról hétfőre, vagy töltött káposztát vasárnapról keddre tenni által, mi is képesek volnánk föltehetni még azt is, hogy nála a gyermekek újabb divatot taposva, a barátságos bizodalommal nem tézik szüléiket, hanem régi kiavult magyar szokás szerint, tartalékos tisztelettel czimezik őket.

Mi is erősen föltettük magunkban, hogy épületes könyvecskénkől, a lehetőségig kiszorítjuk az emberi salakot, mellyről azt hisszük, hogy kissé piszkol, mint a bécsi korom; de átláttuk végre, hogy a szerfelett ovatos erkölcsi és felebaráti purismus, az elhatalmazott regényirói divat ellenében, olly éldelhetlen füszerellenes homoeopathicus olvasmányá teendi könyvünket, mint a tulhajtott philológiai purizmus, gyakran érthetlenné szokta tenni a könyvet; ezért egy kis emberi salakot, egy kis szájízjavítót a Sueféle pézsmások számára, nem véltünk kikerülendőnek.

Egy pár hét mulva Jávör szerencsétlen kérésége után, egy viharos éjjel, mellyen az orkán, tremolo fortissimot játszott ajtókkal és ablakokkal, Szetényi Ignác ur háza meg-raboltatott, s majd minden ezüstnemüéből kifosztatott. Infandus lön Ignác ur rémulése és fájdalma, mikkel a baleset megtudtával, kezeit feje fölött kulcsolgatta. Azonnal megfutotta a hir a falut, felgyült Ignác urhoz a

noblesse vénebbje és fiatalabbja oculátára, véleményezésére, és gyanu s teendő iránti consultációra. Különösen Avar biztos, illető hivataloskodásába vágónak tartva az eseményt, többszörös érdeklélte a nyomozáshoz; ugymint először: hivatalos kötelességének teendő eleget; másodsor: megnyugtató a kakasdi lakosság aggrályát és megingatott személy- s vagyonbiztosságát; és harmadsor: nemeslelkűleg bebizonyítandó Ignác ur előtt azt, hogy in officiosis, vértezett melé valamint nem atyafiságot, barátságot, adományt és más kedvező emberi tekinteteket, ugy haragot s gyűlölséget sem ereszt magához közel, szigora mindenkor egyaránt kérlelhetlen, miként az idő és öregség bekövetkezése. A több mint hat lustrumos tisztviselő, gyakorlott tapintattal állította egybe a rablás körülményeit és helyiségi symptomáit, s végre négy szem közt így szólott Ignác urhoz, ki forrázott salátafej gyanánt gubbasztott, s áhitattal leste az eredményt: a megrablott szobába csak

az ebédlőn által, s ebbe csak az előpitvaron keresztül lehet bejutni; az ajtókon feszítés, törés nem látszik; a megrablott szobában több láda, szekrény, s asztalfiók is létezett, de csak az ezüstöt-tartó feszített fel, hihető, mert ennek tartalma volt legbiztosabban ismeretes a rablók előtt. Mindezekből azt következtetem, hogy a háznál lappang vagy a rabló, vagy orgazdája.

Ignác ur nagy szemet meresztett e szavakra, s eszmélni kezdte, hogy ezüstözött csiga-burnótszelenczéje, szintén e napokban veszett-el, Mari pedig egy gyöngyházból csinosan készült etuisjének, még a boldog idők-ből Bálint becses ajándékának elsikkadtát fájlalta. A gyanu leginkább a szobaleányt, Erzsit terhelte, s a biztos ennek holmijének nyomoztatását kívánta. Erzsi beszólított, Avar által szokott szigorúsággal benevolizáltatott; de a leány sűrű könnyek és kéztörések között erősítette ártatlanságát, s hajadoni becsülete sérelmét, neheztelő daczoakodással védte. A mint ládája kulcsát kívánta a biz-

tos, azzal mentőzött, hogy ládája nincs. Majd szemébe mondatván a cselédség által, hogy szolgálatba álltakor volt ládája, azt valotta, miként volt ugyan ládája, de eladta; kinek? tudni nem akará. A gyanu súlyosodék, miután a leánynak Pintes Balázsszali gyakoribb s biztosabb társalgása nem vala titok a faluban, a biztos egyenesen Balázs lakára mene egy hadnagygyal, s a megdőbbent Balázstól, kemény hangon követelé Erzsi ládája kiadatását. A véletlenül meglepetett ezermester, azt vélve, hogy a láda holléte már tudatik a törvény urai által, remegő kezekkel vontá elő, nyoszolyája alól a ládát. Kulcsa, mint állitá, a leányasszonynál van, mit Erzsi ismét tagadott. A biztos nem sokat aggódott ezen, hanem a Szetényi házához vitetett láda zárának felnyitását, markos hadnagyának baltájára bizá. A ládának és fiókjának tartalmát, szép heterogéneitású dolgok tevék. Egy pár durva ing mellett, finom gyólcsvásznak, rásaszoknyák és nyomott perkálok közt, drága selyem kelméjü előkötők, kendők;

ugynevezett bécsi pirosító rongy mellett, finom parfümerie-carmin, réz gyűszű szomszédságában, ezüstből vert; rongyszedői gyűrűk közt, aranykarikák sőt drágakövesek is; s izmos kan polturák s krajczárok közt, csillogó huszasok s egy pár koronás tallér is, és egy kis csinosan kötött imakönyvecske. Végre Ignác ur örvendő bámulatára, kikerült ládafenékről a csigaszelencze és gyöngyház etuis is.

A drágább czikkek iránt Visky tanácsosnének, kinél Erzszi legközelebb hat hónapig szolgált, irt lovas hadnagya által a biztos, s attól azt a választ kapá, hogy az előszámlált jószágok mind sajátjai, természetesen a két-faju pirosítókat kivéve. Azonban jutott a kutató inventációból Avar Máténak is egy bökkenőcske. A láda fiókjából, egy papirkába betakargatott gyűrűcske került napfényre, Ambrus boldogtalan emlékezetü jegygyűrűje, a gyöngyökkel koszoruzott türkisz. Avar álmélattal veté rá szemét, s egyszerre fölismeré abban, volt nejének tulajdonát, mellyel még a mézes hetek előkorában vala

hajdan előzékeny megtisztelni őt. Miként jöhete ehhez a leány? meg nem fogható. Vállatására Erzsi Ambrusra utalt; kitől a gyűrűt nyerte; mi képviselő alatt? ovatosan elhallgattá. Ambrus előidéztték.

Ismered e gyűrűt Ambrus? kérdé szokott vállatái nyerseségével a biztos, melly a megrezzent szolgának nyakát egészen vállba zsugorítá be, miként teknősbékaét.

Ismerem, rebege alázattal, nem tudva czélját a vállatásnak; jegyváltási ármányos elcsábításnak az ő cerimóniájára ajándékozta Erzsi leányasszonynak.

Jegyváltás? hol jár az eszed ficzkó?

Nincs másképen, tekintetes Avar Máté biztos ur. Szégyenlem is, bánom is; mert megbánta a koholmányos és rászédő álnokságot néhány forintom!

Ambrusnak el kelle eleitől fogva végig beszélnie, szerelmi és vőlegényi kalandját, melly az ő sajátos és panaszos modorában, mosolyt vona még Avar officiosus arczára is.

Tehát Pintestől vetted a gyűrűt? kérdé ez.

Tőle, ha az áldomást kihagyom is, nyolcz forinton.

Pintes szembésítettén Ambrussal, nem tagadá, hogy a gyűrű általa jutott Ambrus-hoz s ettől Erzsihez; de a gyűrűt; ugymond, az idegennőtől, ki egy idő óta a kakasdi molnárféle háznál tartózkodik, több más ékszerekkel együtt, miket egy székvárosi zsidónak adott el, vette által eladás végett.

A dolog, ezen vallomás által még bizonyosabbnak tetszék Avar előtt, ki a benevolizálás után, ekként szóla Ignác urhoz: a rabló, tolvaj, és orgazdas complottnak alkalmasint nyomában vagyunk! de az úgy látszik, elágazóbb, mint eleinte véltem. Most már majd házamnál, nyomatékosabb szigorral látok az inquisitiohoz. Annak az idegen nőnek sem igen hiszek én. Ugy látszik, igen szereti az incognitót; mi csak igen nagy uraknak áll jól!

XXVI. FEJEZET.

Fölfedezés.

Avar maga házához rendelte az inquisitusokat, s elhelyezte őket hadnagyi őrség alatt, Erzsit egy üres kamrába, Pintest a pinczébe, melly szerencséjére a viziszonyos delinquensnek, jelenleg nem tartalmazott vizet. Ambrus, kinek a Balázs és Erzsi elquártélyozásai, némi elégtételt látszottak nyújtani, szintén a biztoshoz rendelteték, de tisztességtel minőségben, s ő élénk kandisággal lesve a történendőket, künn a hadnagyok egyikével eredt párbeszédbe.

Mondja meg kigyelmed, bátyám uram, mi lesz vége Balázs és Erzsi baleseményes

álnokságainak? kérdé Ambrus, a falmelletti lóczán ülve s égő taplót téve pipájára.

Felakasztják őket! felele a hadnagy kurtán, enyelgve ismert emberével.

Ambrus e szavakra úgy hátrahökkent rémültében, hogy feje szinte koppant a falban és sipkáját egészen orrára rántotta alá; pipája pedig tüzestül esett lábaihoz.

Felakasztják? irgalmasságos isten!

Fel biz ott, még azt a jóféle dámát is, ki itt a faluban, a molnárháznál lakik; már el is ment érte a másik hadnagy.

Most Ambrusnak — ki teljes ismeretlenségében a bűnvádi eljárásokkal és fegyelmekekkel, kivált mióta a vidékben, egy rablógyilkost felakasztottak, melly esemény az egész környéket és őt is borzalommal töltötte el, minden bünténytől és epochális büntetés-től borzadozott — rémülete a legfelsőbb fokra hágott; mert az idegen nőről tudta, hogy Jávör és Bálint uraknak pártfogottjuk volt, s úgy okoskodott, hogy a kit illy derék urak pártfogolnak, nem lehet illető madara

az akasztófának. Nem esett többé Ambrusnak jól a pipa, bus meredezésben járt, kamraajtótól a pinceajtóig, szánva azoknak ideigleneseit, és bánva maga paraszti vallomását, mellyet az akasztófa egyik kötélének hitt.

Az idegen nő nem vala honn. Avar előtt gyanusnak tűnt fel a nőnek lappangása, Pinteseli viszonya, s különösebben ékszer-előskasztásai; minélfogva annak távollétét hivatalos de egyszersmind magán-érdekes buzgóságában is arra használta fel, hogy a nő szobáját személyesen megmotozza. Milly lócsodálkozása, a mint abban Bálint fiának gitartartására, asztali tükrére, zenedarabjaira, néhány könyveire s más apróságaira talált, s Pintes utólagos kihallgatásából értesült, hogy a nő és Bálint közt szorosabb ismeretség létezik, sőt a lovárdai párbajnak is, az idegen nő vala fő, vagy legalább egyik ragója. — A nő jóféle kaczer személy lehet! gondolá Avar magában; mert mondják, szép, s a boldogtalan fu hákójába esett! Egyszerre keresztül villant most lelken azon sejtelem,

hogy miután a Bálint és nő közti viszony, rajta kívül, csaknem az egész falu tudomására jöhetett, nem ez okozá-e Mari kikoszorúzását is? Ingerültsége az idegennő iránt, ez által a legfelsőbb fekra hágott.

A nő délfele váratott vissza. A biztos, házához rendelé hadnagyát, azon parancsossal, hogy a megérkezőt azonnal kísérje hozzája. Alig is szálla ez le kocsijáról, a hadnagy megszokott nyereséggel adta tudtára a parancsot. A nő szembetünőleg rezzent össze arra, s kérdé: mi végre hivatja őt. tens biztos ur?

Semmi jó végett, asszonyom! felele a hadnagy; miután az asszony szobáját megmotoztuk. —

Szobámat? mi joggal? kérdé a nő, nyugtalan zavarodással.

Azzal mi nem sokat szoktunk törődni! mond durva röhögéssel a hadnagy.

Jól van! szóla, magát összeszedve az idegen nő; várjon a pitvarban, mig felöltözködöm.

Az nem megyen, asszonyom! mond még

mindig kaczagva a tolvajkergető; nem szoktam messze hagyni madaraimat; tessék előttem ruházkodni!

Hallja kend! szóla büszke haraggal a nő s állásba tévé magát; rab még nem vagyok s nem is leszek! itt keresztvas van az ablakban, tehát nem szökhetem; parancsolom kendnek, mindjárt takarodjék kend ki a pitvarba!

A határozott szív-jelenlétnek és bátorságnak, rendesen döbrentő és uralgó hatása szokott lenni a közlelkeken. A nő méltóságos tekintete, hangnyomata s elszántsága, meglepték a durva rabfogót, s hunyászan morogva: megyek, no! kiballagott a szobából. Öltözködését végezve a nő, kiindult: ne felejtse kend, barátom, szóla a vele indulni akaró hadnagynak, hogy még rab nem vagyok, s nem is leszek; tehát nem velem, hanem tíz lépésnyire utánam fog kend jőni, érti-e?

Értem, asszonyom! felelt a hadnagy, s a nő tekintélyes szavainak ismét engedett.

A mint Ambrus, az idegen asszonyt látta, hadnagygyal maga mögött érkezni látta, megereedt könyekkel futott elébe kézcsókolásra.

O tens asszony! sohajta csuklások közt; illy virágos és hajnalos ifjuságnak az ő kellő közepében, akasztófára jutni! istenem! istenem!

O hó! még arra nem értem meg, Ambrus gazda! mond a nő mosolygva.

Azonban ezen biztosításra sem tágitott Ambrus kinos nyugtalansága; átfutott urát értesíteni a veszélyről, melly kegyencz asszonyát fenyegeti.

Az idegen nő, beléptével tisztelő meghajtással köszönté a biztost. Ez darabig szótlanul vizsgálta a belépőt; mert ugy tetszett neki, mintha látta volna őt már valahol. Nem emlékezvén erre, ekként kezdé meg vallását.

Bistos. Hová való az asszony?

Nő. Szegedre.

Bistos. Van-e passusa?

Nő. Nincs.

Biztos. Ho, ho! tehát kóborló?

Nő. Nem vagyok; rokonimhoz jöttem fel, miután azon színésztársaság, mellynél szegődtetve voltam, eloszlott.

Biztos. Tehát comediansé?

Nő. Pór elnevezéssel igen; miveltebb körü czimzettel színművésznő.

Biztos. Ismerem a látszatnak e művészetét és e deszkahadat; addig bábozik a virtuosokkal, míg egészen elkoptatja azokat, hogy maskarának se használhassa többé, és otthon zsibvásáros rongyokba buvik! A görög nyelvben, mint tudom, hypocritának nevezik mind a színészt, mind a kétszínüt! — Van férje az asszonynak?

Nő. Nincs; hajadon vagyok.

Biztos. (kaczagva) Tehát szabadszemély? prosit!

Nő. Tens uram! —

Biztos. No, no! ki cserényben született, nehezen lesz bibliothecárius! E szerint megengedhető, ugy-e? hogy Bálint fiam körül vetegeti ki hálóját? nem-e?

Nő. Erre nem felelhetek.

Biztos. (fellobbanva) De felelnie kell, leányasszony! Tudja-e, hogy súlyos gyanu alatt áll, és olly hivatalos férfiú előtt —

Nő. Ki szigorú ugyan, de igazságos. Én mindenben ártatlan vagyok!

Biztos. Ismeri ezt a gyűrűt?

Nő. Sajátom volt; Pintesnek adtam által eladás végett, ki hat forintot hozott nekem érte.

Biztos. Tán nyolczat?

Nő. Csak hatot; mint állítá, annyiért adta el.

Biztos. Hol vette a leányasszony a gyűrűt?

Nő. Szegény anyámtól kaptam.

Biztos. És az hol vette? ingyen vásárlotta, nem-e?

Nő. Tens uram! anyám és én szerencsétlenek voltunk ugyan, és sok szükséggel küszdők, de mindenkor becsületesek. — Egy rezgő köny a nő szemében, majdnem kihozta szigorú hivataloskodása sodrából a biztost.

Jávor belépett, s futólagosan köszöntve a

nőt, és kezét szoritva a biztossal, félre fogott ülést az ablakban. Avar folytatá vallatását.

Biztos. A leányasszony több ékszert is adott Pintesnek eladni által; mi ékszerek voltak azok?

Nő. Azok részint szintén anyám hagyományai; részint pedig a kolosvári aradi és szegedi közönségek ajándékai voltak, mikben olykor a színésznők részeltetni szoktak.

Biztos. Kivált ha szépek és lágyszivüek, nem-e?

Nő. Ezen észrevétel, tens uram, engem nem,illet.

Jávor mosolygva mozgott székén.

Biztos. És miért esett kegyed olly nyakra-főre, ezen drága ereklyék elsikkasztásának?

Nő. Mert pénzre vala szükségem, egy Szegeden maradt beteg rokonom fölsegélésére.

Biztos. Hát Bálint fiammal mi viszonya kegyednek?

Nő. Bálint becsül engem, s én viszont őt végtelenül.

Biztos. Ugy-e? becsüli kegyedet? végtelenül? tán szereti is?

Jávor felkaczagott : Kétsegen kívül, Máté barátom!

Avar rámereszté szemét. — Megbocsáss Elek barátom! szóla némi nehezteléssel; most in officiosis foglalatatoskodom.

S egyszersmind in privatissimís is, Máté barátom! Ládd-e, az orvos igen ovatos biró a bűnvádaknál, tudva, hogy nem ritkán öröklött betegségi anyag az, mit isteni szikra gázolásának keresztelünk. — Pauzálj kissé kérlek!

Ezzel Jávor behozatá Ambrussal azon fényzett kis ládikát, mit egykor a székvárosból hozza ki, s letéteté azt az asztalra. Avar a mint ráveté a ládikára szemét, egyszerre fölismeré azt, és sejtelemmel közelite ahhoz. Jávor felnyitván a ládikát, egy irást nyujta belőle Avarnak által, mellyen reszketeg vonásokkal, e rövid sorok valának írva : Kedves Mátém! sírom szélén írom e sorokat hozád. Ha istent ismersz, bocsáss meg bűnbánó

szerencsétlen nőnek, ki sokat szenvedett
 aját vétke miatt; vagy ha nekem megboc-
 csáttni nem bírál is, fogadd atyai kegyedbe
 ártatlan leányunkat, Ilonkát vissza! halála
 óráján esdeklő nő, Erky Júlia. Egy pár sor
 utóirat is volt utánok vetve a fentebbi sorok-
 nak, de ez már olvashatlan vala. A ládika fe-
 nekén, Avartól néhány hajdani levélke fe-
 küdt, miket vőlegényi és házassági hajnal-
 pírjaiban irt volt menyasszonyához és neje-
 hez, s egy ezüst vonalokkal és kapcsokkal
 kötött imakönyvecske, szintén Avar egykori
 ajándéka.

Boldogtalan asszony! szóla olvasás után,
 lassu mély hangon Máté, s a ládikára szegzé
 bús tekintetét. Tehát elhalt? én tudom, mi-
 ként szerettem őt! Legyen megbocsátva
 vétke! bocsásson meg neki az isteni kegye-
 lem is!

És áldjon meg tégedet is, Máté barátom
 szóla Jávor; ki nem ügyeletlenül hadarod el
 az úri ima ezen szavait : miképen mi is meg-
 bocsátunk ellenünk vétetteknek! és ki nem

búvtatod férfiúi szilárd jellem álarczájába, az egyszer vett sérelem meg nem bocsáthatását; nem, állhatatosság alakjába, a gondosan ápoltság gyűlölséget! Mi is fogna lenni a világból és emberi életből egyéb, mint viszályos inség tanyája és csatamező, ha ember, ki a maga ezerféle érdekeivel és szenvedelmivel, untalan felebarátjának érdekeivel és szenvedelmivel áll szemben és zsurlódásban, meg nem birna engesztelődni, hogyha e zsurlódásban sérülni talál? Csálatkozna, ha nem hiuságnak, s magunk túlbecslésének mive volna bennünk, az engesztelhetlenség; jobbaknak véljük magunkat, mintsem megbántani tudnánk másokat, és érdemesebbeknek, mintsem megbántatásunkat megbirhatnók bocsátani!

Avar e szavak alatt, erős tusában érzelmeivel, nagy léptekkel járt fel s alá a tágas teremben; egyszerre, mintegy eszmevillanatra, megállt az idegen nő előtt, merőn szegzé rá szemét, s annak vonásaira egyszerre megrohanta lelkét a sejtelem.

És e személy? kérde Jávorra tekintve.

Ilonka leányod, kedves Mátém! felele az.

Gondolatnál előbb Máté lábainál térdelt Ilonka, s forró csókokkal hinté el atyja kezét.

Szegény anyámnak megbocsátott jó atyám! bocsásson meg, sokat szenvedett leányának is! esdekle Ilonka.

Jó, no leányom; hiszen te ugyszólva ártatlan is vagy anyád hibájában! mond Máté, s fölemelé leányát. De tedd szivedre kezedet leány! s felelj: jártadban, költödben, azon a kísérletes és sikos komédiás pályán, megtartottad-e mindenkor becsületességedet? tisztességes voltál-e? s nem gyaláztad-e meg nevemet?

Ilonka, szivére tette kezét, s egész szívéllyességgel nyugtatta meg atyját ez iránt; azt vetvén még szavai után, hogy mind anyja, mind ő álnév alatt színészkedtek, nehogy még inkább szembeszökjenek, a honfiaknál még csaknem általános előítélettel a színészet iránt. Aztán, mond Ilonka, kerültük tán jó atyánk haragját is súlyosítani irányunkban az

által, ha nevét hordozzuk; hiszen színészetnél és irodalomban, szokásos már az álnév.

Tudom az elsőnél, mond kaczagva Máté; álnév, álérzelem, álszerelem, áldicsőség, egyszerűen teljes álarcz! csak pénz és ajándék, legyenek valódiak, és hulljanak borura derűre, mint a manna!

O jó atyám! szóla szeliden Ilonka; minden fának megvan a maga ép és férges gyümölcse! Volt módom ismerni a színészetnél lelkeket, kik diszei lehettek az emberiségnek.

No, no, transeat! kitolnám ezeket egy talyigán a falunkból!

Lehetséges Máté barátom, hogy csak szemüveged hibás; megjegyzé Jávör. Látod, mi ketten könnyen csalatkozhatunk az emberek megítélésében. Te az emberiség lelki nyavalyásságaival, apróbb-nagyobb elferdüléseivel bajlakodván untalan, könnyen megszokod a gyanakodást, s gyakran delinquensnek, vagy legalább bűncandidátusnak tekinteni vagy hajló az embert; s néhány kézeden átment példányról, himet varrsz egész tes-

tületekre; én mint orvos, az emberiség testi nyavalyáival vesződöm, s hajló vagyok halál-candidátust látni minden sáppadt emberben, s lappangó vagy bekövetkezendő nyavalyást, a kissé túlpirosban.

Avar biztos keblét olly érzelem szállta meg most, melyről önmaga sem tudott számot adni magának. A szivéből kiszokott atyai érzelem, mintegy elvesztettnek tartott leánya irányában, korának estvéje felé, nyájasan fészkelte magát abba vissza. Idegenszerű volt ugyan megszokásainak ezen érzelem, s eleinte némileg feszítő is; de kedves még is, naponként megszokottabb s napjait derítő. A bölcs természet, ugy látszik, felosztotta a szülékre nézve, a kiáradó gyönyöröket a fiu- és leánygyermekekben: Örülnek a szülék, ifjonta tán jobban a fiaknak, neveik, nemzetségeik fentartóinak s tán fényderítőknak azokra; hajlott koraikra, szelid leánymagzataik felé simúl szivök, kik házaik, személyeik, napi eseményeik körül motoznak folyvást és unatlanul, míg a fiakat a világ

zaja tova ragadja és tartja töfök; leánykáikat szoritgatják édes gyöngédséggel kebleikhez kik napl szükségeiknek, ohajtásaiknak, megszokásaiknak és kedvteléseiknek gondos ellessői és nyájas előzői, kik gyöngékedéseiknek olly részvevő, ügyes és fáradhatlan ápolónéi. Tapasztaltad-e jámbor atya? ha még nem, tapasztalandod, hogy betegágyadnál, csak vánkosodat sem bírja más lény, ha csak gyöngéd nőd nem, olly kedvedre fejed alá tolni, mint szeretett és szerető leánymagzatod!

Ilonka számára, az annyi éveken keresztül át nem lépett küszöbű jobbfelőli szobácska takarított ki és illesztetett fel; élet szállt a merevény nőtlen házba. Ilonka, kinek már deli természetén, s nem mindennapos szépségén gyönyörrel legelt az apai szem és storge, mindinkább közelebb tudott simulni Máté petrificált megszokásihoz, izléseihez s mindinkább szerencsés lön kívánságai ellesséseiben. Különösen meglepte Avart, azon ritka és sok oldalú ügyesség és életrevalóság, mit Ilonka a házvitel majd minden ágaiban kifej-

tett, azon takarékoság, mellyel a ház naponkénti szükségleteit ki kiállitgatta; ez azon vándor életnek, mellyet korában színészeink vittek; és a folytonos szűkülésekkel küzdésnek, melly szinpadon kívüli szereplésüknek fő részét tevé, természetes következése vala. Máté ur végre kénytelennek érzé magát, engedni valamit nők elleni, különben is inkább ingerültségi; mint győződési antipathiájából, s megvallani, hogy még is vannak dolgok, mikre a nő is alkalmas!

Alig egy pár hétre, a mint Ilonka Kakasdra érkezett, lamentabilis levelét vevé Mikeynek, a társaság sugójának és Ilonka családja edzett hívének, mellyben az súlyos megbetegedését, s az újabb társaságnál gagejának elmaradása miatt, szükölködő inségét panaszlá. Az ő fölsegéllése vala az ok, melly Ilonkát, némelly nélkülözhetőbb ékszerének pénzzétételére bírá. Jávort, kinek már is sok szivességével élt, untatni átallá, Bálinttal pedig, ki akkoron a székvárosban tartózkodott, még nem volt alkalma fölismertetni

magát. Pintest, mint a vidék minden kulcslyukán bejáratos ezer mestert és sensált, házi asszonya, a molnárné ajánlá neki.

A pokróczos hadnagy, ugrott most Ilonka szavára kettőt is, mintegy jóvá teendő elkövetett durvaságát. — No István! nem lesz kend már tán olly szigorú öröm, mint volt? kérdé mosolygva Ilonka. — Hiszen ha tudtam volna kilétét kisasszonyka! felele sompolygva István.

Illyen az ember! gondolá magában Ilonka; nem az emberiség joga elleni botlását, hanem ennél is, a társadalmi illedelemben vagy viszonyban történt tévedtét, veszi szépítésül latba!

Lám, megmondtam Ambrus gazda, hogy nem értem még meg az akasztófának! mond Ilonka nyájasan veregetve meg a szolga vállát.

Kár is lett volna arra a gonosz magaságra! felelt örvendezve Ambrus; én tudom, hogy egész életem lefolyásának rendében, meg bőjtöltem volna a felakasztásnak az ő napját.

Mindenki tegyen annyit, a mennyit tehet! gondolá Ilonka magában. Azonban Ambrusnál, az évenkénti bőjt önkényszerű ajánlása, épen nem fogott volna csekély önsanyarnak tetszeni azok előtt, kik az ő megáldott superlatív étvágyát ismerék.

XXVII. FEJEZET.

A nagy expeditió.

Ilonka feltaláltatása, vagy politicus műszóval : verificációja, senkinél sem okozhatott, olly nyílt égbe ragadó hatást, gloria in excelsis, mint Szetényi Marikánál. — Tehát nővére Bálintomnak, s én — én, a méltatlanul bizalmatlankodó, az ok nélkül gyanakodó, könnyelműleg tiprottam össze szerencsémet, s tán visszahozhatlanul bántottam meg jó ifjam önérzetét! Ekként töprenkedék, epekedék magában Marika, s a mint Jávort érkezn i látá, dobogó kebellemel rohant elébe kedves bátyám, esdekle neki, az istenért kérem : tegye jóvá meggondolatlan hibámat! én Bálinté voltam, vagyok és leszek míg élek,

és senkié másé! Egy pár szóval értesíté az orvost tévedte felől, mit ez már Plonka vallatásánál sejte. Jávor megigéré pártfogását; azonban ennek most más bökkenője akadt. Ignác ur hivatá az orvost; mert az átfázásból s oldal-nyilallásból alig felüdültet, igen ártékonyan hatotta meg szenvedett kára, minek kikerülhetéséhez még remény sem mutatkozék. Jávor vércsillapítót rendelvén a betegnek, sietett Mari ügyére terelni a beszédet, s értesíteni Ignác urat, Mari változott határozata, s Bálinttali egybekelés iránti beléegyezése felől.

A dolog lényegesen változott komám uram, válaszola mosolylyal Ignác ur; a testvér megérkezett, s a fél avar-vagyon nem adja ki egyezkedésünk föltételeit; pedig magam is, sohajtva veté utána, egy pár ezer forintocskával szegényebb lettem a rablás után!

Jávor, minden rábeszélésével sem bira keresztül hatni Ignácznak fukar számításain, s minden mit kivivhatott, az vala, hogy Mari várni fog még egy évig további szerencséjére,

melly Martialnál különben sem igen reménydúsan mutatkozik. Mari kedélyét, ezen új fordulat egészen le fogta volna verni, ha Jávor derült biztatása s a nyert évi respirium, melly alatt sok történhetik, némileg nem élesztgetik csüggedését. Mit tudunk jobbat tenni bajainkban, miken a jelen nem segíthet, mond Jávor; mint a hatalmas időtül várni? — Jávor, a lyánka forró kérelmére, magára vállalta Bálint kiengesztelését.

Avar biztos, megszigorított buzgósággal folytatta a rablás fölötti vizsgálódást. Elkövetett annak kiderítésére mindent, felfogott minden fonalszálacsokát, s miután a tortúrák nemei már akkoriban is tiltvák valának, nem mulasztotta el ezek helyébe inquisitusainál, — némi vallatási sanyarokat is használni, mikben a joviális Avar ismeretesen leleményes vala. Ezeknél azt a tapasztalati és gyakorlati elvet szokta ő követni, hogy minden erős gyanúval terhelt rabot, antihomoeopathice azzal kell sanyarni s vallomásra birni, a mivel kedélye vagy rögzött megszokása, kisebb-nagyobb

ellentétben áll. E szerint Avar a hájféjü, de nyugtalan Erzsivel, naponként egy-egy currenst, vagy a kalendáriumból egy-egy hónapot, minden vallásfelekezet névnapjaival és ünnepeivel együtt, tanulatott be s mondatott fel; a víziszonyos Pintesnek pedig, naponként egy pár kanna vizet kelle lekortyogatnia, vagy minthogy ezermesteri munkákhoz szokott, a cseléd szobában, ügyelet mellett, néhány marok tollat megfosztania. A sanctio mindkettőnél, szoros, kenyér és víz melletti bőjt vala. Nem mutatának sikert e sanyarok is. A hájféjü leányasszony, jó süriően bőjtölt ugyan leczke nemtudásért, s meg is vetkezett testében; de makacsul megmaradt tagadásában. Pintest pedig a szokatlan hallé, eleinte végig-végig borzogatta ugyan; de később az még étvágyát is nevelte, mellynek kielégítésére, valamint a tollu-fosztás kiállítására is, az ármányos és hadnagyokkal régóta czimboráskodott ezermester, könnyü módokat talált.

Már-már csüggedezni kezdett Avar re-

ménye, a mint véletlenül egy fonalka akadt kezébe. Ritka bünténynek, legyen az bármily rejtélyesen gombolyitva, nem sorsa az — mi az igazságos gondviselésnek egyik csalhatlan bizonyosága — hogy rendszeren a gombolyagnak legalább egyik vége künn felejtetik; vagy a szerfölötti aggodalom s tán zaklató öntudat is, eszet veszített a bűntevővel; vagy végre az idő kimossa a bűn szálait, nem különben mint zápor, a szakadékos hegyoldalokból, a századok óta föld gyomrában lappangott mammuthcsontokat. Erzsi, harmadik vármegyebeli árvának adá ki magát a vallatásnál. Azonban mintegy két hétre befogatása után, megjelen a biztosnál, egy szomszéd falubeli, mákfalvi lakós, s a leány atyjának adja ki magát; egy ritka metszetű és anyagu tajtékpipával s egy pár körmöczi aranykával kísérti meg, lyánya javára, a biztos szigorú becsületességét. Avar, mihelyt ráveté az emberre tekintetét, azonnal fölismeré benne az ördögölgyi bajnokot, Ambrus ütlegetes keresztatyját, és kezén többször meg-

fordult typosos rabot; mert a homlokán kiálló holttetem, a mellyről homlokát, a biztos, akkori diákos divattal, caput malae speinek nevezé, igen is bélyegzéőt. A biztos, több mint századnegyedes praxisa után, meglehetősen ismeré a vidék, sőt megye jó madarait és gyanúsait, s a diós homloku már régóta ezen utóbbiak sorába vala nála följegyezve, ki csak pauzánként vala, s az is reggeli első órákban józan fővel, kitől, mint szegény baltás embertől, a dologtalan dőzs élet nem igen telt, s ki már több izben állott törvény előtt, de próbák hiánya miatt; mindedig ki tudott búvni a büntető igazság körmei közl.

S Erzsí szobaleány a te leányod?

Igen, tens uram!

Hiszen ő maga, bácsmegyeinek monda magát.

A vén róka megdöbbsent erre: tán ijedtében, tens nagy uram!

Hol vetted ezt a pipát? tán csak nem a mákfalvi zsidóboltban?

Nem; a bekevári vásárban, hordta egy zsidó, attól vettem.

Hihető, pálinkás pohárnak? mert egy mákfalvi baltás, mi egyéb hasznát tudná venni az úrias pipának? vagy már előre, ügyes-bajos megkisértésrészántad vételedet? nem-e?

A diós, nem számoltában arra, hogy még olly szép ajándéknál is benevolizáltassék, megzavarodott, ütölt-hatolt; a zsidót, kitől a pipát vette, nem ismeré, lakását nem tudá, barnának gondolá és sovány közép természetűnek rémlék előtte.

Aranyaidat hord el gazember! mond dörögve a biztos; a pipa, további kisütésig itt marad; lyányod a megye hűvösébe fog sétálni, magad pedig, további rendelésemig itt maradsz.

Elsompolygott, eleinte leverten a vén Zerge János; de künn csakhamar megembevelve magát, egy pár huszast nyomott az őrhadnagy markába, ajánlván kegyébe ártatlan leányát; egyik komájának pedig azt

sugta fülébe a kapuban: no, no, a vármegyénél okosabb urak ülnek, mint kenetlen szerü biztos uram! majd ellátok én azokkal!

A biztos, később jónak látta, most még be nem fogatni, pusztá, noha erős gyanura Zergét; helyébe inkább szoros cernirozás alá fogni házát és személyét. Jelenleg Zergét csak addig tartóztatta udvarában, míg mákfalvai házát, a már ismeretes durvaságu, de biztos hűségü hadnagya, másod magával megmottozza. Semmi gyanura-valóra nem akadtak ezek.

Tisztán tartja maga lyukát a vén róka! mond kaczagva a biztos; de nem tágitok rajta. Haza ereszté Zergét; de különösen éjjel, legbiztosabb átöltözött embereivel, kellő távolságból, tartatá őrszemmel. Az első éj, nesz nélkül folyt le; nem így a második. Egy pár kiforgatott subáju lovas osontott be éjfél tájban Zerge házába, s csakhamar hárman siettek gyalog ki a kert ajtaján. Oldalt, ugyan azon irányban követék őket Avar emberei. Bujkált ugyan a hold fellegek közé és közül; de a kétes homályban is kiveheték ezek,

hogy a három férfi, a legelőn keresztül; a kakasdi puszta malomok tart, mellytől alig valának már egy puskaövetnyire. Egyike Avar embereinek, félhurutban szenvedvén, a hús éji légben, néhányszor elköhentette magát. Amazok erre megállapodtak, s rövid tanakodás után visszafordultak Mákfalva felé. A hadnagyok utjokat állták. Ezeknek : megállj! rikkantására, fokosokat rántottak elő a gyanúsok; de megrettenve a biztos hadnagyk szegzett pisztolyaitól, futásban keresé- nek menedéket. Egyet közölök első lövésre lepuffanta István hadnagy, másikat máskettő nyoma földre; a harmadik szerencsésen megugrott. Mind a hárman vázson álarozban voltak, mit lerántván képeikről, a lepuffantottban fölismerek Zergét, a másikban pedig Szentényi pusztai csikósát. Zergének bal- kezéből érte a golyó, miért is iszonyu ká- romlással tractálta megkötözés - közben a megye kutyáit, miként ezimezé a hadnagyo- kat. Avarhoz kísértetének s külön kalitkákba zaratának a jó madarak; és Mákfalváról,

még ez éjjel áthozatának, Zerge udvarából, az ott hagyott nyerges lovak.

Más napra kelve megkezdé a biztos önkényes és önkénytelen vallatásait; olly nyilvános, súlyos és csak bevalláshiányban fenakadt bünbetudásnál, Avar minden ésetre vélt magának valamit a túlszigorra nézve megengedhetni; mire őt a befogottak átalkodott makacssága is, némileg feljogositni látszék. Elővéteték a benevolumi 20—25 bot, minden tagadásra egy-egy hadnagyi pof, kurta vas és végre gúzs. Egyike sem használt; a vallattak vagy nem feleltek a tett kérdésekre, vagy olly felforgatott feleleteket adtak azokra, hogy a biztos végre kimerült minden türelméből és vallatási szigoraiából. Végre István ráakadt Colomb tojására, arra figyelmeztetvén biztos urat, hogy ő szemlét tartva ma reggel a puszta malom körül, attól Mákfalva felé, a legelőn keresztül, egy nem igen nyomott ugyan, de még is kivehető gyalog ösvényt vett észre; a három jó fée is, ugymond, a pusztamalomna ktartott,

— mert mit kerestek volna Kakasdon? — és így a puszta malomban kell fekünni a nyúlnak!

Avar nagy valószínűséget látott István összevetésében. Azonnal megindúla a maga fegyveres embereivel a puszta malom felé. Ambrus, kit a kíváncsiság naponként átfuttatott Avar udvarába, minthogy némi szorongással lesté a felakasztások lefolyásának stádiumait, éppen jelen volt a csapat kiindulásán. Látta a szép számú embert és fegyvert, s elég biztosnak hitte magára nézve, a kínáló alkalmat arra, hogy égő s régóta borzadálylyal ápolt kandiságát kielégíthesse, s valahára szemről szemre láthasson egy — kopogó lélektanyát. Tehát ő is a szemlecsapathoz csatlakozék; s utközben, derült kedvében még pipát is cserélt az egyik hadnagygyal — mi az alrendű magyarnál divatos első ismerkedési jelenség — de a mint a puszta malomhoz közeledének, mindinkább szorúlt Ambrus szive, és szemmel tartta minden padláslyukat, kéményt, nem reppen-e ki azon

valamellyike a felriasztott kopogó lelkeknek?

Avar megerősödék gyanujában az által, hogy noha a rozzanó félben álló malom, éveköta nem nyitogattatott a perlőfelek által; a kopogó lelkek erős hiedelmű babonája pedig, minden jámbor lelket — mert jámbor és „együgyü,” gyakran synonymek a világban! — távoztartott attól; még is az ajtó kulcsyukán némi csiszoltság látszék, mi gyakoribb nyitogatásnak vala jelensége.

A mint a malom ajtaja nyikorgva benyílt, Ambrus halványan rezzent össze, s csak szégyen, iszonyú kandiséga, és attóli remegés, hogy künmaradtában, vagy visszautjában, még inkább négy szem közt találkozhatik valamellyik kopogó lélekkel, tartóztaták őt a hátramarádástól; azonban siete közepébe jutni a belépő caravánnak, hogy mindenünnen fedezve legyen. Benn nem látván egyebet rozzant garadnál, korhadt deszkázatnál, egyéb efféle jelentéktelen avultságoknál, mindinkább bátorodék, így okoskodván magában: ennyi érdemes férfiat — kik közé

mint illik, magát is számítá — gondolom, csak meg fognak kimélni a kopogó lelkek is! aztán nem ellenök portyázunk mi, hanem az ármányos gonoszság ellen! — Mind e mellett vizsgáló előrelátással vett szemügyre minden padlatdeszkát, a mellyre lépendő vala, nehogy cseles sülyesztő lappangjon alatta; s a garadba, mellyet legalkalmasabb kopogó-lelki nyoszolyának gondolt, csak többek példája után mert bepillantani.

Alul semmi gyanúsra sem akadván, felhága a csapat a padlásra; szétszaguldoztak a hadnagyok itt is, szoros kutatás alá véve minden zeget zugot; nem mutatkozték semmi! Végre egy rozszant hambárban akadt meg szemök, mellynek fedele és deszkái berogytak már, s csak a padlás vég deszkafala felőli oldala állt még épen. A szemfűl biztos észrevévé, hogy a hambár előtti padlódeszkákon, erős korholás láthatik, jelenségeül annak, hogy a hambár gyakrabban előre tolatik helyéből. Kivonatá azt; de alatta és körülte sem mutatkozték semmi. Ambrus, a hambár kimozdítása után,

belülre lépett a padlás deszkafala felé! s nagy kíváncsisággal szegezte szemét a kutatásra. Egyszerre egyike a hadnagyoknak, a padlás jobb szegletéből, egy cziczáit szoptatott czirmos macskát ugrat ki, melly rémületes miaukolással szökik a keresztgerendára fel, s onnan ki a padlás ablakán. Ambrus a véletlen kirobbanásra, képzete impregnálva lévén kopogó lelkekkel, annyira megrémült, hogy teste egész súlyával a háta mögötti deszkafalnak dőlt, s azt beszakitván, nagy csörtetéssel hátra esett, lábainak talpait ég felé meregetvén. A biztos nem kevésbé ijedt meg jámbor Ambruson, azt véelve, hogy a beszakított deszkafal már szélen áll, s így a szolga, az alatt folyó patakba lenne lezuhanandó; de csakhamar meggyőződván arról, hogy a fal a padláson, csak egy kis rekeszt zára el, fölemelteté hadnagyaival a felforgatott arczu Ambrust, s miután vizgálat után tapasztalá, hogy a rekesznek szokott ajtaja nincs, hanem csak egy csavarral megakasztott lecsappanó deszka szolgál bebuvóul abba, élénkült gya-

núval látott a rekesz mindenfelőli motoztatásához.

Nem sok időbe és munkába került ez. A rekesz egyik szegletében, mindenféle omladék kő- és tégladarabok, malomhulladék és szemet állott felhalmozva, mit a biztos széthányatván, végre ráakadt az ohajtott delicti-corpora. Összevert deszkaládákban és zsákokban heverték a halmocska fenekén, az elorzott kincsek, ezüst, ékszer, ruha-kelme- és vászonnemük, s egyébek, miknek értéke nem megvetendő összegre rúghatott. Pénzre nem akadtak; hihető, azzal könnyebben esheték meg, a czimborák közti osztály.

XXVIII. FEJEZET.

Fortély, erősebb az erónél.

Siker után zajosabb kedvvel tért vissza, a felkutatott jószággal a csapat. — A nap hőse te valál Ambrus! szóla, botjával vállára legyintvén ennek, a biztos; csaknem példátlan eset, hogy valakit félénk gyévasága üssön hőssé! veté kaczagva utána.

Érzem is a máját, tens nagy uram! nagy confusiót kapott a derekam! panaszkodék Ambrus.

Semmi, szolga! vigasztalá Avar; tied az érdem; te rántottad ki napfényreamaz akasztófára-valókat!

Avar vigasztalni akarta Ambrus derekfájását, s helyébe mély aggodalomba, buba

ejté szegénynek szívét. Csak az akasztófát ne említette volna! Jámbor Ambrus lelke nem bírhatá meg azon gondolatot, hogy ember-társa, különösebben pedig Pintes és Erzsi, kik gazok ugyan, s alája vizes pokróczot terítének, de még is egyfalubeli ismerősök, az ő befolyása vagy épen egyenes eszközlése által, olly kínosan felmagasztaltassanak; sőt ha rajta áll, ő még az ütleges keresztatyát, a diós Zergét sem szánja ezen operatióra. Ujra egészen elbúsulta magát, szinte a megyei törvényszék ítélet-hozásának idejeig, úgy hogy majd levetkezé husát; míg nem a halálos ítélet elmaradása, ismét meghozá ételét és álmát, melly utobbinál gyakran megnyomák őt, hídércz-alakban, köteles nyakkal, Pintes, Zerge és a jegygyűrűs leányasszony!

A sikerült fölfedezésnek, sok jubilatekövetkezményei valának Kakasdon. Legelőbb is Ignác ur lelke örvendezett, elannyira, hogy lelki örömeben, egyszerre feledé minden testi baját. Kára, csaknem az utolsóig megkerült, sőt a szobaleány ládájából még

olly veszendőség is, miről nem tudott. Avar lelke még mélyebben merült az örvendezésbe. A puszta malom portékái között, megfejthetelen álmélatára, némelly olly ezüstneműire és ingóságaira talált, mik egykori sajátai valának, s mik felől erősen hívé, hogy házát elhagyott neje által vitettek el.

Vén Zerge, a criminális zaklatás minden zugait számtalanszor átbútt róka, tapasztalásból tudta az átalkodott tagadás hasznait, még e jelenségekre is tagadott mindent. Ő, ugymond, feléje sem volt a puszta malomnak soha, mellytől minden jámbor lélek — és így ő is — irtózik. A többi befogott, ugymint a csikós és Erzsi, mint gondolhatni, hű tanítványi lévén az öregnek, szintén makacsul megmaradtak tagadásaik mellett. Sikert veszének nálok, minden újra elővett vallatási szigorítások; s a béketüreséből kivett biztos, már azon jártatta eszét, hogy pinceszét vizzel eresztesse tele, s az aquae frigidae iudiciumot kísértse meg velök.

Jávor épen e tanakodására lépett be szo-

bájába. Ez a mint barátja fenakadását megértette, egy kis gondolkozás után ekként szóla hozzája : itt Máté barátom, legczélszerűbbnek látom, psychologice nyúlni a dologhoz. Nem árt néha sortirozni az embereket mint a gyapjut. A három inquisitus közt, kétségen kívül Erzsi a legujonczabb, s már neménél fogva is legtörékenyebb kedélyü. Engedj egy kísérletet tennem velem!

Isten hírével, Elek barátom! de előre tudom, megtörsz ezeken a vas fejüeken! Én már abban hagynám, ha nem szégyenleném, hogy kifogtak rajtam. Uf! egészen kiizzadtam erőködésemben! szinte csepegek, mint stilizált szalonna!

Jávor, a biztos beléegyezése után, áthozatá villanygépét, egy asztalkára helyezé s erősen megtölté villanyanyaggal, kellőleg elrendezé a gép conductorát, a nagyasztalon fölnyitá a vaskos és terjedelmes corpus juris egyik kötetét, egy gyógyszeres üvegecskébe tiszta vizet helyezett melléje, s behozatá Erzsit. — Hallod-e leány! így szóla ünne-

péyes hanggal Jávör, a felnyitott könyvet véve kezébe; te minden nyilvános jelek daczára is áttalkodottan tagadsz mindent; nem gondolva lelked üdvére és az isten mindentudóságára, ártatlanságod mellett még esküt is ajánlasz; most tehát magadnak köszönd, ha nálad a végső eszközhöz nyúlunk, mit ki nem fogsz játszhatni semmiképen! Ime itt van a legbölcsebb persa csodatevőnek, Ferdúzi-Deddin-Attárnak, hatalmas könyve, melyet a véle szoros barátságban élt alvilági lelkek sugallásaiból irt meg. Ebben azt mondja 249 lapon: hogy ha valaki az elkövetett bűntényt tagadja, tétesse a bíró annak kezét egy büntelennek kezébe, és ha valóban bűnös, azonnal karjába fog nyilalni a büntudat; és ha még továbbra is magátalkodnék tagadásában, mosassa meg a bíró annak arcát, Kagúr-Szadi csodatevő nedvével, és ha valóban bűnös a valatott, azonnal el fogja annak arcát lepni olly nagyszerű hólyagos himlő, mint egy-egy májusi cserebogár, mellynek lehulltával, nem különben fog látszatni arcza, mint öreg

méhkasnak fekete lyukacsos sejtje! Értetted-e?

Erzsi kételkedve mosolygott, s hajló volt félenyelgésnek venni a dolgot. — Értettem! felele.

Jávor. Tedd tehát kezedet kezembe, ki büntelen vagyok! — Így! Most újra kérdelek leányzó: bűnös, vagy részes vagy-e a rablásban?

Erzsi. Nem vagyok! felelt Erzsi kissé szorongó hangon.

Jávor az alatt érintette szabad kezével a villanyt, s Erzsi egyszerre olly súlyos ütest kapott karjába! hogy rémültében élesen síkóltotta el magát.

Látod rossz leány, mond dorgálva Jávor; most látjuk, hogy megátokkodott bűnös vagy, ki kimélést nem érdemelsz. Tartsd arcod; Kagur-Szadi bűvös ezen nedvével fogsz megmosatni; hogy légy csúf arcodban, miként csúf akarsz maradni lelkedben!

A leány elhalványodék s egész testében remege; hatott rá Jávor szinlett komolysága,

mély tudományának hire, tekintélye, s mellyik nő áldozná fel szívesen szépségét? s mellyike nem tartana valamit szépségére? Erzszi szótlanul meredeze egydarabig maga elébe, majd könyekre fakada, s meggondolván, hogy ha a persa bűvész gonosz tanácsának első része olly foganatos volt, ki állhat neki jót, hogy a másik is be nem üt? hunyászan megvallá a szetényiféle rablást, minden-körülményeivel.

Elek barátom, szóla a vallatás után kaczagva Máté, megadom magamat! te jártasabb vagy a nők körül, mint én. A női hiúság ezen hatalmát, megvallom, nem ismertem. Ugy látom, a hiúság, erkölcsi tyúkszeme az emberiségnek, s a nőnek kétszeresen. A leány, azt hiszem, tán anyja gyilkolását is befogta volna vallani, csakhogy arcza kátyúkat ne kapjon!

Barátom, mond Elek, Erzsínél a „szeget szeggel“ magyar példaszót használtam; rossz nevelés-maradványu babonát, rossz nevelés-maradványu erkölcsűyedés ellen. Mert a

rosz nevelés valódi veteményes kertje a tömlöczöknek, miután a kegyeleteket sülyeszi alá. Félek, hogy végre is a kegyeletek sülyedése, vonja meg az emberiségnek a lélekharangot!

Erzsi, a milly makacs tagadó volt előbb, olly körülményes valló leve most, s szembe-síttetvén a csikóssal, az előadott részletes körülményekkel ugy megzavarta azt, hogy végre ő sem menekülhete. Elkésettnek tekintvén már minden tagadást, megvallotta Szetényi kirablását Zergével, s Erzsi zárnyitogatása segélyével, valamint az avarféle ingóságok előmutatására azt is, hogy elhalt atyja, Zergével és Szetényinek mostani pusztai gulyásával — ez vala a harmadik megugrott álarczos — ez előtt néhány évvel, épen azon éjjel rablák ki Avar házát, annak honn nem létében, mellyen neje és leánya elhagyták a házat. Ők, ugymond, mint atyjától hallotta, a ház öreül rendelt hadnagyot alva, s magát a lakóházat embertől pusztán lelék. Az ajtókat Zerge volt ügyes közkulcs-

csal felnyitogatni. Végül még, rávezeté a hadnagyokat, a malomban elrejtett álkulcsokra is.

Zerge megkísérlette még egyszer a tagadást; de szembesítettvén leányával és a osikóssal, s később azon székvárosi orgazdával, kinek a csikós vallása szerint a holmiket, s köztök avarféle vagyont is eladták, és előmutatván neki az álkulcsok, megvallott mindent.

Noha Avar kárának alig egy harmada került meg, végtelen lón még is lelkének könnyebbülése.

Egy mázsa búteher gördült le szivemről, Elek barátom! ekként szóla Jávorhoz, hogy nőm elhagyott, ha nem megemészteni is, de jobb óráimban, mikben saját hibám öntudata élénkebben szállott meg, némileg menteni tudám; mert érzem, hogy az emberiség salakjai közti vesződéseim, tán egy kis büszkeség, hiúság, s mit tudom én? megnehezíték kedélyemet, és sok darabosságot csúsztatának ember- és nőbánásom közé; de hogy nőm, egykor olly forrón szeretett nőm, olly aljas-

ságra vetemedhetett, hogy megrabolni bírt, mélyen sebhetette szívemet, s mindig némi kérlelhetlenséget táplálgatott keblemben. Most teljes kibéküléssel mondhatom : adjon isten csendes nyugodalmat, a szerencsétlen boldogúlt hamvainak!

Ha azokkal, kiknek irányában, félre értésből, vagy szívkeményítésből, megszakadt viszonyaink valának, ki nem engesztelődhetünk : kegyeletes szívünk rendesen azok felé hajtja, némi jóvátévés vágyában jóságunkat, kik megbántottainknak kedves hátrahagyottjai, sőt gyakran csak érzéketlen ereklyéi. Így Avarnak most minden gyöngédsége Ilonka felé fordult, kit anyja is szívére kötött; noha e gyöngédségét igen szerette némi szilárd férfias, vagy miként tartá, katonás mázzal bevonogatni, nehogy elasszonyosodott érzélgőnek tartassék.

Mi lőn további sorsuk a befogott raboknak? történetünkre nem tartozik. Elég annyit megemlítnünk, hogy Pintes, az ezermester, nem sülvén rá Erzsiveli egyértés a

rablásban, csak egynegyed évi börtönre ítéltetett a megye törvény-széke által. Azonban Kakasd faluja ezt is sokallotta; miért is a bíró Kobak Mátyás tanácsot hirdetvén, határozatba hozatta, miként Pintes Balázs iránt, kérelem nyújtassék be a megyének, azt tartalmazandó „hogy miután kakasdi lakos Pintes Balázs, köz és méltányos nevezettel az ezmester, részint a faluban egyedüli korporsó-és bölcsőműveszete, részint az egész falubeli iparnak és kézmivességnek, általa 15 éven keresztül dicséretesen viselt képviselése miatt, egyáltalában nélkülözhetlen tagja, sőt sine qua nonja Kakasd falujának, ugymint a kinek három hónapos falunkivüli raboskodása alatt, nyugodt lélekkel sem nem születetnék, sem meg nem halhatna a kakasdi ember : legyen kegyes a tekintetes vármegye, vagy elengedni, az egész falura nézve sérelmes büntetést, vagy annak kiállhatását a falu határában hagyni meg, akként házasítván össze a törvényes igazságot, Kakasd faluja égető szükségével és méltányos kívánatával,

hogy Pintes Balázs nappal a falubelieknek szabadságban dolgozhassék, éjjelre azonban a törvény részére, fogságba csukassék. Ezen arány szerint nem difficultálják a kakasdiak, ha a három hónap, még egy párral megtóldatik is.“

A vármegye, miként később értesültünk, nem vala hajlandó, a Kobak Mátyás-indítványozásu crimininális amicát elfogadni. Minélfogva az volt boldog Kakasdon, ki a büntetéses három hónap alatt, sem nem született, sem meg nem halt ottan!

XXIX. FEJEZET.

Kakasdon epocha nyílik.

Ősz felé hajlott az idő. Céres betakarított adományaira, készítette Bacchus a maga áldomását; tarkult már a szőlőgerezd, miként tánczvigalomban, fejr hölgyek között a barnább uracsok.

Estve Jávör, a nőekkel, a maga kertében mulatott, a mint a kert ajtaja megnyilt s rajta egy kis sovány alakocska simult be, s olly súlytalan léptekkel tartott a kerti társaságnak, hogy azok alatt tán a fűszál sem hajlott volna meg. Jávör egyszerre fölismeré benne Mikeyt, a sűgöt. — Isten hozta kedves Mikeym! idvezlé; még mindig a régi madárhúsu? Tán bizony Philéta költőnek családjá-

ból való, kiről azt regélik, hogy ólmot kelle kötnie lábára, nehogy elkapja a szél?

Legalább sorsrokona vagyok, tens orvos ur! felelt Mikey; én a költő szavait súgom; e szavak pedig, az első szájnak is keveset nyújtnak, hát még a másodiknak! A szegénységeli küzdés, folytonos torna-reszelés!

A férfiak külön vonulának a kert tulsó sétányára, s a nők észrevevén fontos beszélgetésbe merültöket, nem háborgaták őket. Egy idő múlva visszatérének a nőkhöz.

Édes napácskám! Katinkám! szóla derülten Jávor; holnap estvére Mikey ur társasága, egy nagy és ritka színi mutatványt adand Kakasdnak, Adut Jakab helyiségében; arra el megyünk, ha kedvetök tartja!

Ez utóbbi szavakat bizton el is hagyhatá vala Jávor; mert hiszen falun az efféle monotoniai intermezzo, igen olly kedves tünémeny szokott lenni, mint hetes esőzés után, a kiderült nap!

Mikey a házak falaira és utczák szegleteire, valamint Kobak bíró tekintélyes háza

falára is, zajütő afficheket ragasztatott, e szavakkal:

MA VASÁRNAP,
a kakasdi hotelben,
rendkívüli, Kakasdon, sőt a megyében, sőt egész
országban még soha sem látott, nagyszerű

CHINAI BÜVÉSZETI ÉS VARÁZSLATI ELŐADÁS

fog tartatni két szakaszban, chinai mágusjelmezekben; vagy is mutatványok a felsőbb és alsóbb mágia köréből, mellyek a nagy csodálatnak és bámulatnak miatta, minden szemet meresztve és minden száját nyitva tartandnak; s mellyekre Kakasdi falujának nagyérdemű noblesse és más közönsége, tisztelettel megkéretik, azon biztosításunk mellett, hogy megjelenendő közönségünk, azon egy pár órát, mit nálunk jól tölt, nem fogja tölteni otthon.

Előadó személyek:

Tschun-müing — a nagy mágusz.

Quan-Lizang — a kis mágusz.

Young-Su-lári — színésznő.

Misi-Lári — kis fia.

Kong-Bong — a bűvész-bohócz.

Bemeneti ár, tetszés szerint, a kakasdi szegények javára.

(A chinai személyek magyarul fognak beszélni; mi magában is, csodával határos dolog.)

Kezdeté pontban 6 órakor.

Az affichek és színi lapok, nyomda hiányában, csak irva valának, mikről azonban a kakasdi pórság, noha általában csak nyomtatást tudott olvasni, annyit, egymással közölve a dchiffrált szavakat, lesyllabizált még is, hogy Kakasdon, a mai napon, valami rendkívüli komédia történendik; de hol? ez iránt egyideig kétely közt forogtak; mert a „hotelben“ szót nem értvén, mindnyájan „hitelben“-t olvastak helyette, melly varians lectió, némellyeknek épen nem volt inyök ellen. Azonban az Adutnáli nagyszerű készülétek, és az ivóságnak az ivószobából ki szorittatása, s a színbe történt átköltöztetése, csakhamar értesíték a falut, hogy ma a hoteles, hiteles fogadó leendTháliának, vagy inkább az eleusisi titkoknak temploma.

Tudniillik Mikey társasága, kibérlé Adutól jó áron az előadás napjára, a terjedelmes ivószobát, a belőle nyíló lakszobával együtt. Az ivóteremnek ezen szoba felőli vége, színpadnak rekeszteték el, s fölkészítették a szükséges bútorzattal és függönyökkel, non ad

luxum, sed ad necessitatem, miként az a társaság saját emberségéből és Kakasd falujától, különösebben Jávor házától telék.

A társaságnak, miként látszék, vidor kedvű igazgatója, illy utasítást adott Adut Jakab fogadósnak : számunkra pörkölt húsod, fiatalabb legyen magadnál, borod idősebb, tojásaidat ne a kotlós tyúk alól szedegesd elő, csirke helyett ne az anyját rántsd ki; kétszeresen sűrögj, forogj, de csak egyszeresen számolj! — Mit tartott meg ezekből Jakab gazda? nem tudhatni; annyi bizonyos, hogy ő mindenkor igen méltányosnak találta, miszerint ritkán fordulván meg nála úri vendégek, a jövők fizessenek a nem jövőkért is.

Mikey személyesen hordá el szinlapját a meghívóját a kakasdi úri házakhoz. Jávor szives volt elkisérenni őt Ignác urhoz és Avarhoz, és gyámolítani meghívásait. Ignác ur tanakodék előbb, de Mari kérelmére, kit Jávor titkon Bálint kérésére felől értesít, és megértve a bemeneti ár önkényességét, megígérkezik. Nem különben Avar, megjelenendé-

sét ígérte leányával, de titkon ezt súgá Jávor-
nak : ezeket a pénzcsalókat, kaszakapakertü-
lőket, szemmel fogom tartani; aligha jobban
török fejöket! A mint ez a soványság mondja,
álarczban fognak játszani, s az egészre nézve
bizonyos rejtélyességet sejtek nálok!

A hivatalos szem nem fóg ártani! felelt
mosolygva Jávor.

Honka gyermekesen örült az előadásnak.
— Teljék kedve a bolondságban! mond Avar;
még motoz benne a komédiási féreg!

Estveli 6 órakor meggyujtatának a lám-
pák a teremben, a gyertyák az extemporizált
szinpadon, s omlott a nézőség mindenfelől:
Falun az illy ritka élvezet, epochális szokott
lenni, mellytől török hegyraként számítatik
gyakran az időjárat. H nevezetes napig a ka-
kasdiak, azon híres, ezelőtt 14 évvel történt
medve-teve- és majomjárattól számították az
időt és eseményeket, mellynek alkalmával az
olasz majma, szép veres dolmánykájában, az
örökös bírónak, Kobak Mátyásnak, vállára
szökött, és a nézők oldalnyilallásos kaczajára,

annak tisztos kucsuját maga fejére tevén profanálta, s majd a földhöz vágta. Ezen kakasdi aérát, a mai mutatvány, némi feledésbe-döntéssel fenyegette.

Ömlött a nép, elannyira, hogy Kakasdon a legtöbb ház és udvar, egyedül a házi komondor gondjaira hagyaték, s a koldus egy batkányi alamizsna-nyerhetés nélkül énekelhetett volna végig a falut. Megjelent Jávor is egész háznépével, s Lucza asszony, mint Kakasd matrónája, azonnal igénybe vette a fő-fő úri páholyt képviselő zsellye-széket, mellyet különben is Jávor engedett, a maga szobájából által. Ignác ur szintén megjelent a színi pénztárnál, négy polturát szánva annak, önkénytes bemeneti díjul, mit azonban, közbetolakodván Mari, a maga sajátjából egy pár huszaskával kárpótola. Avar, elköngvén a hat óra, szólítja leányát; de Ilonkát már nem lelé honn, s vélve, hogy kétségen kívül Jávorékkal menend a látványra, egyedül indult meg a fogadóba, és Jávor barátja mellett fogott ülést. Megjöve Bálint is, s Ma-

rika közelébe fúrá magát. Utána Gépán és Holtay asszonyságok, ez utóbbi pompás bonnetben a la paysanne, drága heron noir tollakkal, biczegének elő, biztosításul, hogy egy pár nap mulva, az egész megye tudandja a kakasdi színlátvány, minden látott, hallott, sejtetés ráfogott részletes körülményeit. Ezekre Lucza és Katinka olly szemekkel tekintének, millyenekkel azon köre vagy rögre szoktunk hátratekinteni, mellyben megbotlottunk.

Gépánné és Holtayné után, Gépán Miska a literátor kullogott be, ezüst lánczos atillájában és árvaleányhajas kalapjában. Szétnézett az úri vendégek koszorúján, s megpillantván ebben Avart, egy folio-ívet nyujta neki által. Magas reptű költemény vala ez, melylyel Avarnak, leánya szerencsés feltalálására örvendezett. Avar és Jávör, felvonás előtt átfuták azt.

Bocsássa meg bünömet szent Apolló! ha ugyan hírével esett e költemény, mond Avar; de én ugy vagyok vele komám, mint Ambrus szolgád a sokasággal, mellyet a sok embertől

nem láthatott. Én is ezektől a sallangós szavaktól, nem bírom kivenni az értelmet.

Nem is épen lényege ez, komám, a mai versnek, felele Jávornak; igen szeszes dolog az az értelem; a költői ihletés lelkesüléseiben könnyén elszokott az párologni.

Currenseim mellé teszem, komám, mond Avar; majd betanultatom vallamellyik makkas delinquensemme! hogyha meg nem szakad belé!

Azonban a biztos, méltatva a jóakaratot, köszönetet inte az árvaleányhajjas költőnek, ki most egy laicus bíráló helyett kettőt nyere költeményére; oly szerencsétlenség, melly nem épen példanélküli szépliteratúránkban.

Mindazáltal bízva tett remeklésében, meg nem állhatá Miska, hogy mielőbb Jávornak ne sompolyodjék, megtúdhatni reménylett kedvezőbb ítéletét.

Már nyomják, kedves uram bátyám! sűgá elégüléssel az orvos fülébe.

Mit öcsém? ezt a költeményt? vagy a mit a minap felolvastál?

Nem; ez utóbbi megégettem!

Milly üdvös gyermekgyilkolás!

Hanem szeszélyes regényemet nyomják.

Szeszélyest? No ez már nem tréfa! mond Jávor. Ha szeszélyed bő erű, a méltányos olvasó kegyes leend utángondolni azt is, mit kihagytál; ha pedig nem vagy legénye a szeszélynek, úgy ohajtani fogja, hogy bár kihagytad volna azt is, a mit ki nem hagytál. — Hanem regényed beköttetésére teszek figyelmessé öcsém! Ha regényírói divat szerint, olly léha pongyolában küldöd is szét könyvedet, hogy csak különös vigyázat mellett, állhat az ki egy olvasást, kérd meg még is előszavadban a közönséget, kegyeskedjék idővel keménybe kötetni azt; mert noha több olvasásra számolnod, némi szerénytelenség fogna lenni, de minthogy az előfizetett vagy megvett regény, a sem elő, sem utófizetők között, rendesen nagyobb szerű olvasmányi körutat szokott tenni nálunk, mint Cook János a világ körül, tanácsos, hogy annyi strapáciát biztosan kiállható köntöst nyerjen. Csakhogy

arra is figyelmeztess közönségedet, hogy a kötés ne vászonba történjék; nehogy valami kéretlen vagy kérlelhetlen bíráló, ékként találjon felkiáltani regényedre: kívül rongy! belül rongy! jaj pénzem!

Miska kaczagássá potencirozva Jávor mosolyát, követni igéré az adott tanácsot. — Hát költeményemre mit mond uram bátyám?

Látszik édes öcsém, felelt ez, hogy kitéttél magadért; mert ha nem csalatkozom, nem csak Pegazust nyergelted meg, hanem meléje mind a kilencz múzsát is!

Miska jóra vette a bókot; mert mondják, a költőcskék hiúbbak a költőknél, s meghajtván magát, ülésére tért.

Sajnáljuk, hogy költeményét sorainkban nem közölhetjük, minthogy az egy jótékony célra kiadandó Album számára volt már anticipando szánva. Bátrak vagyunk olvasóinkat, ebben az X és Y alatti incognita quantitású jegyekre utasítani; Miska ezen jegyek alatt tartja saját incognitóját is.

XXX. FEJEZET.

Nagyszerű mutatvány.

Az előadáshoz orchestrumúl förendeltének faluvégről a hindostániak. Ouverture képviselőjéül, játszanak ezek egy bánatos magyart, bánatot tudniillik annak, a ki halála. Azután felgördült az ágyteritői függöny, és Tschun-müng, a nagy mágusz, varázslói hosszú, napokkal, holdakkal, csillagokkal, és chinaí patkós betűkkel sűrűn meghintett, s derékon átövezett costumben, csúcsos tarka főveggel, álarczasan kilépve, a közönséghez ezen prológot tartá:

P R O L Ó G.

• Megjártuk a czopfok s piczinke lábak,
 És mandarini nagy körmök hazáját;
 Láttunk rhinócerózt, tigrist, tevét;
 Szörpöltük a szép drága findzsiákból,
 Az ízes és becses császártheát;
 Sajkánk uszott sárga s kék folyókon,
 Mik ott arany fővennyel gazdagok.

Jelen valánk, midőn az ég fia,
 Császársa Chína számos czopfosának,
 Arany ekével hasgatott barázdát,
 S arany reménymagot szórt el belé.
 Ott is, miként itt, tarka a világ,
 S ki nem bolondja másnak, a magáé!

Agg divatnak hódol e tartomány;
 De agg tudásokat is rejteget:
 Bölcs máguszok világa fénylik itt,
 Kik ellesék természet titkait,
 S mutatnak olly csodákat egyre másra,
 A mikre száj és látó szem eláll!

Nyomoztuk e tudásokat mi is,
 Behatni törtünk a bölcs rejtekekbe;
 S készüljeteek csodálni mit hozánk!

Álarczosan adandjuk a csodákat;
Mert ez divat szokása bölcs Chinában.

Hírt és dicső nevet nem ad maga
Az érdem; ahhoz még szerencse kell
Miként halászathoz, s ezt nem bírók!
Nem volt Chinában kedvező szerencsénk!

Az volt bajunk, hogy mind valánk soványak!
Pedig Chinában a pohos tiszteltetik.
Ezért bejöttünk a szives magyarhoz,
Meghízni jó boron s makkos szalonnán.
Tehát ezekhez hogy juthatni bírjunk,
Fogadjatok, mint illik, pártfogással!

Ha csak csodálni fogtok, nem leend
Teljes műértéstök; ki istenft,
S dicsőítésre már szót nem talál,
Mutatja, hogy valódi műtanár,
S ha varju is, de ám — károgni tud!

Egy pár „éljen“ hangzott a prológra; de
Avar elégületlenül fordult Jávorhoz: barátom,
ezt súa neki; nem akar nekem tetszeni
ez az álarczoskodás! meglásd: végre is gaz
czimborák lesznek ezek!

Meglehet, barátom, felelt Jávor; legalább
is víg czimborák. Csak lessük el!

Az elsőbb szakaszt nagyobbára Quan-Li-zang, a kis mágusz, egy kised sovány emberce tartá ki, sok ügyességgel, az alsóbb mágia köréből, mik közé azonban egy pár physical és vegytani mütét is vegyítették. Tojást főzött meg keze között, elégett fonalon gyűrüt tartott függve, szájából tüzet okádott, égő gyertyát tartott víz alatt, tojás-héjban, tűz nélkül, érczet olvasztott, égő gyertyát evett, egy óra alatt petreselymet növesztett; különbféle, ámulatig sikerült kártya- és szám-mesterségekkel mulattatta a közönséget, s nem egy tapsban részesült.

Kong-bong, a bűvészbohóc, a kaczagtás és illetőleg röhögtetés üsztökéje és hőse vala, s iszonyatos orral ellátott álarczájában, aanyi bohóczi ügyetlenséget, bámész csodálkozást és ijedezést fejte ki, hogy a nézők szinte kétkedni kezdenek: utánczott és tette-tett-e a szerepe? vagy saját természetét ját-sza? Comicumát minden esetre hatalmasan segíté elő, testének, a kis máguszszal ellentétes hordószerüségé.

Az első szakaszt érdekesen kívánván be-
rekeszteni a kis mágusz, égő csillagokkal,
kigyókkal hinté meg köntösét, arcát és ha-
ját. Lángba látszatának borúlni ezek. Kong-
bong elrémültnek mutatá magát e jelenetre,
mellyet a nézőség csodáló zaja is emele, ki-
riada a mellékszobába, s egy felkapott kupa-
vízzel, sans façon leönté a tűzveszélyben
forgani vélt Quan-Lizangot, ki egyszerre
lucskosabb lón a kiöntött ürgénél. A közön-
ség a pukkadásig kaczagott, Quan-Lizang
pedig némi szitokformát mormogott foga
között. Az öntözködő Kong-bong azonban,
az erős mozgásu műtétben levesté képéről
az orvos álarcot, s maga természeti becses
személyében mutatá be magát a közönség-
nek, melly előbb szörnyü bámulatára, majd
még szörnyebb kaczagására és illetőleg rö-
högésére — Bakator Ambrust ismeré fel
abban!

Hogy kerül ez a fiu a banda közé? kérdé
a függöny legördültével Jávort a biztos.

Szolgálatra kérték el tőlem ez estvére, fe-

lelt nevetve Jávor; s láthatod: milly lelkismeretes szolga ő a bandánál is.

Ej ej, Elek barátom; szemfényvesztőkkel czimborálni —

Csak lessük el, Máté barátom, ha mutatkozik-e nálok valami sátáni köröm?

Mintha szagolnám, mond Máté, hogy comitivával fogom beküldeni ezen zsebmetzőket a megye hűvösébe!

Még nem érdemlik, barátom; mert nem tagadhatod, hogy ügyesek.

A sátánt is ügyesnek mondják a csábításban!

Lucza asszony szintén nem vala elégedett, házi szolgája, mint nevezé, profanáltatásával.

A fentebbi dialóg, közönségi zsibaj — melly a látottak recapitulatiojából, s azokra tett észrevételekből keletkezett — és előbbeni vonó, ferdén vonó, félre vonó zene után, mellyre egy kis rossz akarat mellett, hajló lehetett volna a közönség zeneértő része, egy kis, ha csak ideiglenes chiragrát is ohajtani

az orchestrum karjaiba — ismét felrántaték a függöny, s most a második szakaszban, Tschunmüng, a nagy mágusz foglalá el a közönség figyelmét és osztatlan tetszését. Mutatványai a mágia magasabb köréből valók voltak, miknek titkaik a természet-sym- és antipathiáiban rejtőznek, s többnyire physical és vegytani ritkább tünetmények, s a magnetismus, mesmerismus és voltaismus rejtélyeiben gyökereznek.

A nagy mágusz tetszetes alakja, formás álarcza, ritka ügyessége, és könnyü világos előadása, egészen megnyerék részére a közönséget. Maga a scepticus Avar is „éljen“re kényszerült olykor, meglepőleg sikerült mutatványaira.

Hogy tetszik komám uramnak a nagy mágusz? kérdé Jávör Ignác urát, ki harmadik sorban ült előtte.

Meglehetősen, felele Ignác; de csak nem akar jöni az, a mit vártam.

Jávör. S mit várt komám uram?

Ignác. Hogy aranyat készítsen vasból,

vagy rézből. Ez volna az igazi mágia; a többi csak szemfényvesztés!

Jávor. Oh aranycsináló bűvész van elég, csak hogy mi nézőség, vagyunk a vas és réz hozzá!

XXXI. FEJEZET.**Szellemidézés.**

Az egész előadás záradékaul hagyatott a legcsattanósabb mutatvány, s mindenki szem és fül vala, égő várakozásában rája. A nagy mágusz, értesítvén a közönséget, hogy befejezésül, Quan-Lizang, egy nő elhalt férjének szellemét adandja életben vissza, lépett a szinpadról, és Quan-Lizang, varázslói öltönyben, hosszú, térdig érő szakállal, kezében varázsvesszőt tartva, lépett fel arra.

Egy talpig gyászba öltözött halvány álarczu nő, kis gyermekét vezetve karján, jelen meg a mágusz előtt, s tiszteletteljesen hajtván meg magát, ekként szól hozzája:

Nő. Nagy mágusz, a kinek dicső nevét
 Harsogja nagy China, s nagy — Hortobágy!
 Hahogy való, mit rólad hallok én,
 Hogy jó kegyes szellem vagy, s a nyomottnak
 Pártjára kelni kész, légy az ma is!
 Im bánatos magyar nő áll előtted,
 S kér halld meg őt kegyelmes fülekkel!

Máguss. O hó! a mint látom, tudod te is
 A szépiralmi czéhes bűvölést:
 Bálványagyot csinálni a kicsinből!
 Piczin vagyok, csak kis mágusz vagyok,
 De ám, miként borsszem, csipős, erős.
 Hagyd értenem bajod szép asszonyom;
 Szép nő Lizangnál nem könyörg hiában!

Nő. Szívem szerette férjem elhagyott,
 S kelt messze, messze fekvő tengerekre,
 Epedni hagyván hátra jó nejét,
 Nejevel édes árva gyermekét!
 Több éve már, mióta róla hírt
 Szív-enyhítésre nem vevék sehonnan!
 Add vissza kérlek, óh add nekem őt!
 Ha élve meg nem adhatod nekem,
 Tedd: halva bírhassem jó férjemet!
 Bizonytalanság, a kinok tetője!

Máguss. Jó, ám legyen! de szép nő kérdelek:
 Megőrizéd-e hű szerelmedet,

Mellyel kegyelt férjednek tartozál?
 Mert nő sirása gyakran könnyü víz,
 Letörli szemről, s ezzel másra pillog!

Nő. Nem a magyar nő, s én magyar vagyok!
 Uram! való az én mély bánatom,
 Sűrű könnyem kifogyhatlan patak,
 A testesült hűség vagyok magam!

Máguss. Többet hívó lennék kevesebb bizonynak!

De ám legyen! hiszek neked, nőha
 Vaktában hinni a hűségszavaknak,
 Nőktül, tudom, veszélyes egy dolog!
 Figyelj! előteremtem férjedet,
 Ha járna is túl a földsarkokon,
 Vagy hant födözné is már hült porát!
 Ha él, olajfaággal látod őt,
 Ha halt, csak árnya lebbenend el itt,
 S bizvást sirathatod a boldogúltat!
 Azonba vidd el innen gyermeked,
 Rémülni fogna tán látványainkra!

(A nő elviszi gyermekét s azonnal visszatér.)

A gyermek, ki álarcz nélkül lépett fel,
 elvitetése-közben hátra tekintett, s Lucza
 asszony azonnal fölismérte benne a kis Ti-
 vadart. — Az az én vöm, szól boszúsan

Katinkához, végtére mindnyájunkat beavat a bűvészbándába! — Csak még Juliskánkat is föl ne léptesse! aggódék Katinka.

A mágusz viaszgyertyákat rakott az asztalra, egy szegletasztalkára pedig tágas edényt, mellybe varázsfüveket és szereket vetvén tűzre, a színt sűrű füstköddel borította el. Ekkor varázsvesszejével kört vona maga körül; majd feje fölött kanyarítván meg a vesszőt, iszonyatosan zúgó vihart, villámzást és dörgést idéze elő. Egy réműletes villámcsattanásra egyszerre elaluvának a gyertyák, egyedül a medenczéből lobogott fel egy halvány lángocska, melly a színnek kétes lidérczi fényt kölcsönöze.

Ekkor a mágusz fölemelvén varázsvesszejét, halk hangon e szavakat mondá:

Szellem! kiért a bús nő hön eped,
 Hahogy te is híven kedvelted őt,
 Siess deríteni fel borúlt egét;
 Légy bár halott, vagy élj távol vidéken,
 Jelenj meg itt, hahogy nem vagy bitang,
 Jelenj meg! úgy akarja Quan-Lizang!

E szavak után ismét szélüvöltés, vilámlás és dörgés; mik alatt szellemárnyak vonultak el a színpad hátterében; utánok megjelent, közelebb az előtérhez, az idézett szellem élő nagyságban, halványan, s megállapodott a nő előtt. Egy rémületes újabb villámcsattanásra, egyszerre rózsaszín lángba borult a színpad, az idézett férj arcza, élőnek viruló színében tünedezett elő, s nyájas mosolylyal terjesztette ki olajágát neje felé, ki keblének zajgó örvendezésével tárá ki karjait elébe.

Szeretett férjem! kiálta a nő.

Szetényi Vincze! kiálta néhány hang a közönségnél.

Vincze! kiálta fojtott hangon Ignác úr; s legördült a függöny. Ugy látszik Ignác urat érte a bűvészi villámcsapás; mert aléltan hajlott leányára, s ezzel és Avar Bálinttal, ki tántorgó lépteit gyámolítá, legelőbb hagyá el a színhelyet.

Barátom, mi volt ez? kérdé Jávort bámulva Avar Máté, csakugyan hasonlított

valamit az előidézett szellem Szetényi Vinczéhez? mert én nem ismertem.

Mint tojás a tojáshoz! felelt Jávör.

Kőbe! ez még is valami! Ezek nem mindennapi mákvirágok! vagy igen ismerik körülünk a dörgést! Ugyan fülöbe dobák Ignác urat! csak még ez éjjel rád ne szoruljon!

Hamis tréfa, az igaz, egy földhözragadottra nézve! — Tán mennénk át, Máté barátom, kissé szemügyre venni a bűvészbándát; mert nem tagadhatom, magam is szagolok valamit!

Ugy-e? nem jövendöltem meg? mond kaczagva Máté; s a két férfi átmenet Adut szobájába.

A mint benyiták az ajtót, az idézett szellemet, a legvidorabb életjelenségű időtöltésben lelék; mert épen akkor nyoma csókot, bánatos nejének homlokára, ölében a kis Tivadarját tartván.

Barátom, a mint látom, rosszkor jöttünk! sугá Jávornak Máté; most kezd beállni a szinfalak közti bűvölés.

Sőt a legjobbkor! felelt mosolygva Jávor.

A nő, most már álarcz nélkül, épen nem bánatos mosolygással tekintett a belépőkre hátra.

Csikorgós! — kiálta Máté, elharapva szitkának nyomatékát; hát még is tart a belzebúbi szemfényvesztés? Ilon! te vagy? vagy bűvös szellemed?

Magam vagyok testestül lelkestül, jó atyám! felelt, kezét csókolva Ilonka; s ez itt visszatért férjem!

A bűbajos? kérde Avar, bámulat és mérreg majd elfojtván szavát.

Nem bűvös ő, jó atyám! hanem Szetényi Vincze.

Ki kegyeért esdeklik, imádott neje atyjának! rimánkodék Vincze.

Imádott? még is tengerekre ment kószálni tőle?

Mindennek van oka foka, kedves atyám, mond kérlelve a férj.

De csak reményilem, szóla szigorú arc-

czal Máté; törvényes a házasság, nem pedig holmi szinpadi surrogatum?

A legtörvényesebb, atyám! im itt a bizonyítvány, papi és világi tanútételekkel, ál és valódi neveinkkel ellátva.

Máté átfutotta a nyújtott bizonyosság-leveleket.

Helyén van a dolog! szóla végre; de boldog isten! mennyi álkodás! az ember végre alig bír kilyukadni köztetek!

Ugy! kiált egyszerre Máté, egy gondolat villanván keresztül agyán; ezen kis Ascanius itt? Tivadarkára mutatván.

A mi kis sarjadékokskánk, édes atyám, ki szépen kezét csókoland nagyatyusánál, s a kis Tivadar, atyja által Mátéhoz vezetettve, tisztelettel csókolá össze kezeit. Máté magához ragadá fel a gyermeket, s csodás érzélem zajával halmozá el csókokkal, miket a szúró bajusz, a kis Ascaniusnak kissé sajnosokká tevé. — Azért szerettem hát mindenkor olly sejtelmesen ezt a porontyot! szóla Máté! S valóban Avar folyvást hajlammal volt

Tivadarka iránt, már annálfogva is, hogy némi katonás tüzet vélt sejteni a gyermek élénkségében, s nem egyszer lovagoltatta őt térdein.

Keresztlevele a gyermeknek nálam van, a legérvényesebb alakban; mond Jávor.

Máté úgy annyira el vala halmozva, apai, ipai, nagyapai örömeikkel, hogy végre megkelle adnia magát, s némi, eddig nem érzett kéjmámmorral vitte házához a búbájós bandát, hol egy kis hevenyészett lakoma után, melyre Jávorék is megmarasztattak, kölcsönös vidor felvilágosítások és ömlengések között, késő éj vetette ágyba a gazdát és vendégeit.

XXXII. FEJEZET.

Visszapillantás.

Nehogy történetünk mysteriumaiból, valamit zsebre rakni láttassunk, érintnünk szükség némelly pontokat a multból is, mikből az olvasó bölcsen megérthesse, hogy nem volt szándékunk, némelly regényírók modorában, sületlenségeket kötni az orrára; vagy ráfogni eseményekre olly halmozott valószínűtlenségeket, mik nem hogy megtörténtek volna, de meg sem történhetének vala, nagy és kis mágusz, földalatti vagy fölötti szellemek, alchymia, astrológia, daemónia s abracadabra segélyeik nélkül. Ugy hisszük, a költői valószínűségnek is, legalább az egyik lábbal, földet kell érintenie; s a költői szabadságnak szintugy

megvannak a maga határai, mint Kakasd falujának.

Vincze azon vérmesek közé tartozott, kik mindenhez tűzzel látnak, de kiknek türelmi fonaluk hamar szakad. Felfogása, elsajátítása a tudás mezején, könnyü volt és helyes, sőt lángésznek is adá némelly jelenségeit; de a mélyebb nyomozásokhoz sem kedve, sem ideje; mert az utóbbit tőle mulatozási kedvtöltései, különösebben játékszin, tánczvigalmak, társalgások rabláék el. Pajtás, czimbora volt elég, majdnem fél Pestvárosa; mert Vinczének, nagybátyja kegyéből, költőpénze volt elég; de barátja csak egy — Jávor Elek, kihez szívvel lélekkel ragaszkodott, s kinek szilárd, feddetlen és kegyeletes jellemének, példadásainak és baráti tanácsainak köszönheté, hogy erkölcsse és jelleme a maga tisztaságában megmarada, és becsületességét minden kisértetek közt, miknek magát könnyelműleg kitevé, megtarthatá. Tapasztaljuk, hogy különböző, de romlatlan kedélyek, többször szőnek szoros és állandó barátságot, mint

egyezők. Így lón a dolog Vincze és Elek közt is. Ezen két, némelyekben elágazó kedély, sokban kiegyenlité magát. Elek szilárd jellege, szorgalma, emelé a szilárdabbaknál s köztök Tivadarnál, a borkereakedőnél is, Vincze hitelét; míg ellenben ennek vidorkönnyelműsége, gyakran kirántá Eleket, tudományos, száraz és monoton elmerültségeiből. Azonban Vinczének forró vérét és könnyelműségét, a gyakori bakütésektől Jávor sem óvhatá meg. A könnyelmű, ha elfogadja is némi karfául a szilárdul szigorút; gyámszalagúl nem igen szokta elfogadni őt.

— Eleknek más a kedélye, ugymond magában Vincze; ő békavérű és szegény, kinek nyomosabb kenyértudásra van szüksége; én tüzes véremmel, és nagybátyám után teendő öröklősemmel, élvezésre vagyok, természetből és sorstól hivatva; barátsága szent ereklýe nekem, de útaink elágazók.

Vincze jurátuskodása alatt, egy bűvéáz jelent meg Pesten, ki ritka ügyességével 'urórét csimált a városban. Vincze, jó dolgá-

nak jó kedvében, szép pénzért leczkéket vett a bűvésztől, s ügyesen elleste legtöbb darabjait. Társalgási körökben szívesen csodálatát azokat, a gyakorlat nevelé ügyességét, s kedvet hozza neki különösebben a physicához és vegytanhoz. Megszerzé bűvészi gépkészülete mellé, amazoknak szerleteit is; magokban pedig a fentebbi tudományokban, nagyobbára Jávor, ki örült azon, hogy e kedvtöltés, barátját elvonja a sok léha társalgástól, tevé őt jártasabbá.

Vincze, czím nyeresül inkább, mint kenyérpályaul, ügyvédségre készült. Akkoron s még később is, divatban állott ez honunkban, miként hajdan Franciaországban az abbéság. Már letette volt Vincze az ügyvédi esküt, midőn egy véletlen, vagy is inkább könnyelműsége, őt egészen kizökkenté, különben sem legszerencsésebben választott pályájából. Két primadonna működött akkoron a pestiszinpadon, éles vetélytárs egymás ellenében mindkettő, melly a közönséget két pártra osztotta. Vincze az egyik primadonnának udvarlója volt, s egy, a má-

sika körül szintén udvarlólag tipegett éltes nagy úrra, éles gúnyiratot készített; nevetéssé tevén abban udvarlót és udvarlottat. A sok elménczséggel tömött pasquill, villámsebességgel futotta be a várost; a Vinczepártiak és közönyösök halálra kaczagtak, az ellenfelek pedig pukkadoztak mérgökben. E siker és az ünnepekt primadonna hálás mosolya, még többre bátoríták Vincze könnyelműségét. Egy kies nyári estvén, szerenádok rendele a dicsőítettnek, és macska-zenét az öreg úr primadonnájának. Tolongott, zajgott, ordítózott a nép ez utóbbinak ablaka alatt; Tháliának felbőszített papnéja, nem legválogatottabb epithetonokat szóra le ablakából, mikre kődobásokkal feleltek Vincze hívei; a vaskos feleletre zajos hangok, majd zajosabbak és legzajosabbak álltak be, miket végre botokat szorított kezü demonstrációk rekesztettek be.

Vinczének nem volt szándékában, ennyire menni hagyni a közbotrányt; feszített erővel csillapított ő, kért, intett, csatázókat rángatott szét; mind hiában! felbőszült ifju kedé-

lyeket egyszerre akarni lecsillapítani, annyi, mint ellőtt nyilvesszőnek visszarántását kísérti meg. A viharos botrány nem csillapult mindaddig, mig nem egy rokonát a pasquillos nagy urnak, a vinczeiánusok ütleges emberségéből, mind mondani szoktuk, lepedőben vitték haza. Szétoszlottak erre a művészeti túlbuzgalom hősei, s Vincze tele kinzó aggodalmakkal osontott haza!

Jávor, értésére esvén az esemény, Vinczéhez riadt. — Barátom, szóla felháborodva, félre kell állnod Pestről; még ez éjjel kell félre állnod, ha azt nem akarod, hogy meglepjen a vihar, mit meggondolatlanul idéztél magad fölébe. Tele a város gúnyiratoddal, tudják, hogy egyik primadonnának udvarolsz, a szerenádod, macskazenét te rendelted meg, s így természetesen rovásodra róvják a következményeket, sőt tán azoknak szántszándékait is; a megsértett öreg ur, gazdag és tekintélyes, családja hatalmas, s most annak egyik tagja körül, utolsó kenettel járnak! Szöknöd kell, legalább egy időre!

Vincze átlátta Jávor tanácsának helyes-
ségét; sebtében két bocsánatkérő, töredelmes
levelet írt atyjához és nagybátyjához, miket
Jávor barátjánál hagyott kézbesítés végett,
összekapkodta becsesebb s könnyen vihető
ingóságait, magához vevé saját pénzkésztségét
és Jávorét is; noha a kettőből is nehezen
vehető vala meg a pesti vaczi utcát; s mi-
után értesülének együtt : hová küldje Jávor,
a netalán érkezendő válaszokat és tudó-
sításokat, forró öleléssel és könnyező szem-
mel vett Vincze búcsut szíve barátjától és
Pesttől!

Szegednek indult, hol bevárta atyja és
nagybátyja válaszait. Kevés vigasztalót fog-
laltak magokban azok. Atyja az exnyomdász,
Vincze iránt, már vásott gyermek korában
némi ellenszenvvel viseltetett, különösen éret-
len csínjei miatt. Eleinte, míg nagyobbra
nem vágyott, nyomdájában kívánta őt, jö-
vendő factornak kiképezni; de nem boldogúl-
hatott vele. Pajzánul forgatta el Vincze a
kiszedett betűket és szavakat; *másolta* helyett

mászolta, tudós helyett *tudós* szavakat tett; fordította és igazság szavakból kihagyta az első betűket; költemények helyébe *tölte-
nyeket*, *pöema* helyébe *poenát* és *előfizetés* helyébe *elfizetést* csempészett be; s gyakran a legnevettségesebb sületlenségek kerültek a közönség elébe. Az exayomdász, egy köz-
vényes mogorva öreg, ki fia levelének vétele-
kor súlyosan beteg is volt, szerfelett nagyra-
vagyó kedélyü vala, ki nem nyughatott, míg nemességet nem szerzett s miként nevezé, családját meg nem alkotá. Miután öregebb fia, Szetényi Ignác, csupán kereskedési pályán feneklett meg, Vinczében szögelt össze minden nagyralátási reménye, idővel tán még királyi táblai ülnököt, s tanácsost is várván belőle. Imé most értesül, hogy ezen fia ellen vizsgálódások, tanúvallatások rendeltettek, sőt mint hallá, ezeknek következtében, neve az ügyvédek sorából is kitöröltetett. Ingerült válaszában azt írta fiának, hogy többé szeme elébe ne jöjjon, s meggyalázzván Vincze, az általa fény-

nek indított Szetényi nevet, azt neki viselni, szigorún megfiltá.

Tivadar bátyjánál, nem a családi hiú büszkeség dolgozott; mert hiszen ő ellenzette, sőt gúnyolta volt, bátyjának nagyralátását, s maga megmaradt tisztességes polgári állásban; de annál többet tartott becsületes jó nevére, s annak minden legkisebb homálytöli magóvására szerfelett féltékeny vala. Ő megtudá Vinczének, ki szeme fénye vala, bocsátni ifjú bakütéseit, miután azokban jellemstüledést nem vett észre; meg, nem épen megveendő összegű költekezéseit, mik az ő erszényéből teltek ki; de hogy botránynak, gyalázatnak tevé ki tisztességes nevét, ledér nővel köté magát össze, egy köztiszteletben álló ur ellen, sőt még gyilkossági bünténynek gyanuját is voná magára — mind ez sok vala rögtöni megemésztésre szivének; s így minden, Vincze iránti kegyessége mellett is, azt válaszolá volt kegyenczének, hogy rá többé ne számoljon, s inkább azt ohajtná, hogy tengerek választná el tőle; így tán könnyebben

feledné; mi kedves volt Vincze neki! Végsegélyül levelébe rekeszt ezer forintot, úti költségül, ha netán Vincze Bukarestben, anyja testvérét, ki ott aranyműves, kívánná meglátogatni, mit javasol is neki, mint legjobbat körülményei között.

Vinczét mélyebben hatotta meg nagybátyjának, mint atyjának levele; mert megszokta ezt inkább kötelesség-érzésből tisztelni; amazt hálából és szivrokonságból, szeretni is — Meggyalázám tehát nevetöket, jámbor férfiak? így sohajta fel. Legyen! mint illik, és kívánjátok, lakolok bűnömért, s tisztességes nevetöket többé czégérül nem hordozom! Moliéreként magam vívok ki nevet magamnak! Így történt, hogy Vincze ezentúl álnevet vett fel, azt terjesztvén s terjesztetvén Jávor által is, hogy Szetényi Vincze a Tiszába fúlt, s nincs többé az élők között! A hírnek, némely rendezett apró körülmények, némi valószínűséget kölcsönözének. Tanakodás után, elhatározá Vincze, saját tehetségeire támaszkodni, s egyelőre színészi pályára lépni,

melly gyermeksége óta némi varázsszal bírt előtte. Kolosvárra ment, hol meglehetősen sikerrel működött egy nemzeti társaság. Ott találta Avar nejét, és Ilonka leányát, kik közül az első, akkora még ritka fokú művésze-
teért csodálatot; ez pedig kedves játéka mellett, szépségeért osztatlanul kegyencze volt a közönségnek. Vinczére erősen hatott. Avarnének mély bánata, mely szinte odáig terjedt, hogy soha víg szerepet nem vállalt és mosolyát nem látta soha senki; de még erősebben Ilonka szépsége, lelkes kedélye és szilárd erényes jelleme.

Avarnét a színpadról vette volt nőül férje. Megyei irnok korában, egy heroinai szerepben látta őt először s látni kívánta többször, sokszor, mindig. Avar is, a hadisteni tekintetűt, szívesen látta maga körül a színészhölgy; az ismeretség mindinkább szorosabb csomóra kötődött, míg végre, daczára Avar némi ősbüszkeségének, a párból férj és feleség lőn. Ollykori dörgő ugyan, de nem villámhullásos viharkakat kivéve, bol-

dogúl éltek néhány évet, mig nem a már biztos Avar kedélye mindinkább nehezedvén, némi darabosságot kezdé öltetni magára. Avarné színészeti lepde pályáján, nem képezte magát falusi gazdasszonynak, sem gondos, sem takarékos háztartásu nőnek. Elég józan volt ugyan ő belátni, miként első életbölcesség, valódiilag megismerkednünk körülményeinkkel s azokhoz alkalmazkodnunk; igyekvék is teljes erőből, beavatni magát a háztartás foglalkozásiba; de a megszokott ifjusági gondtalan pálya, nehezen válik később gondossá s mindig rángat valamit a régi gondtalanságból, ügyeletlenségből elő. Előbb ez vala gyakori szálkája nős életüknek, majd az ösbüszkeség fölélédt férge kezdé rágódni a férj kedélyén, ki nem egy társaságban vala kénytelen tapasztalni, az akkoron még divatos előítélet hatalmát a színészi pálya ellen, és nejének mellőztetését. Illy alkalmakkal élénkebben kezdé fúrni Avar fejét, szivét, Baján, az avar Khán, s illy öslázi rohamaiban; nem ritkán lön jogtalanul méltatlan neje

iránt. Egy véletlen eset, szakadásra érlelé a felidegzett szomorú viszonyt. A megye főispánya, tánczvigalmat ada a székvárosban, mellyre a tisztviselőségen kívül, hivatalosok valának a megyének mindkét némen lévő tiszteletesbjei. Avarné szenvedélyes örömmel rendezgeté báli öltözékét, örömmel ragadván meg az alkalmat, egy pár jó órát tölthetni társaságban, unalmas s akkoron még társalgástól meddő faluján kívül. Avar azon nap ingerült volt cselédjére, kinek elkövetett hibáját, neje rovására rónva fel, s tán ismét öslázi rohama is lehetett; elég hozzá, hogy a készülő nőnek, éles szavakkal adá tudtára: miként tegyen le a készülletekről, mert a tánczvigalomba nem viendi, miután nincs kedve komédiásnéért pirúlni a báli dámák előtt!

A nőnek, e durva nyilatkozatra, fellázadt minden nemesb önérzete és büszkesége; különben is egy ünnepeelt színésznő, ritkán fedli teljesen egykori fénypontjait, mikben közönsége által bálványoztatott, s ritkán elégedett olly cserével, melly által csak egy

hódolót nyere ezrekért; jelen esetben annál kevésbbé, hogy ezen egy sem látszék megérteni becsét. Érzé, hogy fejthetlen talány vala ő férjének, ragyogó briliánt pórnak ujján. S mi lehet bántóbb, sértőbb házas félre nézve, mint tudni, hogy házas fele őt szégyenli? Hideg szóttan szoborszerűséggel tette Avarné félre báli készületét, más készületeket vett elő, s egy rövid búcsúlevelkét hagyva férje számára hátra, azon éjjel, mellyen ez a főispán báljában mulatozott, Ilonka leányával, kinek számára férjénél, illő képeztetést ugy sem remélt, elhagyta annak házát!

Érintve volt, hogy a bál éjét, Zerge tolvajbandája, Avart és családját a bálban mulatni vélvén, annak kirablására használta fel.

Vincze és Ilonka mindinkább szorosabban fűzék a szerelem lánczát, mig végre megismerkedvén egymás családi körülményeivel, nősülének. A társaság, mellynél szegődtek, mindinkább kezde hanyatlani, a szalmatüzek kialudoztak, s a tagok naponkénti szűkülésnek estek martalékul. Lármás kürtölésekkel

adattak különféle látványok, bengáliai tűzű tableaux-k, tánczok, énekek, sőt füttyök is, a szomorú, víg darabok, bohózatok mellé; mind hiában! a közönség feledni látszott az utat a színház felé! — A társaság nagyobb része más vidékre szagúldott. Vincze maradt, mert az igazgatóval, ki egykor függönyrángató volt, de most értő vala: miként kell jó drámát írni, és előadni? többféle összekocczánásai valának, miknek következtében, könnyelműségből ollykor csíneket is követett el rajta s előadásain, mik őt méregboszúra ingerlék. Így egyik színészcollegájának, ki halottat játszott, paprikával hintette meg szemfedelét, s őt a közönség zajos kacajára, egyre prüsszszentni készítette; majd egy alkalmatlan sűgó kéziratából titkon kivett egy levelet, mi miatt amaz másnak szerepét sűgta a színésznek, s nem kis zavart okozott; mellynek azonban az a kívánt következése lett Vinczére nézve, hogy csinjével, Mikey barátjának helyet készített.

Vincze is elővette utolsó segédeszközül a maga bűvészeti talismánját, futtában beta-

nította Mikeyt, a társaság sugóját, néhány mutatványi darabokba, s nehányszor nem megvetendő sikerrel máguszkodott. Azonban csakhamar apadozni kezdett ezen új segédforrás is. A szükség mindinkább aggasztó kezde lenni Vincze családjánál, s maga Vincze előtt úmott a színészi mostoha és hálátlan pálya. Fájdalmasan volt kénytelen tapasztalni, hogy más a színészi élet a szinfalak közt s más a szinpad deszkáin! Amott a szükség, hiúság és vetély ármányai, álkodások és szerelem profanációi, legtöbbsnyire letörlik ezen nemes művészetről azon varázs porzatot, mit a szinpad deszkái, titkai, rejtélyei, olly bájosan hintnek rája!

Igy történt, hogy Vincze kijöven Erdélyből, családjával és Mikeyvel Szegedre, s ott is néhány bűvészeti előadás után kimeritvén minden jövedelem-forrásait, eltökélé magában, hogy nagybátyjának tanácsát követi, s anyja testvéréhez utazik Bukarestbe. Pénzzé tette, mi tehető vala, Jávor számára levelet hagyott hátra, mellyben a] nőket és leendő

gyermekét, visszatérteig pártfogásába ajánlá, s nehéz szívvel, de erős határozattal : nem térni előbb vissza, míg jobb sorsot nem nyújthat övéinek, eredt utjának. A sors ugy akará, hogy ez időben, mind Jávör változtatván lakását, mind Vincze Kolosváron kívül, Erdély kisebb városain keresztül, folytonos vándorlásban lévén, miután Vincze elmulasztá felvett álnevét is tudatni Jávórral, nem értesülhete az otthon történt nagy változásokról.

Néhány hétre Vincze távozta után, lebetegedvén neje, a nők insége a legfelsőbb fokra hágott. Avarné régóta betegen vándorszorgott; Ilonka pedig korai fölkelés következtében, veszélyesen esett ágynak. Illy inségükben egyedül Jávörba veték reményüket. A bereges Avarné, egyik barátnéja ápolására hagyva leányát, Mikey kíséretében, a gyermekkel kétes útnak indult Pest, s ott nem lélvén Jávort, Bekevár felé. Itt mint tudjuk, miután a kimerült Avarné átadá Jávornak a gyermeket, bevégezte hányatott életpályá-

ját. Később Ilonkát Jávor Kakasdra szállította által.

Vinczét nem sokkal segíthette bukaresti bátyja, hanem egy tekintélyes és gazdag bojárháznál, nevelői pályát eszközle ki számára, mi néhány hónap múlva módba tévé a nyugtalan ifjat, odább kísérteni meg szerencsését. Velenczében megismerkedék az elhírhedett s már elhalt Cagliostro volt szép nejének, Feliciani Lorenzának egyik rokonával, s Cagliostro volt famulusával, kit kis Kophtának neveztek volt. Egy keresetre álltak, s Vincze ettől, a csodálatig tökélyesítette bűvészetét, a nélkül azonban, hogy miként Carlo famulus reménylte, annak pénzesaló ámitásaiban részt vett volna. Compagnonja egyre árulgatta a szépség vizét, a hosszú élet cseppjeit, fölfedzeté a bölcsek kövét, s Enoch és Eliás egyiptomi titkos társulatba tagokat avatott fel. Ezen csalásait mély rejtélyességgel űzte ő s azokat Vinczének csak sejtenie leheté. Számos városait kóborlák be Európának, dolguk jól folyt s Vincze egy kis vagyonkának ju-

tott már birtokába, a mint Franciaország egyik nagyobb városában, famulus ur egyik csinje, melylyel egy tekintélyes háznak ifjút megmellesté, szemet szúrt a rendőrségnél, s a mellesztő befogatott. Vincze jónak látta, nehogy collegatusba essék, odább állni láb alól, nyakába vette Európa szárazának városait, majd a tengeréket s azok kikötőit; bűvészkedett sikerrel és a nélkül, s végre ángol kereskedőkkel elvetődött Cantonba is, China egyik nevezetes kereskedő városába. E szerint, nem volt egészen légből kapva chinai bűvésze, mellyet, céljához azért választott volt, mert azt tetszése szerint módosíthatá a nélkül, hogy valódiatlanságoknak szemérellobbantásaitól tarthatott volna; mert akkoron, ezen magát izolált világrész, még ismeretlenebb vala, mint korunkban is.

A magyar, honvágyban rokonos a helvétával. Vincze is sok kalandozása után, minek azonban sok szép ismeretet, tapasztalást köszönhete, ha vagyont csak mérsékelten hozhatott is haza, honába vágyódott vissza. Itt

Mikeytől megértvén a részére kedvező változásokat, sietett övéinek karjai közé.

Vinczének Pestrőli távozta után, betegen hagyott atyja csakhamar elhalt, s alig egy évre utána, szülötésben Tivadar nagybátyja. Jávör mindent elkövetett, hogy barátja jó nevét és szerencsáját megmentse, és számára atyjának és nagybátyjának bocsánatát kieszközölje. Annyiban sikerült is ez neki, hogy Vinczét a botrányos verekedés lényegére nézve, a vizsgáló bizottmány előtt, ártatlan-nak bizonyítá be, s így miután a lepedőben hazaszállított nagy úri rokon is szerencsésen felépült, ügyvédségből ki-töröltetését meg-gátolható; minek következtében nagybátyját, ki-nek Vinczeért forrott vére, úgy sem birt vizzé vál-ni soha, kiengesztelhető; de már súlyosan beteg atyjánál fáradozása elkésett. Így Vinczére kettős örökség is várt, még pedig nagybátyjáról általános; azonban Ignác ur jónak látta, némi valószínűség mellett, azokba, mint saját birtokaiba, ülni be.

XXXIII. FEJEZET.

A testvérek.

Nem úgy telt estvéje és éje Ignác urnak, mint Vincze testvérenek és az Avar-családnak. Nem volt ő olly zszindelyezett fejű, hogy át ne látott volna a szitán, s meg ne értette volna az arrangírozott bűvészet célzását, és valódi mivoltát. Vagyonhozi ragadása, veszéti kínokkal gyötrötte keblét. — Koldus vagyok! kiálta belépve lakába, s kezeit törve. Vinczéje mindenem! Jó leányom, Marim, házról házra fogsz koldúlni vezetni!

Odáig nem jut a dolog, uram bátyám! biztatá Bálint; míg én élek, fogok tudni gondoskodni Marim atyjának nem csak szükségéről, hanem kényelmeiről is!

E nyilatkozat, közelebb hozta az ifjat Ignác ur szívéhez.

Aztán édes atyám, mondá Mari, Vincze bácsit mindenkor jó szívűnek, bár könnyelműnek hallám; nem fogja ő elviselhetni szívén, hogy bennünket mindenünkből kifoszson.

Erre csak fejét rázta Ignác ur. Érezte magában, hogy ő illy esetben, nem sokat lenne képes engedni a magáéból, s per analogiam, Vinczéről sem tön fel sokat e részben.

Édes valami az az *enyém!* szóla búsan; és olly csemege, melylyel nem egykönnyen telik el az emberi étvágy!

Reggelre kelve, Vincze Ilonkájával és Tivadarkájával karjain, látogatást tön Ignác urnál, kinek halvány és zilált arczvonásai, mindgyárt belépténél, szánalomra indíták a testvért. Belső megindulással nyújtá Vincze neki kezét, mellyet Ignác gépszerűleg fogadta el.

Mit határozta felőlem, öcsém? kérdé lassú hideg hangon.

Testvéresen megosztozunk bátya, mintha nem is léteznék végrendelet; felelt Vincze. Hagyd nekem Kakasdot, hogy közel lakhasam enyéimhez, s bírd a többi, mint tudom, jóval nagyobb részeket. Csak az egyet kötöm ki föltételül, hogy Avar Bálint öcsénknek s Mari húgunknak kezeiket add össze, üresen bátya, egészen üresen; kiházásításukat én tartom, s ők, míg élsz, egy fillérrel se búsítsanak tégedet.

Ignác, testvérének e nem várt nagylelkűségére könyekre fakada, és szokatlan hévvel szorítá öccsét és családját kebeléhez. Bálint és Mari kezeiket összeadá, s ezt nem sokára követte a papi áldás is. Azonban a szívhajlam rendesen csak buvósdit játszik a gyarló embernél, eltűn olykor kis ideig, de első alkalommal jogába tér vissza. O a gyarló ember, semmiben sem hagyja olly könnyen cserben emberi méltóságát, sőt olykor halhatatlan lelkét is, mint midőn *enyém* és *tied* fölött tusáz. Ignác ur, Kakasdot elhagyandó, ismét némi fukarkodással kezde kétkedni: mit hagyjon

a gazdaságnál és háznál, s mit vigyen el magával? s végre is, Avar és Vincze megmosolygására, egyetlen, a falból ki nem vonhatott nagy tükörszeg vala az, mit Kakasdon hagyott!

A titok kifejlése után, Tivadarka, Jávora háza nőinél, nem hágott, de szökött a kegyben. Lucza asszony még azt is követelte postlimínium magának, hogy sejtelve lévén, a gyermek jó házbóli érvényes születése felől, mindenkor különös sympathiával viseltetett iránta.

Nyugodt vagy-e már, kedves Katinkám? kérdé derült nejét Jávora.

Katinka boldog kéjjel nyújtá neki kezét.

Példád is mutatja kedvesem, mond Jávora, megölelve nejét, hogy ki kegyeleteket ápol, ha ámúl is ollykor mellettök, jobb és boldogabb, mint ki óriási eszével, kegyeleteket és ámúlatokat szaggat szét.

Hál' istennek, már tisztában vagyunk! mond Lucza, mutató ujjával Jávora felé fenyegetve; de fiam uram, a titkokkal csak szűken, jobb épen sehogy! A nős életnek nyílt

könyvnek kell lenni, a nős felek közt — kölcsönösen!

Ugy van, édes napácskám! mond csalfás mosolylyal Jávor; ki is kerülöm ezentúl a titkokat házamnál, félve a nőcskék kétszeres repressáliáitól! De a lefejtett titok nem vala sajátom, azzal Vincze rendelkezett; s ha itt a háznál azt nyitott könyvül hagyom, nem ok nélkül tarthatok attól, hogy idő előtt a fél vármegye olvasandja!

Lucza asszony, érzetében, hogy veje az igazi szegre ütött, hallgatással nyelte el a kesernyés lapdacsocskát.

XXXIV. FEJEZET.

Pour la dame.

Mi természetesebb, mint hogy a kégyes olvasó, a regény végfónala megszakadta után is tudni vágyják: mi történt életfogytig, annak érdekes személyeivel? Erre regényíróink, azt vélvén, hogy váltig eleget tettek feladataiknak, ha a szerelmes párt — post tot discrimina rerum — végre összeboronálhatták, s tán ki is fogyván adataikból, házasság-szerzőink dicséretes példája után, egész aggtalansággal illyforma szavakkal szoktak felelni, s berekeszteni regényeiket: „végre tehát Póka Kleofás, csakugyan elnyerte a maga imádott Kakas Euphrosináját, s most is boldogul élnek, ha meg nem haltak.“

Mi azonban szíves olvasóink fentebbi kíváncsiságát nem csak természetesnek, hanem méltányosnak is találjuk. Mert ha szerencsések valánk regényi személyeinket, nagy ügyvel bajjal becsempészni olvasóink, olvasónéink kegyébe, kötelességünk ezeket meg is nyugtatni a felől, hogy regényünknek, összeházassításokkal befejezte után sem kezdtek válogatni — mi különben is csak prózai életünknek divatos attribútuma, s úgy nem illik költői regénybe, mint nem, fényes soiréba a véres hurka — hogy meg nem fogyott kenyeres kosaruk és barmaik tenyészése, nem áztak, fáztak s a t.

Szerencsénkre, mi krónikánk emberségéből, szolgálhatunk adatokkal arra : miként végződtek a kakasdi catastróphák.

A kakasdi úri családokat rokonság, szerelem és barátság, egy szíves családdá forrasztották össze, melly már e földön anticipálta a túlvilági boldogságot, s melly saját boldogságában, nem hagyta egy boldogtalant is a faluban; úgy hogy évtizedeken át, szin-

te a mai napig, nem történt Kakasdon egyéb szerencsétlenség, mint hogy a kakasos harangláb, egy viharos éjjel, kakasostúl együtt kidőlt, s véget vetett a nagypénteki kukorikolásnak! Ezen rémületes nagy esemény után, harmadnapra Kobak Mátyás, Kakasd perennizált bírāja is elhalt; melly kettős nagy eseményt, hajlók valának a kakasdiak némi összeköttetésbe hozni. — Vincze vidor jovialitása, új életet derített Kakasd fölébe. Mi magyarok, rendesen privát házi életünkben és társalgásunkban is, azokkal kérődzünk, mikkel hivatalainkban és közéletünkben foglalkozunk. Vincze átrontott jovialitásával ez egyhangúságon s csapongó elménczségével, összesimulóbb, általánosabb társalgási aérát alkotott. Juliska a keresztanya, és Tivadarka a keresztfú, miként hajdan együtt sírdogáltak pólyáikban, ugy most együtt örvendeznek, meglehetősen kedvező sorsaikban.

Mikey, hanyatlottkorára, ha testében nem hagyható is már messze Philéta költő könnyüserüségét, de megnyughata végre lelké-

ben még is, Vinczénél holtaiglan táplálást és ápolást nyervén. Azonban akadt véletlenül egy kis mellékkeresete is. Szerencse és szél, a legjobb hajókormányosok. Egy forró nyári nap utáni estén, megfürdött a kakasdi terjedelmes tóban; de nem sokáig labodázott abban. Ugyanis lábszárain annyira megseregettek az étvágyas pióczák, hogy kiriadtával a vízből, alig bírt menekülni azoktól, s csak vérmeddőségének köszönhető, hogy testén a megnyitogatott vérforrásokat kiapasztgathatta. — Ho, hó! kiálta az élelmes és szemfűl embercse; a kakasdi pióczák remek állatkák lehetnek a magok nemében; miután csontbőr lábszáraimon is, olly hatalmasan megbírtak ragadni! Kár ezeket tétlenségben hevertetni! — Így Mikey, hajdani színházi sűgő, s költészetnek segéd napszámosa — piócza-kereskedő lett. Kezdték ugyan már akkoriban a pióczák műutazásokat tenni a külföldre; de Mikey szerényen megelégedett a beltöldi passív-kereskedéssel, melly által eszközölte, hogy városainkban, mikben eddig inkább csak

a fogadóknban és uzsorásoknál találtattak pióczák, ezentúl egyebütt is, bővebben lehet-
senek találhatók azok.

Martiál gróf, csakugyan gazdag nemes leányt tön nejévé, mi okozá, hogy álszemé-
remböl, állásához méltatlannak tartván meg-
szokott háztartásának némi megszorítását,
csödje kiütését még is elhúzhatá szinte késő
vénségeig, s berekesztését még azon túl is.

Pintes, kiszabadúlta után a megye hívő-
séből, még sokáig el vala tökéelve, hitvestül
venni Zerge Erzsit; de ez olly húzamosan
élvezé a vármegye kosztját, hogy az alatt
Balázs meggondolá magát, miután főfájások,
szegezések, szaggatások, pálinka-üst csőjéhez
pirban hasonlatos orr és arcz, mintha hónap-
kig heverték volna a szomolnoki rezes vízben, s
más efféle bachusi ajándékok, emlékeztették
őt, hogy azon kor, mellyben a házassáért
pezsgeni szoktunk, tőle már búcsuzóban van;
s nőtlen maradt. De ezermesterségét a falu-
ban, és Adutnál hitelrovását, ezentul is nagy
sikerrel folytatá, a bölcsőket, koporsókat ké-

szíté; miért is most ismét nyugalmasan születettek és halhattak a kakasdiak. Hogy ki múltával, ki nem fordúlt sarkából Kakasd, csak az volt az oka, hogy a világ senki halálával nem fordul ki abból. De nehogy remeklési közt, maga pad alá essék, még élteben elkészíté saját koporsóját is, interimaliter halálaig, eleséges szekrénynek használván azt.

Bakator Ambrus ingyen kinyeré Vinczétől, a Szetényi kastély szegletboltját, és abban Jávornál letett pénzéből s az uraságok fölsegeléséből, megnyitá szatócsi nagykereskedését. Boltja táblájára ráfesteté a falu dobját s magát ütőivel fölébe, emlékeül a kakasdi epochás bűvészetnek, mellynél ő idézte a dobon elő a máguszi dörgést és villámcsapásokat; melly nevezetes világeseményre Ambrus nem keveset tartott. Ő e részben, ugyan azzal a büszke önérzettel állott meg Vincze és Mari kivívott boldogságuk előtt, melylyel a lúd állna meg a bibliothéca ajtajában, mondván: és mindezen könyvhalmoz, lúdtollal iratott össze! — A bolt fölébe e sza-

vakat iratá, hosszabb betűkkel, mint pipája szárástul: *Bakator Ambrus szatócsi nagykereskedése*. Tivadarka szorgalmas látogatója volt boltjának, s csakhamar jobban tudá magánál Ambrusnál: hol áll a füge és sárga cukor?

Miután Ambrus, időjártával beleokúlt a kalmárkodásba — mellynél azonban, a fontot, latot, hagyá fontnak és latnak lenni, s a portékát sem bolygatá valódiságában — még vagyonosodni, és testében annyira golyószerűleg gömbölyedni kezdett, hogy megfeszült kabátján, minden prüszszentésére egy-egy gomb szakadt le, és egykor a kakasdi úgynevezett várdombon megcsúszván, fenn nem tartóztathatta magát lehömpörgésében, s meg nem állapodott, míg nem az alj bokraihoz ért. Minélfogva Avar őt gyakran azzal vádolgatá, hogy ő nyelte el Faraó hét kövér tehenét. Maszszájának ezen áldásos öregbülését, hatalmasan segíté elő, azon test- és szivbeli nyugalom, melylyel Ambrus, zöld szalaggal szegett taplós sipkájában — melly annálfogva, hogy

ha pipára gyújtott, csak feje búbjához kelle nyúlnia, egy ütetnyi tapló-csippentésért, mindaddig kényelmes és kedves födele vala fejének, míg nem Avar biztos ur, egyik joviális kedvszusszanásában, jónak látta, égő taplót értetni a sipkához, mellynek végveszélyben forgását, majdan a haj pörzs-búze juttatá tudomására Ambrusnak — boltjának legfelsőbb lépcsőjére ülepedve, sűrű pipafüstgomoly közöl, teljes gondolat-pauzában, végig tekintett egész kereskedelmi körvidékén, melly Kakasd határdombjainál határozódott. Azonban szétekintett Ambrus, tudákos órái meglepéseiben, ezen határdombokon túl is; még pedig széles Európán végig, egy avit földképén Európának, mellyet Jávortól nyere ajándékban. Ezen térképeni merengéseiben, gyakran nem győzte csodálni, hogy orra előtt egy légy, pár percz alatt annyi országot befuta, mennyi alatt ő boltját sem lépné végig. Ma már a telegraphok, igen illyforma gyors legyek; de miket Ambrus még nem ismert. Szívnyugalma is a jámbornak, háborithatlan

vala; mert Zerge Erzsivel történt nászkodása óta, föltevé erősen magában, s meg is tartá határozatát, hogy szatócsboltjában két veszélyes szert nem tartand soha, úgymint : puska-
kaport és — feleséget, miután amahhoz égő pipával, ehhez olly jámborúl égő szívvel, mint az övé vala, közelíteni nem tanácsos!

Él-e még a jámbor, becsületes nőtlen ifju — de bizony őszbe csavarodott szürké legény lehet már ő kigyelme! — nem tudjuk. Ha él, legyen szíves, ezen felszólításunkra, szatócsboltjából, a dob mellől, jelenteni magát; mi kegyes olvasóinknak, a veendő tudósítást, híven annoncírozni fogjuk!

Pest, 1855. Nyomatott Landerer és Heckenastnál.

Nyomtatás-közben néhány értelem-zavaró hiba csúszott be, mit inkábbára elgyengült szemeim rovására róvhatni fel. Azokat, ezek szerint kérem kiigazíttatni:

I. KÖTET.

A' 8. lapon 7. sorban *inti* helyébe *hinti* olvasandó.

12. lap 11. sorban, e helyett: *még csak ember-alakot*, ez olvasandó: *még is csak ember-alakot*.
13. „ 3. sor *nálamnál* helyett: *nálánál* értetendő.
18. „ ezen szó: *műtétein* után, a vonás kihagyandó.
20. „ 8. sor *minthogy* helyébe: *mint hogy* teendő.
21. „ 17. „ *történetem* helyett olv. *történetünk*.
24. „ 21. „ *történetemkori* helyett, olv. *történetünk-kori*.
49. „ utolsó sorban, *termes* után nem — hanem vonás teendő.
51. „ 13. sor *parfume-je* helyett, olv. *parfumje*.
65. „ 7. „ *válogatott* helyett, *váltogatott* álljon.
79. „ 10. „ *mint* helyett, *mind* olvasandó.
85. „ 11. „ *fam* után, az *uram* szó kimaradt.
128. „ 11. „ *székhelyére* helyett, olv. *fekhelyére*.
138. „ 13. „ *lább* helyett, olv. *láb*.
176. „ 11. „ *födre* helyett, olv. *földre*.
186. „ 6. „ *keredsik* helyébe *kéredsek* teendő.

II. KÖTET.

11. lap 15. sor *e* kihagyandó.
31. „ 11. sor az *igen* szó előtt, kimaradt ezen szó
nem.
46. „ utolsó sorban, ezen szavak helyett: *Argeris-*
ből olv. *Argénisből, mikkél*.
47. „ 1. sor *közelérhete* helyébe tégy: *köszelérhete*.
48. „ 5. „ *dió homlokút* helyett érts: *diós hom-*
lokút.
52. „ 7. sor *a* helyébe, *as* olvasandó.
62. „ 14. „ ezen szó: *kérdé* kimaradt.
78. „ 8. „ ezen szó: *egy* kimaradt.
98. „ 11. „ *a* kihagyandó.
101. „ 18. „ *nyomostatásait* helyett olv. *motosta-*
tását.
134. „ utolsó sorban, a szavak betűi elszaggattattak.
142. „ 10. sor *tudta* helyett, *tudva* olvasandó.
182. „ utolsó sorban, *urórét* helyett, olvass: *furórét*.
185. „ 6. sor *mind* helyett, *mint* teendő.
211. „ utolsó sorban, *taplós* helyett, *tapló*-olvasandó.

A szerző.

Épen most jelent meg :

A szegedi boszorkányok.

REGÉNY.

Az „ESZTHER“ sat. szerzőjétől.

Három kötet. — Füzve 3 forint pengő.

A ZÖLD VADÁSZ.

REGÉNY.

Az „Eszther“ sat. szerzőjétől.

Három kötet. — Füzve 3 forint pengő.

A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETE.

Irta

JÓKAI MÓR.

Egy kötetben 2 ft. pengő.

Heckenast Gusztáv.

B.F.V.

